

GROOVE

Nummer 8 • 2002 Sveriges största musiktidning

Svensk house

Sigur Rós

Håkan Hellström

The Coral

Svante Thuresson

A photograph of four men in winter clothing (beanies, scarves, jackets) standing outdoors in front of trees with red berries. The man on the far left wears a red beanie and scarf. The man next to him wears a blue beanie and scarf. The man in the center wears a light blue beanie and a dark jacket, holding a flashlight that is turned on. The man on the far right wears a dark beanie and a red and blue scarf. The text 'LOOP TROOP' is overlaid in large white letters on the bottom right of the photo.

**LOOP
TROOP**

Jogi • Söbister • Agoraphobic Nosebleed • The Hellacopters

Nya grepp är bäst

Agoraphobic Nosebleed	sidan 7
Fem frågor till The Hellacopters	sidan 7
Två steg framåt, ett steg tillbaka	sidan 7
Sobsister	sidan 8
Gammal är äldst	sidan 8
Jogi	sidan 9
Ett subjektivt alfabet	sidan 9
The Coral	sidan 10
Svensk house	sidan 12
Sigur Rós	sidan 15
Loop Troop	sidan 16
Håkan Hellström	sidan 20
Svante Thuresson	sidan 21

Bokrecensioner	sidan 23
Albumrecensioner	sidan 24
Demorecensioner	sidan 26
Vinylrecensioner	sidan 28

Ny musik bygger på gammal musik, och gammal musik bygger på ännu äldre musik, det vet de flesta. Och ändå blir det ramaskri när artister lånar från sina influenser. Det hela känns lite fånigt år 2002. Byggnader, dikter, solstrålar, gitarrsolon – allt inspirerar oss människor att fortsätta att göra det vi gör. Själv söker jag dagligen efter orsaker att komma vidare med mitt liv.

Oftast hittar jag min uppmuntran till stordåd via möten med människor, antingen direkt eller via deras konst – musik, film och litteratur är utmärkta substitut och betydelsebärare för kreativa individer. Många gånger ser man drivkraften och den eventuella begåvningen rätt i vitögat vid första mötet, andra gånger måste man ge det mer tid.

På Groove konfronteras vi med osannolika mängder musik, vilket känns extremt lyxigt och just inspirerande. Dessutom formar vi våra egna tankar kring låtar och skivor vilket i sig är en kreativ process. Vi tolkar visioner, vi sveps med av en stormvind eller dras ner i kvicksanden. Och detta presenterar vi för dig, läsaren. Sen får vi åsikter från dig. Därför ger vi i detta, årets näst sista nummer, utrymme för läsare att kommentera Groove. Resultatet ser du här under. En insändarruta. Idén till den har vi fått från andra tidningar.

Gary Andersson
chefred@groove.st

Brev

Åsikter? Skriv till
info@groove.st

Smaklöst

Hej! Eran recension av Death In Vegas var verkligen smaklös. Hur fan kan ni ta in en sådan recension? Killen måste ha grava problem. Vi snackar komplett hatthylla här. Ta bort en sådan oseriös recensent omedelbart.

Mvh
Sören

Death In Vegas

Hej Groove. Sitter och läser PDF-versionen och fylls av obehag och blir förvånad. Eller rättare sagt frågor. Låter ni vad som helst passerar redigeringsmaskorna när det gäller skivrecensioner? Visst, Groove är gratis, men det berättigar ju inte att ta med vad som helst. I övrigt är ju innehållet mycket bra och allt känns trovärdigt.

Det gäller givetvis recensionen av Death In Vegas. Kalla mig gammalmodig eller tråkig och totalt oförstående, men Fredrik Eriksson passerar någonstans den där osynliga gränsen. Den omtalande gränsen. Jag har svårt att förstå att han tycker att *Scorpio Rising* ska jämföras med pedofili och barnsex. Visst, han får gärna tycka så, men låt förhållande bli att publicera skiten. Jag förstår att en skiva kan vara alldeles genomdålig på alla sätt och vis, men det finns bättre sätt att presentera sina åsikter på än detta. Vill man sticka ut finns det tusen andra sätt. Han behöver inte få in alla ord han vanligtvis inte får säga hemma i en kort recension.

Det blir bara plump, som en avsaknad av stöd för åsikter och ett uttryck för ett synnerligen fattigt språk.

Jag menar, det är inte grov porrfilm han recenserar (även om han kanske har ett en eller annan dylik för mycket). Jag har inte lyssnat på plattan i fråga, men tycker någon så illa om en skiva finns ju alltid valet att inte skriva något.

Fredrik Eriksson är ett smaklöst skämt.

Hälsningar
/Chrille

Min tanke bakom Death In Vegas-recensionen var att med texten försöka frammana samma känslor jag fick när jag lyssnade på Scorpio Rising. Jag använde alltså medvetet så många vidriga och äckliga ord jag kunde komma på. De hade egentligen inte någonting med Death In Vegas musik att göra utan var ett medel att få läsaren att bli lika upprörd som jag blev av att lyssna på skivan. Tydligen lyckades jag ganska bra.

Fredrik Eriksson/Groovr

Ison & Fille?

Hej Daniel Severinsson! Jag läste din recension på Ison och Filles nya skiva *Vår sida av stan*, jag citerar vad du skrev; "Utan att ta till överord kan jag säga att gillar man inte *På Vår Sida Av Stan* så gillar man fan inte svensk hiphop". Du säger alltså att den låten skulle summera svensk hiphop.

Ison & Fille blev kända på den svenska hiphopsenen -oo med låten *Skiter i*, sen

dess har dom varit aktiva och haft diverse uppträdanden och gjort en hel del låtar, några svenska rappare som var kända sen innan var bl.a Latin Kings, Petter, Ayo, ADL, Thomas Rusiak, LoopTroop, Ken, för att nämna några. Har dom något gemensamt med Ison & Fille? (förutom att dom är/var rappare allihopa). Att då Ison och Fille skulle vara typiska för hela den svenska hiphopsenen anser jag som en mycket enfaldig och dum kommentar och det tyder bara på stora okunskaper vad gäller svensk hiphop, det är att ljuga och såna som du borde inte få skriva i tidningar som denna, jag tänker sluta läsa den.

// Martin

Hej Martin! Jag påstår inte att Ison & Fille "summerar svensk hiphop" och inte heller att "de är typiska för hela den svenska hiphopsenen". Däremot påstår jag att det är otänkbart att någon kan gilla svensk hiphop i allmänhet men inte gilla Vår sida av stan. Vad händer då om någon faktiskt inte gillar Ison & Fille men gillar annan svensk hiphop? Som jag ser det har den personen följande fyra alternativ: 1) börja gilla Ison & Fille, 2) sluta gilla svensk hiphop, 3) tycka att jag ljugar, eller 4) fatta att det jag skrev bara var ett annat sätt att säga att Vår sida av stan är jävligt fet. Själv föredrar jag alternativ 1), tätt följt av alternativ 4), men du väljer naturligtvis själv.

Daniel Severinsson/Groove

Omslag
Looptroop av Therese Karlsson

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.st
http://www.groove.st

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Andersson, chefred@groove.st

Skivredaktör
Björn Magnusson, info@groove.st

Mediaredaktör
Dan Andersson, da@groove.st

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.st

Redigering
Gary Andersson, Henrik Strömberg

Annonser
Per Lundberg G.B., annons@groove.st,
0706-44 13 79

Distribution
Karin Stenmar, distribution@groove.st

Web
Ann-Sofie Henricson, ash@groove.st

För icke beställt material ansvaras ej.

Tryckt på miljömärkt papper.

Tryck Adargo Press AB

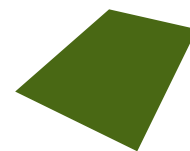
ISSN 1401-7091

Groovearbetare

Mats Almegård	Robert Lagerström
Dan Andersson	Per Lundberg G.B.
Gary Andersson	Björn Magnusson
Therese Bohman	Thomas Nilson
Jonas Elgemark	Pascal Prosek
Mattias Elgemark	Johanna Paulsson
Fredrik Eriksson	Susanne Pettersson
Moa Eriksson	Daniel Severinsson
Felix Gebhard	Magnus Sjöberg
Johannes Giotas	Peter Sjöblom
Torbjörn Hallgren	Mathias Skeppstedt
Annica Henriksson	Henrik Strömberg
Therese Karlsson	

Groove görs i samarbete med:

Bostream

GROUND CONTROL

David Gray
A New Day At Midnight.
CD **185:-**

Ett efterlängtat album!

Erbjudandet gäller t o m 4/12, så länge lagret räcker.

Ett hus, tusen möjligheter.

Lee[®] M.R.

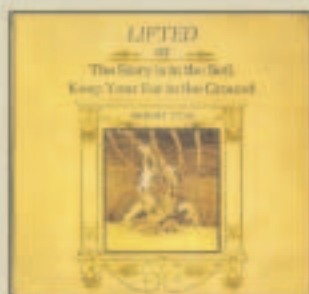
DENIM42

www.leejeans.com

LEE - a Company

Info: 08 - 807730

...on the road

BRIGHT EYES - LIFTED + The Good Life + Azure Ray

18 november i Göteborg - Trågårn
20 november i Stockholm - Göta Källare
21 november i Linköping - Herrgårn
22 november i Malmö - KB

MARIT BERGMAN - 3.00 AM SERENADES

8 november i Örebro, P2
15 november i Växjö, Konserthuskällaren
22 november i Halmstad, Diezel
29 november i Göteborg, Playground
12 december i Gävle, Musikhuset
13 december i Hudiksvall, G:a Brandstationen

MOUNTAIN - HIGH

13 november i Malmö - KB
15 november i Helsingborg - Tivoli
16 november i Sala - Rockland
17 november i Göteborg - Sticky Fingers

THE LUNGZ - AT LAST..

8 november i Kalmar på Palace
9 november i Uppsala på Norrlands Nation

FREEHEAT - RETOX

6 november i Lund på Mejeriet
7 november i Linköping på Herrgårn
8 november i Stockholm på Accelerator

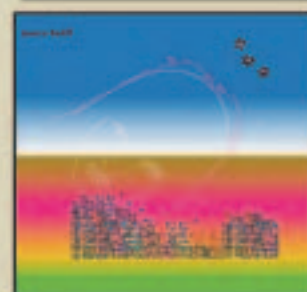
LOW - TRUST

27 november i Stockholm

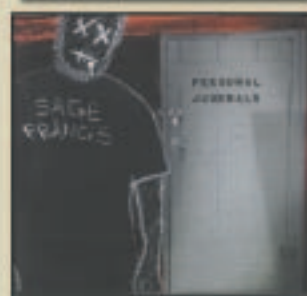
SOLEDAD BROTHERS - STEAL YOUR SOUL...

19 november i Göteborg
20 november i Stockholm

JESSICA BAILIFF - JESSICA BAILIFF

9 november i Stockholm
10 november i Göteborg

SAGE FRANCIS - PERSONAL JOURNALS

Sverigedatum planerade
till 4, 5 och 6 december

**BORDER
MUSIC**

tel. 031-190800 fax 031-191599 www.border.se

...alltid steget före

Över hastighetsgränsen

I somras tryckte den amerikanska kvar-tetten Agoraphobic Nosebleed in näs-tan fyrtio låtar på en dryg halvtimme. På tredje albumet *Frozen Corps Stuffed with Dope* landar de återigen i ett öde musikaliskt ingenmansland. De är hårda, skruvade och omtumlande. Med titlar som *Bullshit Gets Up and Walks Around*, *Pseudo Intellectual Jackass* och *FUCKMAKER* höjer de ribban för irriterande grindcore.

– Texterna är inte så illa menade. Fastän vi sjunger om död, pina och saker som gör oss heligt förbannade. Det är kanske svårt att sjunga om hur man hänger ut med sin flickvän eller går ut med soporna när man spelar så snabbt som vi gör.

Låtskrivaren och textförfattaren Carl Shultz hämtar dock sin inspiration i vardagen. Buffliga människor som tränger sig före på motorvägen, folk

som inte tänker innan de handlar och Amerikas ruttna allmäntillstånd är saker som ger Carl bränsle till Agoraphobic Nosebleeds dystra lyrik.

Det faktum att medlemmarna är utspridda i Washington DC, Boston och Philadelphia gör att det blir svårt att träffas. Därför har de sina bandmöten via internet.

– Agoraphobic Nosebleed är ett vid-sidan-om-band för oss som funkade väldigt bra. Scott spelar med Pig Destroyer, Randall gör techno och noise och jag spelar i Prosthetic Cunt här i Philadelphia. Vi träffas bara för att spela in. Nu har vi ett nytt projekt på gång. I mars 2003 ska vi släppa en 100 låtars tretums CD-box, *Altered States of America*, den kommer att bli ett politiskt statement mot skivbranschen.

I dagsläget har de redan spelat in 65 av de 100 låtarna. De vill ge sina fans så mycket musik för pengarna som möjligt säger Carl.

Just denna dag är han extra glad då han fått reda på att *Frozen Corps Stuffed with Dope* ska recenseras i Rolling Stone av alla tidningar.

– Jag trodde det var skämt först. Grind-core i den tidningen hör verkligen inte till vanligheterna.

Tyvärr kommer det att dröja innan vi kan se Agoraphobic Nosebleed live. Under rådande omständigheter finns det ingen nu levande trummis som klarar av att spela låtarna live.

– Det vore helt underbart att få göra det, men det finns ingen chans att vi skulle klara det i dagsläget. Plus att vi aldrig skulle fixa att spela med trummaskin live. Vi är inte tillräckligt snabba, det går helt enkelt för fort.

FEM FRÅGOR TILL...

Daraagh McDonagh

Kenny Håkansson, basist i **The Hellacopters**, som laddar upp batterierna med böcker när han inte är på turné. Just nu turnerar de genom Europa fram till jul och efter nyår bär det antagligen av till Australien, Japan och USA.

Hur trivs du med att vara på turné?

– Tycker mycket om det. Det är ju live-spelningar som vi gör bäst. Sen är det klart att det kan vara olika meningar om hur det är att vara ute och åka hela tiden, men jag gillar det. Fast å andra sidan är det alltid skönt att komma hem.

Nya skivan *By the Grace of God* har fått väldigt bra kritik, är det er bästa platta?

– Ja det vill jag nog säga. Men det är ju alltid det man strävar efter, att göra bättre plattor. Har man gjort ett bra jobb är man ju oftast nöjd med resultatet.

Kommer nästa skiva slå ännu högre?

– Vi tänker inte så men det är klart att man alltid vill bli bättre. Tankar och funderingar på nya låtar finns ju hela tiden i huvudet, även när man är på turné. Sedan är det svårt att tänka jättelångt framåt, jag menar jag kan ju bli överkörd imorgon.

Varifrån hämtar du inspiration till musiken?

– Från annan musik. Jag lyssnar mycket på dub, reggae och jazz, men just nu är jag inne i en Sinatra-period.

Vilken är din favoritplatta just nu?

– Sjänt skiftar ju hela tiden. Men just nu skulle jag svara Lalle Svensson som spelar trumpet. Jag tror det är hans andra skiva. Den finns alltid med på min tio i topp-lista.

Susanne Pettersson

Två steg framåt, ett steg tillbaka

I min förra krönika skrev jag om att jag hellre hade köpt *Papa Don't Preach* med Kelly Osbourne till min dotter (om jag hade haft någon) än en singel med Britney Spears. Jag fick ett mail från en sextonårig kille som fann detta mycket märkligt. Hur kunde jag föredra en svärande Kelly framför en god, kristen Britney? För det viktigaste är väl att man lär sina barn att växa upp till goda människor?

Ja, jag tycker att det är viktigt. Det viktigaste man kan lära sina barn är att de ska behandla andra människor som de själva vill bli behandlade. Men jag sätter inget likhetstecken mellan kristen och godhjärtad. Och jag tycker inte att Kelly Osbourne skulle vara en sämre människa för att hon svär. Däremot tycker jag att Britney symboliserar en amerikansk dubbelmoral när hon säger att hon ska vara oskuld när hon gifter

sig samtidigt som hon pumpar in silikon i bröstet och anspelar jättemycket på sex.

Jag tycker inte heller att det skulle vara "fint" om hon var oskuld. Det får hon naturligtvis vara om hon vill, men jag ser det inte som ett ideal. Det ger intrycket av att "Sex får du vänta med tills du gifter dig annars är du en slampa, men det innebär inte att du inte måste vara snygg, vältränad och sexig". Unga flickor behöver en stark förebild som får dem att känna sig tuffa, coola och självsäkra, ingen som trycker ner dem.

Jag tittade precis på en video med Madonnas samlade musikvideor fram till början av 90-talet, innan det gick utför och hon blev den tråkigt förutsägbara artist hon är idag. Jag älskade Madonna från det att jag var i nioårsåldern till att jag började högstadiet. När jag nu ser på de

gamla videorna är det inte bara nostalgi som slår emot mig. Madonna var när hon var som bäst med *Like a Virgin*, *Material Girl*, *Express Yourself* och *Like a Prayer* en fantastisk artist. Dessutom ville hon något. Hon stod i första ledet för gayrörelsen, sjöng om rätten att behålla sitt barn som tonårstjej, kritiserade USA:s rasism i musikvideon till *Like a Prayer*, simulerade onani på scenen långt före Tweet tagit sin första ton och vågade blanda in religionen och peka på dess brister. Hon var inte bara ett objekt utan ville hjälpa till att riva ner den sexuella barriär som får kvinnor som vågar ta för sig av sex att känna sig som slampor.

Idag finns det förvisso en mängd starka kvinnor inom olika subkulturer, men ser man till den kommersiella musiken saknas de. Destiny's Childs, Kelly Osbourne och Sugababes är

okej, men det saknas någon riktigt revolutionerande. Man får helt enkelt hoppas på att feministiska grupper som Le Tigre växer sig större så att de precis som Madonna frälser världen och inte bara en liten svartklädd klick vänstertjejer.

Moa Eriksson
moa@groove.st

Ex-punkare reser vidare

Tänk dig en energimättad kombination av experiment-lustan hos Sonic Youth och råheten hos Patti Smith. Då får du en fätöljresa med Malmös bortglömda snyft-systrar.

– Vi tänkte väl att ”sessel”, som betyder fätölj på tyska, och ”trip”, som ju är resa på engelska, på något sätt passade till skivan – man kan resa i sin fätölj när man lyssnar, förklarar Åsa Meierkord som sjunger och spelar gitarr i Sobsister.

Senaste albumet, *Sesseltrip*, släpptes i våras men ändå har det varit förvånansvärt tyst kring bandet.

– Det är ju så det är när man ligger på ett jättelitet bolag som inte har råd med promotion och annat. Har man inte rätt marknadsföring och möjlighet att nå ut så glöms man bort, konstaterar gitarristen Brigitte Malmros.

Sobsister växte fram ur bandet Berits bekännelser som spelade socialrealistisk

punk på svenska. För sju år sedan började de ta musiken på allvar, lämnade diskbänksrealismen, som de själva uttrycker det, bakom sig och bytte namn till det mer internationellt gångbara Sobsister. De hypades med råge som demoband och spelade på diverse festivaler. Detta ledde till att de fick träffa skivbolagsfolk till höger och vänster men i slutändan hamnade de i alla fall på lilla Absurd Records, de större bolagen vågade sig inte på ett lite spretigare band som dessutom delvis sjöng på tyska.

Debutplattan *Schlaraffenland* släpptes 1998, men sen dess har det blivit ett långt uppehåll. Alla har haft olika saker för sig. Brigitte har blivit mamma, Åsa har utbil-

dat sig till journalist och trummisen, Petra Lilja, flyttade till New York.

– Vi spelade in den nya skivan när Petra var hemma i några veckor och Brigitte ammade mellan riffen, berättar basisten Alma Taawo.

Men trummisar på distans håller inte i längden och ny fast medlem blev engelsmannen Darren Ward med ett förflutet som psychobillytrummis.

– Jag bara satt i lägenheten och väntade på att Åsa skulle ringa, säger han skämtsamt med kraftig betoning på r:en.

Det är nog svårt att hitta ett gladare och roligare gäng än Sobsister. Vi sitter bland kottar och barr i utkanten av festivalområdet på Emmaboda en varm augus-

tidag. Skämt och anekdoter på bred malmötiska varvade med kulspruteskratt fullkomligt haglar över mig. Men humorn lyser inte direkt igenom i Sobsisters texter som är både på tyska och engelska. Åsas och Brigittes pappor kommer från Tyskland och därför är tyska lika naturligt som engelska.

– Plus att man gärna vill komma bort från alla klichéer som finns på engelska, säger Åsa.

Det är just det som är Sobsister i ett nötskal – de följer inte invanda mönster och konventioner. Istället fångar de stämningar och känslor på sitt eget lilla vis även om det innebär en plats i marginalen.

Gammal är äldst

När jag växte upp och började läsa musikpressen tyckte jag att alla musikjournalister bara tjtade om Elvis Costello (det verkar i och för sig ha blivit ersatt av ett nostalgiskt tjtat om hur bra Bruce Springsteen var). Det kändes som om alla Costello-skivor fick högsta betyg. Nyfiken som jag var inskaffade jag några på måfå, men jösses vad tråkigt.

Alla som lyssnade på Costello var gamla, tråkiga och tyckte egentligen inte om musik. Vad hade Elvis Costello som Cassandra Complex inte gjorde bättre, tuffare och högre? Hur kunde Costello jämföra sig med Ned's Atomic Dustbin, Blue For Two, Gaye Bikers On Acid, Pop Will Eat Itself och Motörhead?

Men nu sitter jag här och skakar av lycka, igår såg jag Costello för tredje gången sen i maj (han har spelat i New York sex gånger sen dess

och spelar nästa vecka igen). Och jag måste bara säga att jävlar i min lilla låda så bra det var. Jag vill inte skryta, men jag går på ungefär två-tre konserter i veckan och de flesta är bra om inte riktigt bra, men jag insåg inte hur mediokra alla andra var innan jag såg en arg Elvis Costello spela en tolv minuter lång *I Want You*. I mitten av låten stoppar han bandet, går fram till scenkanten utan mikrofon och skriker en vers ut till publiken, han sliter sen till sig gitarren och spelar ett Thåström-solo som sprakar och fräser så att svetslapporna studsar över scengolvet.

Betyder nu detta att jag blivit gammal och tråkig eller betyder det bara att en massa gamla tråkiga artister plötsligt börjat släppa riktigt bra och inspirerade album? Själv vet jag inte, jag kämpar desperat för att hänga med

och upptäcka nya intressanta band, jag vill vara där i källaren och se nya spolingar slösa sin energi på en gammal före detta svartrockare som lyssnar på Elvis Costello, tycker Dylan är bättre än nånsin och köpte nya Bowie dan innan den kom ut.

Men faktum är att jag nu är den musikjournalist jag avskydde när jag var liten och läste Schlager och Ritz. Hur hände detta, och varför? Hur kom det sig att jag inte blev lika cool som Mats Olsson? Jag läser Kinky Friedman, jag hänger på barer som Foetus tipsat mig om, jag träffar The Strokes varje gång jag går ut, och ändå när jag kommer hem ligger Costello-skivorna där runt stereon och flinar. De vet att de inte borde vara där, de vet att istället skulle där vara The Kills, Yeah Yeah Yeahs, The Datsuns och kanske en kassett med nåt nytt argt

Brooklynband som desperat försöker fånga min uppmärksamhet. Men kanske är det så att om man verkligen hänger med så vet man att den riktiga kungen lever, att han inte dog full av piller på en toalett. Kanske om man verkligen hänger med så heter kungen Elvis.

Näh, skulle inte tro det.

Mathias
Skeppstedt
mas@groove.st

Jogi

text: Björn Magnusson
bild: Johannes Giotas

Hård mot de hårda

Svensk reggae är fortfarande relativt sällsynt. Efter Peps har endast en handfull provat. Men nu är det dags för en eklektisk debutant att bryta ny mark.

– I början fattade jag inte ett skit när jag lyssnade på reggae, eller i alla fall dancehall. Riktig jamaikansk slang är inget man bara sätter sig och lyssnar på, det är en jävla massa ord man måste förstå, säger Jogi.

Han tror att den jamiakanska slangen kan vara ett hinder för massorna att upptäcka reggae. Själv har Jogi valt att sjunga på svenska och på sin debut blandar han allvar med lössläppta party-slåggor. Från början ville Jogi göra dancehall men gör numera inte så stor skillnad på reggaens olika stilar.

– Man kan blanda in r'n'b och hiphop, så länge man har kvar den ursprungliga vibben är det lugnt.

Arbetet med debuten påbörjades för två år sedan när djungeltrumman meddelade att MNW sökte en svensk toastare. Jogi slog sig ihop med musikmakarna Kalle Jonsvik och Gustav Henriksson som gjort merparten på skivan.

Jogi är kanske mest bekant för sitt samarbete med vapenbröderna i Mics of Fury men 1996 började han även att skriva på svenska. Sin förmåga att skriva texter tror Jogi delvis kan härstamma

från sin mormor som skrev små berättelser och rim till honom när han var sjuk som liten. Hans mamma satt ofta och läste högt ur böcker medan pappa spelade Elvis-låtar på sin gitarr.

Låtskrivandet börjar oftast med en melodi som dyker upp och en vers som skrivs. Ibland kan det dröja ett år innan den färdigställs medan andra kommer till över ett par bärs på krogen.

– Jag skriver nästan bara när jag är glad, om jag känner mig deppig över någonting så skriver jag inte. Jag kan inte jobba utifrån ångest, jag kanske aldrig blir den äkta konstnären.

Jogi har dåligt samvete för att han har dålig koll på sina kollegor som Chilly & Leafy, Daddy Boastin' och Svenska Akademien. Delvis beror det på att han varit upptagen med sin egen debut.

– Ibland kan man bli trött på musik, jag lyssnar ju alltid på musik men orkar inte hela tiden gå ut och leta efter nya musikupplevelser. Jag får så mycket musik när jag går ut eller spelar så på veckodagarna vill man bara sitta hemma och kolla på Jeopardy.

Som så många andra reggae-fantaster har även Jogi varit på Jamaica. I ett getto i Kingston fick han en indikation på att han var på rätt spår. När han spelade upp sin vers från en Mics of Fury-tolva kom fjortonåriga tjejer och dansade tillsammans med grånande gubbar.

– En snubbe satte på den i byns kiosk där de hade några skivspelare. Där kan man få allt från isglass till weed. Vi satte på den och körde min vers tjugo gånger på raken och dom gick loss totalt. Det kom gamla gubbar på sjuttio och dansade och frågade "Är det den vita snubben där?"

Trots att Jogi har ett brinnande intresse för reggae och dess kultur handlar det inte om att han hellre velat vara född svart. Han har snarare inriktat sig på att förstå kulturen i ett brett perspektiv.

– Bland det fänigaste jag vet är vita snubbar som springer runt med rastamössor och Selassie-t-shirts och snortar tjack. Om folk vill tro på Selassie är det okej för mig, men det kan bli rätt fänigt. Ska dom återvända till Afrika eller vad är det de strävar efter? Men folk får gärna tro på vad de vill, jag hoppas bara att dom är äkta med det.

ett
subjektivt
alfabet

HELGON

Peter Birro lovordade **Morrissey** i Studio Pop med orden att han skulle vara de missanpassades helgon. Det är nog fler än jag som håller med. När pojkvännen gjort slut, ens föräldrar inte förstår en, man fått sparken från jobbet, känner sig fulast i världen eller helt enkelt inte passar in någonstans så finns alltid Morrissey där. Den 24 oktober gjorde han en fantastisk spelning på KB i Malmö och när han sjöng "I like you because you're not right in the head" var det som om han kramade om hela publiken riktigt hårt. Ingen som gick därifrån kan undgått att ha känt sig värdefull. Moz är vår tids moderna helgon. **ME**

HEROIN

Vad skulle hänt med rocken utan heroin? Och jazzen? Tänk så mycket som kunde ha sparats i onödigt lidande om det inte hade injicerats så flitigt i musikers armar. Tänk så många fler skivor som kunde ha släppts. Tänk så många fler som fått fullfölja sina storslagna planer. Tänk så mycket rikare rock- och jazz-dinosaurerna varit. Varje gång än gammal rocker hittas blå frågor man sig varför han eller hon började. Är heroinet en kreativitetsskapare? Blir man automatiskt en myt så fort man kombinerar den med musik? Är det för att fånga en rest av pundarnas sista suckar och göra det till magi? Ingen kan väl vara så fruktansvärt dum i huvudet? Tydligt är det så. Det har under musikhistoriens senaste sextio år bevisats gång på gång. **FE**

HOTEL CALIFORNIA

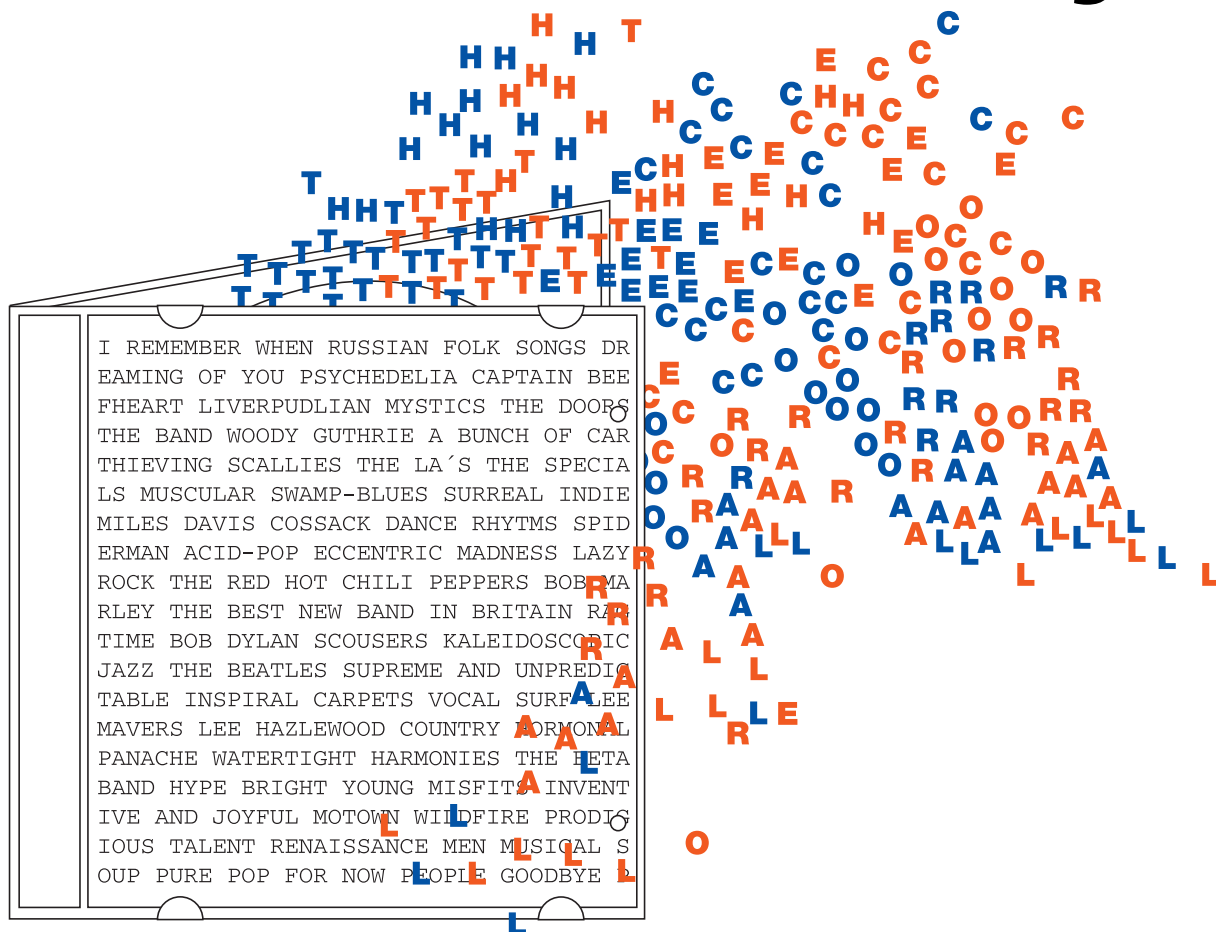
Hotel California skiljer sig från andra uttjattade låtar som *House of the Rising Sun* eller *Stairway to Heaven* eftersom det är originalversionen man hör hela tiden. Anledningen är helt enkelt att den är för svår att göra cover på. Den bakvända reggaetakten som i refrängen byts mot en lika bakvänd rocktakt har man inte hört maken till varken före eller efter. Samspelet mellan trummisen **Don Henley** och basisten **Randy Meisner** är inget annat än magnifikt. Men låten är mer omtalad för texten. När den kom 1976 var det panik både bland vanliga kristna och de mer extrema. **Eagles** blev beskyllda för att vara satanister och att låten egentligen handlade om The Church of Satan i Kalifornien. Med texttrader som "You can check out any time you like/but you can never leave" eller "They gathered for the feast but they just can't kill the beast" rasade de frikyrkliga, inte minst i Sverige. De som först gillat låten utan att kunna engelska var nu tvungna att be om förlåtelse inför Gud. De kristna mobiliserade sig och gav sig ut i skolor och varnade de unga för dessa djävulsdyrkare.

På innerkonvolutet finns en bild av en hotellfoajé och längst upp i ett fönster ser man en skymt av en man. Givetvis var moralisterna där igen och hävdade bestämt att detta var **Anton LaVey**, den så kallade satansprästen. Låtskrivaren Don Henley skrattade åt anklagelserna och menar att *Hotel California* är en metafor för en mörk, surrealistisk och pessimistisk bild av ett amerikanskt samhälle i upplösningstillstånd. **JE**

The Coral

text: Magnus Sjöblad
bild: Pascal Prošek

För lekfulla för sitt eget bästa

Gång efter annan kommer det rapporter om nya fräscha rock- och popband som ska frälsa världen. Men oftast blir man besviken när man till slut hör dem. Ett av de senaste hoppen är brittiska The Coral, som med debuten faktiskt motsvarar hypen.

Inte nog med att uppmärksamheten är berättigad, det är också en hype som egentligen är rätt osannolik. För The Coral är egentligen allt vad brittiska mediahyper inte brukar vara. Det är popmusik med mycket lekfullhet, låtar med oväntade och ibland nästan halsbrytande vändningar: precis sån musik som är för rolig och uppfinningsrik för att hamna på listor eller röna någon större medial uppskattning. – Ja, jag tror ju egentligen inte att vi kommer att få några direkta radiohits, erkänner Bill Ryder-Jones, gitarrist i The Coral, som tror att deras musik inte är tillräckligt anpassad för radiospelningar, men att de egentligen inte bryr sig så mycket om det.

The Coral har funnits i bortåt sex år, och har under den tiden naturligtvis gått igenom olika musikaliska faser. Bill nämner att mycket av hur bandet låter nu kommer sig ur den tid de satt och spelade Oasis-låtar, och att det gav många idéer om hur deras egen musik kunde låta. Att bandets medlemmar också är utmärkta musiker, med både sax, trumpet och orgel i sättningen förutom de självklara gitarrerna gör också sitt. Men det var när de fann

den nuvarande mixen av skev pop, rock och folk som uppmärksamheten vidgades utanför Liverpools gränser.

– Det är definitivt en hype kring oss. Men jag är glad att vi inte är Strokes, för hypen av dom var mycket värre än något vi överhuvudtaget kommit i närheten av. Men så har dom snyggare kläder än oss också. Vi försöker att inte bry oss så mycket. När ett band blir sådär riktigt hypat sätts ju också en enorm press på dom, och vi vill bara göra vår musik, vilket jag tycker vi gör bra, och inte försöka tänka på andra.

The Corals självbetitlade debutalbum har fått ett rätt blandat mottagande i resten av Europa, även om den till övervägande del varit positiv. En av de saker som gör Coral speciellt är lekfullheten: inget är omöjligt, en inställning ungefär som punkens. En likhet som blir speciellt intressant med tanke på att bandet också betonar stoltheten i att vara skicklig på ett instrument. Men den lekfulla attityden verkar oftast ligga bandet i fatet, vilket Bill tycker är tråkigt.

– Men man kan ju inte göra om människor. Om dom tycker att det är för mycket

lek, så är väl inte vår platta något för dom. Precis som med många andra pop- och rockband: dom kan stå där och se fullständigt ointresserade ut, men ändå göra bra musik. Och det är väl så dom är. Vi försöker alltid att vara som vi är och inte ha någon fasad utåt eller nåt. Och vi gillar att både göra och höra den musik vi gör.

Bill berättar att det från början fanns ett mål att göra musik i en stil som ingen annan hört förut, en egen sorts musik som inte var förutsägbar. Han tycker också att de med debutalbumet lyckats med det, även om det inte längre är ett självändamål att vara unika och egna.

– Från första början var vi inställda på att göra något som ingen hört förut. Och jag tycker nog att vi lyckats med det också. Samtidigt är det ju inte nåt som styr oss fullständigt. Vi gör inte en kanonbra låt med bara akustisk gitarr och ratar den bara för att den inte är annorlunda. Man undrar ju vilken sorts publik man skulle dra om man bara gjorde musik för att den ska vara annorlunda. Jag skulle bli rädd om jag skulle gå in på scen och det bara fanns fans där som var sådär: ”jag hatar

Dylan”, ”jag hatar Lennon...” Jag skulle tänka ”herregud vilket monster vi har skapat”.

Det finns en positiv sak som kommer med uppmärksamheten kring The Coral, och det är att andra band i Liverpool också får del av den.

– Ja, här finns andra riktigt bra band, som har funnits ett bra tag. När det skrivs så mycket om oss, så smittar det av sig – när alla ögon vänds mot oss så ser dom också dom andra banden. Många är polare till oss, och ett par av banden är med på den här turnén: Hokum Clones, The Bandits och The Zutons bland annat.

Efter att över bara en sommar fått denna massiva uppmärksamhet antar man ju att livet måste förändras en del för bandet vars medlemmar är i tjugoårsåldern.

– Jodå. Det har ändrats lite grann. Jag gör av med mer pengar nu, men det beror på att jag får mer pengar. Och jag hoppas att det fortsätter att vara så här, så man kan köpa lite andra kläder. Som det är nu har jag fortfarande på mig farsans och brorsans gamla avlagda.

HI!
I'm Janet
and I'm a Festi).

Svensk house
text: Mats Almegård bild: Henrik Strömberg

Everybody’s in da house

Under ”Summer of love” 1988 erövrade housen de brittiska öarna. Några år senare sköljde den franska housevågen över hela världen. Är det dags för svensk house nu? Grooves Mats Almegård har träffat några som tror det.

Historien om housemusik börjar på The Warehouse i New York, där DJ Frankie Knuckles spelar en vidareutveckling av discon – mer teknologisk och underground. Musiken är anpassad för dansgolvet och kommer som en reaktion på den urvattnade reklamfilmsdiscon som skivbolagen prånglar ut.

Frankie flyttar till Chicago och tar med sig sin musik, som får namnet house, efter New York-klubben där Frankie inledde sin karriär.

Samtidigt, i Sverige, dammsuger radions Mats Nileskär USA i jakten på ny bra dansmusik. I november 1985 introducerar han det nya underjordiska soundet från Chicago med orden "framtiden är housig". – Jag kände direkt att det här skulle bli lika viktigt som när New Orleansjazzen uppstod ur ragtime. Det här var ytterligare en viktig gren på det svarta musikträdet.

Grenen växte, den spirade från Chicago ut i världen. Och några år efter Nileskärs introduktion började svenska artister experimentera med den nya stilen. En av de allra första var Stonebridge. 1983 började han som DJ på sin systers studentskiva. Sedan dess har DJ-karriären gått spikrakt uppåt. Idag är han listad som nummer 78 på DJ Magazines topp 100. Han är en välkänd remixare med bland annat en Masters At Work-remix på sitt samvete. Stonebridge var med och startade legendariska DJ- och remixkollektivet Swemix och runt 1988-89 började han göra egen dansmusik. Genom Swemix kom Stonebridge i kontakt med housen redan 1986.

– Det lät verkligen skit i början. Det var svårt att mixa in houselåtar när jag DJ:ade. Jag hade kanske spelat Prince eller något annat välproducerat och sen ville jag spela en houselåt och det gick knappt, för housen hade så otroligt dålig produktion – hela klubben skakade av den brötiga basen.

Men housen har utvecklats mycket sedan 1986. Den har vuxit från ett litet oslipat frö till en ståtlig växt. Produktionen är inget problem idag när nästan alla jobbar med datorer. Om Stonebridge var relativt ensam på den begynnande svenska scenen är han idag omgiven av en hel rad spännande producenter, artister och DJ:s. Många nämner honom eller P3 Soul som anledningen till att de en gång började intressera sig för dansmusik och house.

Och själv tycker han att svensk house verkligen imponerar idag.

Nu är det inte enbart post-disco som gäller längre. Housen har förgrenat sig ytterligare och har idag skjutit gröna skott som exempelvis deep house, latin house, vocal house, techhouse och progressive house. Var gränserna går mellan de olika skotten är ibland svårt att avgöra. Deep house är långsam, bygger på harmonier och behöver inte nödvändigtvis gå att dansa till. Latin house är glad, uppåthouse som lånar många influenser från latinmusik som salsa och bossanova. Vocal house är mer klassisk disco och kravet är givetvis ett vokalt inslag, ofta en skön soulröst. Techhouse är som namnet antyder en blandning av techno och house. Den är rakare och mer monoton än annan house och drar iväg åt det hårdare hållet. Progressive house har lånat från trance-musiken och är pumpande monoton med mycket trummor. Det finns fler stilar, men de flesta överlappar och lånar element från varandra. I grunden är discon det förenande stildraget. Artisterna själva håller sig helst inte till en stil utan ger ut skivor med olika inriktning. Tydligast blir detta om man tar en närmare titt på Håkan Lidbos produktion.

Om Stonebridge är föregångaren är Håkan dagens kanske viktigaste producent av svensk house. Han producerar glad dansvänlig discomusik, underbar djup house och hård techhouse. Håkans skiva *Tech Couture* är bland det bästa man kan lyssna på inom techhousegenren. Han har även gjort minimalistisk experimentellteoretisk electronica på albumet *06.10.60.*, remixer åt Yello och Fatboy Slim och tonsatt ballettframträdanden.

Dessutom är han en viktig länk – en spindel i nätet. Hans förlag Container ger ut hans egna verk och andras. Håkan Lidbo har kontakter över hela världen och en entusiasm som gör att hans diskografi alltså växer. Bara under hösten är han aktuell med fem album och ett tjugotal tolvtumssinglar – och då är hans otaliga remixer inte inräknade. En tysk musiktidning misstänkte i somras i en recension av hans electroclashiga album *Sexy Robot* att det finns en hel mängd klonade Håkan, för det är omöjligt att göra så mycket som han gör.

– Jag jobbar nio till fem varje dag. Det är som ett kontorsjobb. Man kan inte vänta

på inspiration. Musikskapande handlar om att koncentrera sig. Kan jag inte det tar jag ett bad eller går en promenad. Då lossnar det oftast.

Håkan är ett välkänt namn ute i världen, men hemma i Sverige är han relativt okänd.

– Jag vet inte varför det är så. Dansmusiken är ju inte så stor i Sverige och vill man leva på det här får man satsa på utlandet, tråkigt nog.

Fenomenet att inte vara en profet i sitt eget land är inget unikt. Klas Baggström-Wahl som utgör ena halvan av Carl & Master K berättar att det är i princip omöjligt att etablera sig i Sverige. Deras funkiga amerikadoftande house med Roger Olssons röst som en glittrande souljuvel har inte fått några större reaktioner från svenska skivbolag. Duon sökte sig istället till London.

– Vi åkte bara dit. Det var ett oskrivet blad och givetvis jättespännande. Nervöst och samtidigt kul. Vi fick ett par tips av Håkan Lidbo och sen drog vi, säger Klas Baggström-Wahl.

Väl i London spelade de upp sina alster. Skivbolagen nappade och ingen frågade vad de gjort tidigare, utan vad de kunde göra idag.

– Där letar dom ständigt efter något nytt och fräscht, de vågar satsa. Sen är marknaden så mycket större där.

Klas är tillbaka i Stockholm, han längtade hem till sin fru och pendlar. Roger är fortfarande kvar. Totalt stannade duon tillsammans i London i lite mer än ett halvår och har etablerat så pass många kontakter att allt löper på. I ett kommande projekt ska Carl & Master K till exempel arbeta tillsammans med Blue, en sångerska som medverkat på Basement Jaxx’ skivor.

Men det finns de som fått uppmärksamhet i Sverige också. Förra årets grammisvinnare i kategorin modern dansmusik, Spänka NKPG, är ett exempel. De säger själva att det inte alls varit svårt att få publicitet.

– Det har varit enkelt. Calle Dernulf har alltid spelat våra låtar i P3 Dans och många DJ:s har älskat det vi gjort. Men det är klart, rent kommersiellt har vi inte nått ut, säger Petter i Spänka.

Om Spänkas nyligen släppta album *Vol. 2* även ger dem ett kommersiellt genombrott är ännu oklart. Klart är att det är en stark skiva fylld av soulimpreg-

nerad house. Men den lite hårdare soulkänslan kommer allra bäst till sin rätt när man ser Spänka live. Femmannabandet förstärks då av en saxofonist och en congaspercussionist. Resultatet är svängigt, svettigt och garanterar att ingen står still. – Det blir röjigare. Vi vill spela folkhemshouse live. Folk är lite fulla och glada och då ska de få röra på rumpan också.

Malmöduon Physics som är aktuella med debutalbumet *First Flight* har samma inställning till livespelningar. De förstärks av tre musiker och en sångerska. – Det är så jävla tråkigt att se två introverta killar böjda över varsin synt. Det är mycket roligare att se ett helt band. Publiken ska känna att dom är med och det kan dom lättare göra när inte Tobbe och jag står och kikar rakt ner i klaviaturen, Mikael Surdi i Physics.

Ett band som trivs bäst i studion är Laid. Precis som Håkan Lidbo säljer Laid förhållandevis mycket plattor utomlands och gör remixer åt artister som Human League, Blaze och Dirty Vegas. I Sverige är knappt något släppt. På Stockholms gator och klubbar kan de gå ostörda men när de DJ:ar utomlands är det igenkännande vrål och skivsigneringar som gäller. Laid's musik är hårt svängig, tätt producerad och alldeles oemotståndlig på ett dansgolv.

Laid jobbar gärna med pseudonymer, de har gett ut skivor som Zoo Brazil, Cuba Computers, Rope och många andra.

– Med ett namn konkurrerar man ut sig själv. Släpper vi två skivor en månad är det bara den ena som säljer. Dessutom är det skönt att kunna göra musik med olika stilar och skicka till dom bolag man vet intresserar sig för just den genren, säger John Andersson.

Håkan Lidbo har en annan åsikt. Han ställer upp på att släppa under pseudonym när det krävs av juridiska skäl. Annars gillar han att ge ut skivor med olika inriktning under eget namn.

– Min varudeklARATION är att man inte vet vad man får. Det är inte hälsosamt om folk köper mina skivor bara för att mitt namn står på. Man ska lyssna och se om man gillar det först.

Bortsett från indelningen i fack och pseudonymer hyllar alla den frihet som finns i housen. John Andersson i Laid tycker att det roliga är bredden, att den innehåller så många olika element och att det inte finns några hinder för vad man kan göra.

En annan artist som lockats av friheten och nytänkandet i house är Therese Granqvist, som gått från Drömmhus till solokarriär. Tillsammans med producenten Klas från Carl & Master K har hon gjort *Acapulco* som släpps i november. På

den hittar man allt från houseslagskottet *Monkey*, som låg etta på Swedish dance chart i somras, till housedisco i kommande singeln *I Need Somebody*.

– Friheten har varit oerhört skön. Det har varit kul att spela in skivan för vi har inte låst oss i ett koncept. House och dansmusik är verkligen befriande.

Hon poängterar gång efter annan att hon haft kul under inspelningen, att dansmusik inte är en tvångströja, utan något som går att experimentera med.

– Jag har träffat så mycket kul folk som varit oerhört vänliga och öppna. Jag har skaffat mig vänner för livet.

Att vara vänlig verkar vara ett genomgående drag hos svenska houseartister. Alla hyllar varandra och det verkar inte finnas något konkurrenstänkande, utan snarare en stor värme och ett stort samarbete.

– Jag tror att det dels beror på att remixandet är så viktigt inom dansmusiken, man utbyter kunskaper och idéer, dels för att det inte finns något ”ha det för oss själva”-tänkande. Man spelar upp saker som är halvfärdiga och hjälper varandra med kontakter till skivbolag och så, säger Klas från C&MK.

Bosse i Spänk vill utveckla kompisskapet och de kontakter som finns mellan svenska houseartister. Han drömmer om ett mer konkret nätverk av artister, skivbolag och skivtillverkare. Han vill inte se

att svensk house kommersialiseras, utan vill att ett nätverk ska fungera underifrån. Från artister och för artister. Han anser nämligen att svensk house är så bra och så bred att den snart kommer att slå igenom stort.

– Jag tror att house är där svensk hiphop befann sig innan Petter slog igenom. Vi väntar bara på den stora stjärnan – sen kommer det att lossna.

Calle Dernulf har med sitt program P3 Dans varit den kanske viktigaste förmedlaren av svensk house. Bland hans favoriter finns Markus Enochson, Pawel Kobak, Niko Bellotto, SUMO, Martin Venetjoki, Tony Senghore och Jesper Dahlbäck.

– Det finns ett fyrtiotal houseproducenter i Sverige som är i absolut världsklass, men att house ska bli lika stort som hiphop tror jag inte på. Klubbkulturen kommer nog att bli större, men kanske inte housen.

Att housen inte kan existera utan en fungerande klubbkultur bevisas av det faktum att de flesta väljer att lansera sin musik utomlands. Där finns en klubbkultur att tala om. I Sverige verkar det inte vara så.

– I England kan man gå ut i jeans och t-shirt, ta en öl, lyssna på en bra DJ och höja armarna! I Sverige är klubbkulturen så ny och hipp. Man måste ha månadens frisyr, de rätta kläderna och det skrämmer bort folk tror jag, menar John från Laid.

Håkan Lidbo håller med och tycker att man inte kan tala om en ”housescen”.

– Det finns otroligt många bra artister, men en scen inbegriper klubbar och det finns inte många bra. Dom dyker upp ibland, men inget permanent.

Håkan tror att rejvkommissionen bär ansvaret för avsaknaden av bra klubbar. Dansmusik har förknippats med droger och rejvkommissionen har valt att stoppa allt som kan ha med techno eller house att göra. Han tycker det är synd att en hel kultur kvävs för att några få tar droger. Eller som Johan Emmoth i Laid uttrycker det:

– Det är ju knappast så att man blir drogberoende av att lyssna på house.

En sak är säker – man blir beroende av house och när man upptäcker hur mycket bra musik som görs i Sverige blir man rusig och glad. Kanske kan Sverige bli nästa stora houseland om rejvkommissionen släpper greppet lite om klubbstillstånden. En musik behöver en scen att frodas på. Musiken är av världsklass och den förtjänar mer utrymme. Det frö som Mats Nileskär sådde har vuxit till en livskraftig planta. Självt tycker han att den svenska grenen är en av de bärande.

– I England händer inte mycket och Frankrike har kört fast i ett James Last-discoträsk. Den innovativa och spännande housen kommer från Sverige.

Dave Grohl är här igen!

Fjärde albumet med bandet som är skapat av multi-instrumentalisten Dave Grohl. Starka melodier och tidlösa rocklåtar.
Miss inte årets livehändelse på Hovet 3 december.

Konvolutet finns i både vitt och svart

FOO FIGHTERS

One By One

Sigur Rós

text: Johanna Paulsson
bild: Mattias Elgemark

Från Island med värme

På förstärkarna står levande ljus. I bakgrunden fladdrar diffusa videoprojektioner förbi medan strålkastarnas ljuskäglor leker på Södra Teaterns väggar. Böljande ljudlandskap med kvidande gitarrer, stråkar, sparsmakade pianoslingor och Jónsi Birgissons smekande röst strömmar ut i lokalen och ger känslan av att omslutas av en varm och trygg kokong, sugas ut i rymden och sväva fritt genom atmosfären.

Det är inte helt lätt att beskriva isländska Sigur Rós musik i ord. Den handlar mer om känslor och inte ens texterna har egentligen någon speciell innebörd. Bandets tredje och senaste album är minst sagt hemlighetsfullt. Titeln utgörs av två parenteser, låttitlar saknas och sidorna i skivomslaget är helt blanka. Tanken är att lyssnarna själva ska skriva ner egna texter och sen skriva in dem på bandets hemsida så att låttexterna hela tiden förändras utifrån lyssnarnas egna känslor och erfarenheter. Sången fungerar istället mer som ett instrument och Jón Þór Birgisson, vars röst någon beskrivit som en blandning mellan Thom Yorks och en korgosses, sjunger på bandets eget språk ”hopelandic” eller ”vonlenska”.

– Det är egentligen inget språk. Det är bara ljud och ord jag hittar på när jag skriver låtarna och sen behåller vi dom helt enkelt. Vi slipper klämma in ord som egentligen inte passar till musiken, förklarar han när jag träffar honom några timmar innan Stockholmsspelningen.

Jónsi, som han kallar sig, ger ett lite bräckligt och smått förvirrat intryck där han sitter i logen iklädd i blå friluftsjacka med en vinröd halsduk om halsen och håret på ända.

På vägen till Stockholm fastnade bandets turnébuss i ett snöoväder och med ett barns entusiasm börjar han berätta om hur snön föll precis som på julen och att de kastade snöboll. Att jag håller fram en mikrofon tycker han känns som att få en pistol ritad mot sig och en klase bananer får agera provisoriskt mickstativ. Det är inte ofta han går med på att ge intervjuer även om bandet gjort ovanligt många inför nya plattan.

– Det känns lite obekvämt att prata om det vi gör. Det är lite skrämmande, för när vi skriver musik händer något magiskt och vi vill inte förstöra den magin genom att förklara varför vi gjort så eller så.

Sigur Rós bildades redan 1994 precis efter att de spelat in sin första låt. De tre dåvarande medlemmarna träffades under skoltiden och som så många andra ogillade Jónsi skolan. – Jag har aldrig gillat när folk säger åt en vad man måste göra och vilka böcker man ska läsa, säger han och tillägger att han hellre ville tänka själv och göra något kreativt.

När Jónsi var tretton fick han en elgitarr och började spela heavy metal hemma i sovrummet. Idag är Sigur Rós ett heltidsjobb, eller rättare sagt en ”livsstil” som Jónsi uttrycker

det. I övrigt består bandet numera av Kjartan Sveinsson, Georg Holm och Orri Páll Dýrason. Debutalbumet *Von* kom 1997 och släpptes enbart på Island. För två år sedan vann de både publikens och kritikernas hjärtan med sitt andra album *Agaetis Byrjun*. Snart blev de också Thom Yorks gunstlingar vilket resulterade i att de fick spela förband till Radiohead. **På vilket sätt skiljer sig nya albumet från det förra?**

– Det är lite mörkare och tyngre och kanske svårare att ta till sig. Skivan består av två delar – det är faktiskt tystnad mellan dom. Andra delen är mer levande, som våra konserter, och en del av låtarna är ganska gamla. Första delen består av nyare material.

Albumet (*)* är inspelat i bandets egen studio Alafoss som är en gammal, och numera tom,

swimmingpool bandet köpt och byggt om till studio och replokal.

– Det är ett trevligt eko där. Vi spelade in trummorna i swimmingpoolen. Det gav ett öppet sound som vi gillar, säger han och härmar trumljudet.

Sigur Rós musik bygger annars en hel del på atmosfäriska gitarrljud som man vanligen brukar åstadkomma med hjälp av effekten E-bow. Jónsi använder istället oftast en cellostråke som han drar över gitarsträngarna. **Vad tycker ni om att en del menar att er musik representerar den isländska folksjelen?** – [Skrattar till] Jag tycker det är komiskt! Alla har en bild av att Island bara består av gejsrar, älvor och landskap.

Det isländska kulturarvet har däremot haft ett visst inflytande på bandet. Tillsammans

med den isländske filmmusikkompositören Hilmar Örn Hilmarsson har de bland annat tonsatt ett avsnitt ur den fornnordiska skriften Eddan – stycket *Odin’s Raven Magic*.

– Vi lärde oss massor i samband med det eftersom vi var tvungna att skriva ett stycke för en 60-personersorkester med stråkar och kör. Det var väldigt intressant att se en hel orkester framföra något man suttit och skrivit hemma i sovrummet.

Även om Sigur Rós inte vill bli förknippade med isländska sagoväsen så tycks de ändå ha en dragning till mystik, när de står där på scenen i det dunkla skenet av gröna strålkastare vill i alla fall jag tro att jag befinner mig i en annan värld.

I över ett decennium har Västerås finaste skämt bort den svenska hiphop-publiken med en hyfsat strid ström av tapes, vinyl och på senare tid CD. Med *The Struggle Continues* är det meningen att resten av världen också ska annekteras till Looptroopland. Daniel Severinsson och Therese Karlsson rapporterar från fronten.

Nutid

Det är en regnig höstsöndag när jag kliver in på Hotell Malmen på Söder. I lobbyn väntar Magnus Bergkvist (DJ Embee) och Mattias Lundh-Isén (Supreme). Igår var det fest för skivbolagskamraterna Millencolin som firade tio år. Båda är trötta, Mange kåkar sallad och Mattias stillar hungern med ett politiskt inkorrekt McDonald's-meal. Efter ett tag anländer också Mårten Edh (Promoe) och Tommy Isacsson (CosM.I.C.), som åkt bil från Västerås där de bor. Mange bor sedan länge i Göteborg medan Mattias "snurrar runt".

Mårten och Mattias har nyligen avslutat en lång promotionturné över hela Europa med det passande namnet Helltour, och tycker det är skönt att vara hemma. De berättar att det gått bra och att de sålt massa ex av tolvan *Looptroopland* men att vissa smärre missöden har inträffat längs vägen. Förutom parkeringssvårigheter i England fick de tillbringa fyra dagar i det ökända Stammenheim-fängelset i Stuttgart, där andra terrorister som Andreas Baader satt på sjuttioalet. Mårten vägrar avslöja vad de gjort på grund av "processer som fortfarande pågår", men menar att det bara var ett pojkestreck som gick överstyr.

Med undantag för Mattias har killarna gjort musik tillsammans i över tio år. De har dessutom varit polare minst lika länge och det märks. Dialekten blir tydligare när de är samlade och det är mycket interna skämt och gliringar. Mattias som kom med sist i gruppen blir retad av Mårten när han råkar avslöja att han inte hade koll på hiphop i början av nittioalet. Mårten snackar över huvud taget mycket, även om han är väldigt tillbakadragen jämfört med sitt alter ego Promoe. Mattias pratar också en hel del men utan att ha lika mycket åsikter. Tommy är mest tyst, och när han väl svarar på en fråga är det stor risk att någon annan tar över halvvägs och avslutar hans resone-mang. Så fort ämnet blir gruppens musik bestämmer Mange, och han vaktar noga så

att de andra inte säger något felaktigt om hans beats.

Nya albumet *The Struggle Continues* är mera sammanhållet än debuten *Modern Day City Symphony*. Verserna är ofta uppdelade mellan rapparna och soundet homogent. Enligt Mattias beror det på att de skrivit mycket material tillsammans i studion. Mårten berättar att de ofta snackat om att göra en låt med ett visst tema eller namn, och när Mange spelar upp nya beats brukar de komma på att en viss idé passar till beatet.

– "Det här är ju den där låten vi snackade om!" brukar man känna, säger Mattias.

Eftersom Looptroop ibland anser sig missförstådda av kritiker och lyssnare har de skrivit små kommentarer till låtarna i CD-häftet till *The Struggle Continues*, men de har ändå inget emot att berätta mer utförligt om sitt nya alster.

Don't Hate the Player

S: Vi fick tjata som fan på Mange för att få ett klubb-beat.

E: Jag var sur på dom andra, och åkte ner till studion själv när jag gjorde beatet. Från början hette låten *Number Two* och den skulle ha varit en fortsättning på Gregory Isaacs *Number One*. Det är jag som inleder låten som MC Marshall. "So what you want".

Ni rappar fortfarande om att folk är avundsjuka på er och att alla hatar er.

P: Vi tar på oss den rollen. Här ska det mest vara roligt, hata inte spelaren eller spelet, hata oss istället. När jag säger "Looptroop is still hated by everyone" är det mest för att jag vill avsluta med "Looptroop is still better than anyone". Vi känner inte att folk hatar oss, men gör de det är det OK.

S: Vi är aldrig hemma så man märker det inte i så fall.

The Struggle Continues

E: Använder *Ett & noll* med Bo Kaspers.

Den är uppbyggd som en rocklåt.

E: Vi ville göra ett album med klassiska låtuppbyggnader med vers, brygga och refräng.

S: Eftersom vi skrev tillsammans blev det enklare med såna grejer och inte bara varsin vers. Det blev i och för sig inte så många låtar med brygga.

Promoe, var det du som gjorde refrängen?

P: Ja.

Den är väldigt lik *Government Music*.

P: Jag kom på det i efterhand. Mina melodier är ganska begränsade för jag har inte hållit på med melodier så länge.

S: Hittade du på på gitarr först?

P: Nej, efter beatet.

S: Det var svårt att skriva på beatet. Det var så finstämt att man inte ville sabba det.

Spelar du gitarr?

P: Lite grann.

S: Vi har spelat in en svensk poplåt med Mange. Mårten och Tommy spelar. Vi skrev sånger när vi turnerade med Noise Conspiracy.

E: Den är gömd djupt i arkivet.

P: Jag skriver mest sorgsna kärlekslåtar.

S: Vi brukar köra sånger i turnébussen som känns som klassiker för oss.

Looptroopland

S: Skönt att spela in på klassiskt Looptroopbeat.

P: Vi har hört den så mycket på Helltour att vi redan börjat tröttna. Jag tycker att refrängen blev bra när vi kör lite lugnare.

S: Det ger ett hårdare och säkrare intryck, lyssnar man på rap från USA skriker ingen.

P: Och det är dom vi ska lyssna på... Jag tycker det låter skönare när jag tar det lugnt, men ibland kan jag inte hejda mig själv. Jag blir upp-peppad i mickbåset och kan inte hålla tillbaka och börjar skrika. Det kanske låter dåligt men det är på riktigt.

S: Det kan vara energi i aggressiviteten, men det låter mer stöddigt om man är lugn. Kolla på Jay-Z som låter som om han inte orkar bry sig.

Vad är Looptroopland?

P: Världen.

S: Där vi är för tillfället.

P: Nya kalla högersamhället. Eller nytt, det har ju hållit på ett bra tag. Folk blir skjutna till höger och vänster.

På tal om våld har det varit några incidenter på sistone där writers misshandlat väktare och så.

C: Jag kan förstå om dom beväpnar sig. Det är skitmycket våld från väktarnas sida.

S: Vi vill inte förespråka våld.

P: Grejen är att ungdomar som använder våld kommer att råka värst ut själva. De slår ur underläge. Man kan aldrig vinna över polisen för dom har alltid hårdare medel att ta till. Först får man stryk tillbaka sen blir det våld mot tjänsteman och det är hårda straff. Det finns ett ursinne hos ungdomen. Writers känner sig ofta jagade och utsatta.

På plattan rappar ni mycket om kärlek men också om hat mot samhället.

P: Nja, inte så mycket mot samhället i allmänhet.

Mot systemet då?

P: För systemet finns det alltid hat. Det bygger på det och det är svårt att älska nåt som bygger på hat.

S: Vi försöker vara mer positiva på plattan, och inte bara peka på fel.

P: Vi går inte bara runt och är kärleksfulla men vi försöker fokusera på det.

Looking for Love

P: Den handlar om att både Usama bin Ladin och Timbuktu ska få kärlek. Båda är värda det (skrattar).

Du säger "I'm sure it's out there". Är du det?

P: Jag vet inte. Jag försöker övertyga mig själv. Det måste ju finnas. Min tanke innan plattan var att vi skulle skriva så mycket historier som det bara gick, men det har bara blivit en enda förutom den här. Låtar som är bra stories håller bäst.

Har du några exempel?

P: Nas och Slick Rick.

S: *One Love* med Nas är ju som ett brev och så får man en bild av vad som hände. Tyckte man i alla fall när man var 16 bast och satt med lurarna.
P: Många Bob Dylan- och Leonard Cohen-låtar som jag lyssnar på är också jävligt bra historier.

Revolutionary Step
Finns det en dans?

S: Den är hemlig. Kommer på turnén. Kekke (Chilly) och Leafy gjorde schlook-dansen och vi tyckte den var så jävla fet.
P: Refrängen är snodd från en Pablo Moses-låt. Enda reggaerefrängen vi snott på plattan. Mange håller oss kort och det är bra.

S: Vi får inte sno så mycket som vi vill.
P: Här ville vi göra en politisk låt som samtidigt är en danslåt. Vet inte om det blev så lyckat.

Vad är revolution för er?
C: Här uppe (pekar på huvudet).
S: För mig är det att ändra på hur man tänker. När folk revolutionerar sina liv och tar nya beslut.

P: DvsG är ju vår lilla revolution. Det är ett stort ord men det kan vara att vi gillade rap när vi var små och nu gör vi det själva. Det är jobbigt ibland men vi har valt våra liv.

S: I efterhand känns det ändå att man vågat en hel del. Vi har ingen utbildning och inga framtidsutsikter (skrattar).

Vill ni ändra på folks sätt att tänka?
C: Jag tror inte det går att tuta i folk vad dom ska tycka.

S: I Tyskland träffade vi en kille som berättade att en polare till honom hade lyssnat på *Government Music* och blivit så påverkad att han hoppat av sin ekonomi-utbildning. Han hälsade och tackade för hjälpen med att förändra sitt liv.

Om folk blir så påverkade, känner ni ansvar när ni rappar om att stjäla och döda poliser?

P: Man borde kanske lägga ner lite mer tid på rhymesen. Jag skriver jävligt snabbt och får mycket infall.

C: Folk måste förstå när man säger nåt man verkligen menar och när det bara ska låta coolt.

S: Dennis i Noise Conspiracy sa att det är svårare att skriva en spännande låt om att man vill ha sex timmars arbetsdag än om att man aldrig mer ska jobba. Sen måste man överdriva för att få ut en poäng. När vi gjorde *Ring snuten* ville vi ha en diskussion.
P: Man måste skrika för att höras.
S: Jämför man med film och böcker skjuts poliser där också utan att någon reagerar.
P: Sen är det svårt att vinna mot polisen med deras egen metod, våld.

Musical Stampede

C: Kul som fan att spela in.
Du sjunger lite.
C: Jag fick order av producenten. Försökte översätta Chilly & Leafys refräng och så blev det lite annorlunda flavour.

S: Vi fick övertala Mange som fan att använda beatet igen.
E: Riktigt wack att släppa samma beat två gånger, jag har ju hur många beats som helst.
P: Det blev två helt olika låtar.
E: OK ur raggaperspektiv.

Still Looking

C: Den är delvis om en polare som tog livet av sig för tre år sen. Jag skriver utifrån vad han kan ha tänkt. Den passade inte riktigt ihop med *Looking for Love* men jag ville ändå göra den på samma beat.

Who Want It

Du använder mycket stränginstrument.
E: Ja, jag köper mycket skivor från öst, Polen och Ryssland.
Du behöver inte cleara samplingarna då.
E: Nej, och sen passar ljudet mig, det är smutsigt och bra från början.

Fly Away

E: Jag bestämde att den skulle heta *Fly Away* annars fick dom inte göra den.
S: Vi spelade den för Jason [Timbuktu] och dom som känner en bra och dom tyckte det var en av dom ärligaste låtarna vi gjort.
P: Vi tycker den representerar vad som händer oss bäst av låtarna på plattan.

S: Det har varit jävligt mycket resande.
P: Jag ville inte vara med från början. Det kändes konstigt att skriva om kärlek på engelska, fast jag blev skitnöjd med min vers.
S: När jag skrev tänkte jag mycket på livet i allmänhet.
P: Det är första kärlekslåten vi skrivit. Den representerar något nytt.

Var det svårt att skriva till din flickvän på engelska?

C: Nej, det var inte så svårt.
P: Det kanske låter konstigt men jag tänker ofta på engelska även om personliga grejer. Jag tänkte faktiskt ringa och säga det här men nu blev det en låt istället.
C: Jag skrev inte bara för att jag ville säga nåt till henne, jag ville göra en bra låt också.
P: Andra måste också kunna känna igen sig.

Bandit Queen

P: Vissa recensenter tar den för seriöst. Scratchen gör ju att man fattar att det är på skämt. Samtidigt som det är seriöst också. Det skulle va fett att hitta en brud liksom.

Get Ready

Jag gillar temat att hiphop inte är allt.
P: Vi har fått lite perspektiv.
S: Ibland tar folk saker och ting för allvarligt. Det finns grejer som är jävligt mycket viktigare än hiphop.

Tidigare har ni rappat väldigt mycket om hiphop och skivbolag. Nu tar ni upp större ämnen.

S: Vi hoppas det i alla fall. Vi har blivit lite äldre och börjat tänka på lite andra grejer och förhoppningsvis är det bra.

P: Jag tycker inte det var fel att vi rappade om hiphop innan, för då var det så jävla viktigt för oss.

En låt som *Heads or Tails* retade säkert många.

P: Som sagt, folk tar det för seriöst, särskilt mina rhymes. När jag sa "dancing is wack" tänkte folk: Han hatar alla som dansar. Jag får i och för sig skylla mig själv för jag har en väldigt seriös framtoning.

Fruits of Babylon

Bob Marley och Bob Dylan.

S: Husgudarna.

P: Och Pink Floyd.

Efter *The Biggest Hustle* på *Schlook from Birth*-EP:n trodde man att ni skulle gå mer åt reggaehållet.

E: Det hade vi nog gjort också om det inte var för mig. Jag har aldrig lyssnat så mycket på reggae. Jag skulle kunna göra reggae men jag vill inte av respekt för musiken.

P: Jag skulle ändå inte vilja göra rena reggae-låtar.

Du kör nästan lite player-stil i andra låtar...

E: I alla verser!

...men här dissas du bling bling-rapparna.

S: Jag känner att man själv är en fruit of Babylon. Jag gör så mycket grejer som jag tycker är fel, men jag kan inte låta bli. Jag blir sur på mig själv. Man får försöka ändra sig med små steg.

Last Song

E: Den kallades Tommys visa från början, för han gillade beatet så mycket.

Men du är ju inte med?

P: Du låg ju och snackade telefon hela den dagen vi spelade in.

T: Va?

S: Min favoritlåt. Vi lyckades vara personliga på ett bra sätt.

Dåtid

Looptroops första EP *Unsigned Hype* kom 1997 och satte en ny standard för svensk engelskspråkig independenthiphop. Plattan fick inget enormt genomslag då, men tack vare internet och MP3 har jag fortfarande aldrig varit på en Looptroop-spelning utan att någon fjortonårig kille med ryggsäck skrikit efter graffitilåten *Illegal Commercials*, som för övrigt lånar sin refräng från Shabba Ranks *Pirates' Anthem*. Men sagan om Looptroop började långt tidigare, nämligen 1991 i Gideonsbergsskolans matsal i Västerås. Mange, känd på högstadiedisco-na som Mange B, och kompisen Marcello satt och snackade om vem i kön till brickinlämningen som de minst skulle kunna tänka sig rappa. Till slut enades de om den "härjiga schlooken" Mårten med långt hårdrockshår och tigha Levi's som stod och skrek.

– När vi skulle lämna tillbaka brickorna och man skulle ställa tallrikarna och brickorna för sig kastade vi alltid bara in allting, sen stod man och skrek åt mattan-terna, skrattar Mårten, som uppenbarligen har hatat systemet sen dag ett.

– Fan vad jobbig du måste ha varit, alltså, jag är så glad att jag inte kände dig då, konstaterar Mattias.

Ett tag senare träffades Mårten och Mange hos en gemensam kompis. Det visade sig att graffitimålaren Mårten även gillade rap och han spelade upp en demo som Mange gillade trots att Mårten snodde mycket från Das EFX och rappade med västkustdialekt.

– Jag lyssnade mest på västkustrap den perioden, urskuldar sig Mårten.

– Den perioden pågick fan några år, skrattar Mange.

Tommy, då känd som Naughty T, hade gruppen Groovy Sound System tillsammans med Spoonhead som gick i Mårtens klass. Mårten kommer ihåg att han såg dem battla en annan grupp i Västeråshal-len och att han tyckte de var helt värdelösa. Mårten, Mange och Tommy spelade in sin första gemensamma låt *Politicians* 1992 och Looptroop var fött. Året efter kom tapen *Superstars* och folk som häv-

dar att de varit nere med gruppen sen dess kommer antingen från Västerås eller har livlig fantasi.

Mattias berättar om när han såg Looptroop på en festival i Västerås och Mårten, som då kallade sig för Skit, berättar att det var deras första spelning. Tommy (som bytt namn till Mellow T) berättar att de var så nervösa för mellansnacket att de mixade ihop alla låtarna till ett medley, och att spelningen bara blev tio minuter lång. De kan inte enas om ifall giget ägde rum före eller efter *Superstars*, men Mange är säker på att de körde *Bringin' Home da Bacon* från tapen på spelningen. Tommy börjar rappa "step back motherfucka", skrattar, och håller med om att det måste de gjort.

Nästa tape blev *Three Sick Steez* 1995. Nu hade Mårten kommit på sitt nuvarande namn (Pro för professionell och moe för Mårten) men han kallade sig Skit da Promoe under en övergångsperiod.

– Jag ville ta det lite successivt så att jag inte skulle tappa några fans. Jag tror det var så jag tänkte, skrattar han.

Tommy, som inspirerad av ett par tuffa snowboardglasögon av märket Cosmique börjat kalla sig Cosmic, erkänner att han efter inspelningen sa att han aldrig trodde att de skulle kunna göra något lika bra igen.

Mattias, som tidigare rappat i hardcore-bandet Aggressive Contrast, kände Mange genom en kompis, och medverkar på två spår på tapen.

Hur kom du på ditt namn?

– Det var lite töntigt faktiskt, börjar Mattias.

– Till skillnad från våra som är jättecoola eller?, frågar Mårten.

– Folk tjtade om "the supreme" som var gud. Jag tänkte att jag ville vara min egen gud. Och så är det stöddigt.

När *From the Wax Cabinet*-tapet kom 1996 hade Supreme blivit fullvärdig medlem.

– Den tapen är jag faktiskt riktigt jävla nöjd med, berättar Mange. Vi krystade fram 16 spår i det sveltiga pojkrummet. Det var mycket skolkande då.

– Jävligt dåligt, fast bra just då, menar Mårten.

– Framförallt kul, säger Mattias.

– Speciellt *Clichés* blev bra, fortsätter Mange. Då trodde jag att vi var A Tribe Called Quest.

Här börjar Mårten reta Mange för att han inte var med på Sveriges första independent-vinyl *Fuck a Record Deal* som han och CosM.I.C. gjorde tillsammans med DJ Erase, Akem och Crippual senare samma år. Mange påstår att det inte alls var det första svenska independentsläppet, men vägrar att precisera sig närmare.

Framtid

Att medlemmar från notoriskt medieskygga Looptroop åkt på månadslång promotionturné markerar naturligtvis ett nytt steg i karriären. Med *The Struggle Continues* siktar gruppen utanför Skandinavien. Mattias berättar att de förhoppningsvis ska turnera i USA i september nästa år, men att det i första hand är Europa som gäller.

– Vi har mycket att göra här, förklarar Mårten. Vi är långt ifrån klara med att erövra Frankrike, och i Spanien och Italien har vi knappt fått in en fot. När vi var i Milano sålde vi sex plattor och då fick vi tvinga dom. Fast i Tyskland vet alla vilka vi är och där köpte vissa affärer flera hundra.

Tyvärr får jag inget klart svar på den viktigaste frågan om Looptroops framtid: När kommer ett album på svenska?

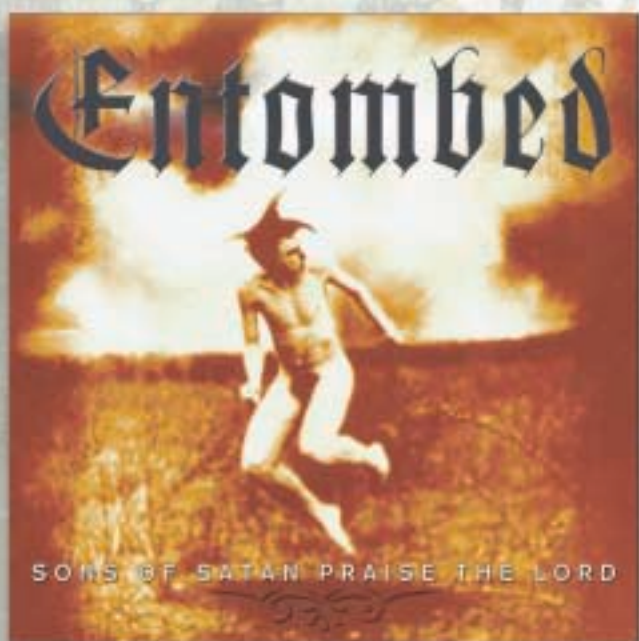
text:
Daniel Severinsson
ds@groove.st

foto:
Therese Karlsson
tk@groove.st

Tung mu

Nytt mästerverk från Opeth ute nu!

Den 11:e november släpps en 2CD med alla covers Entombed någonsin spelat in. Här finns hiten "Night Of The Vampire", och låtar av Black Sabbath, S.O.D., Motörhead, Bob Dylan, Venom och många fler. Alla tolkade i sann Entombed-anda!

MUSIC FOR NATIONS

JUSTIN TIMBERLAKE **JUSTIFIED**

Justin Timberlakes
solo-album "Justified"
finns i din skivbutik nu!
Producerat av Justin,
Timbaland och The
Neptunes.

Håkan Hellström

text: Moa Eriksson
bild: Johannes Giotas

Han ser lite trött ut när jag träffar honom. Han är ledsen över hur journalister betett sig mot honom när de delat upp hans musik i smådelar och skickat in till musikdoktorer för analys. Men eftersom han är trött på att prata om det bestämmer jag mig för att diskutera andra människors musik istället.

Vilket årtionde gjordes bästa musiken?
– Oj, oj, oj. Jag tror jag skulle säga 60-talet. Om det som görs nu är grenar och kvistar av en stam så skulle i så fall 60-talet vara stammen. Det var ett årtionde då det gjordes både ren enkel treackordspop och mer experimentella grejer.

Men 50-talet då?
– Det skulle i så fall vara den riktiga roten. Men jag tycker inte att musiken levde riktigt då. På 60-talet tog musiken nya märkliga vändningar. Till exempel Beatles som upptäckte helt nya dimensioner av musiken.
Om Cornelis Vreeswijk:
– Språkets och fraseringsarnas mästare. Den bästa svenska vissångaren. Han har ett finger med i min musik också. Det var ju den musiken jag växte upp med och den sitter i ryggmärgen och rinner i blodet på mig. Mina föräldrar hade ju skivor med

Evert Taube, Lasse Dahlkvist, Mats Pålsson och Cornelis också.
Har du alltid gillat visor eller fanns det ett tag i tonåren när du tyckte dom var töntiga?
– Nej, egentligen inte. Jag kanske inte lyssnade aktivt i tolv-trettonårs-åldern men när jag var femton gjorde jag det igen och köpte skivor och så.
På din hemsida var Olle Adolphsons Trubbel den klara favoriten på din vis-EP. Varför tror du?
– Ja, det var lustigt att det blev den. Jag tror att den har en text som det är lättast att identifiera sig med. Det är en fin, tragikomisk berättelse om den här personen som inte kan säga nej till någon. Jag identifierar mig jättemycket med honom också.
Om Morrissey:
– Han sjöng om saker som jag upplevde själv. Det kändes som om han sjöng om

mig. När man gick till skolan och väntade på bussen brukade jag ha honom i hörlurarna och då kändes det som att sätta på sig en syrgasmask. Han var någon slags tröst. Det kändes som om jag var ensam med honom. Sen älskade jag melodierna. The Smiths eller Morrissey?
– Det är väldigt svårt men jag måste nog säga The Smiths. Där finns det inget dåligt. Morrissey dippar lite ibland.
Har du sett honom live?
– Jag såg honom 1997 i Lisebergshallen. Det var bra men inte jättebra. Han verkade rätt uttråkad. Det var inte så effektfullt som jag trodde det skulle bli. Men jag ska se honom nu igen i Stockholm. Hoppas det blir bättre då.
Vad skulle du fråga honom om du fick intervju honom?
– Oh vad roligt! Jag skulle ha så väldigt många frågor. Eller så skulle jag inte haft en enda fråga. Det känns som om man inte vill veta för mycket. Men jag skulle nog vilja veta vilken musik han tycker om nuförtiden och vad han tycker om mina andra favoriter. Sen skulle jag vilja veta vilka förebilder han har textmässigt och hur det fungerar när han gör låtar.

Håkan tycker till om musik

Om svenska artister:

The Ark
– Jättebra band och fantastiska vänner. De tillför någonting fint i Sverige och världen. Jag har inte hunnit lyssna mycket på senaste skivan. Men det jag hört är fantastiskt bra.
Magnus Carlsson
– Magnus är jättesnäll. Han har blivit en väldigt god vän och jag är jätteglad att jag lärt känna honom. Jag var med och körade på hans soloskiva men jag har inte lyssnat in mig riktigt på den ännu. Jag har hållit på så mycket med mitt eget. Om tjugo år ska jag sätta mig ner och lyssna igenom alla kompisarnas skivor.
Nationalteatern
– Den första CD-skivan jag fick av min bror var med dom. Men proggen är ingenting jag influerats av. Jag lyssnade på Kåldolmar och kalsipper hemma hos en kompis. Det var en spännande berättelse men jag fattade inte alls det politiska då.
Kent
– Jag vet inte. Jag är inte hemma på deras musik. Hemskt eftersom dom är från Sverige. Men dom verkar tro på det dom gör och det väger alltid tungt i min värld. Jag känner basisten Martin och han är fruktansvärt trevlig så jag ger ett plus till honom.
The Hives
– Fantastiskt bra. Jag gillar allt dom gör. Extremt bra, rena rockriff. Jag såg ett program om dom på Musikbyrån och då växte dom ännu mer.

Om utländska artister:

Suede
– Jag har ingen relation till dom. Jag har hört en del av dom kända låtarna på radio men jag är inte hemma alls på det. Är dom bra? Jag missade hela indievågen. Jag lyssnade på The Smiths och samba istället. De andra killarna i Broder Daniel var före mig i allt och hade koll på sänt där.
Serge Gainsbourg
– Är det han som designar kläder? Nej, just det! Jag såg en film om honom på TV. Han är fantastisk och ser fantastisk ut. Jag älskar både honom och hans fru som sjunger otroligt vackert. Han är otroligt snygg.
White Stripes
– Jag har aldrig hört dom. Dom är från Göteborg va?
Nej. Dom är från Detroit.
– Jaha, nej jag har aldrig hört dom faktiskt.
Kevin Rowland
– Det låter märkligt men jag har inte lyssnat mycket på Dexy's Midnight Runners. Min musik har ju jämförts med deras och titeln *Kom igen Lena* är inspirerad av deras låt *Come on Eileen*. Det jag hört är fantastiskt bra. Jag älskar hans röst och deras musik är en underbar smältdegel av allt möjligt.

Svante Thuresson

text: Peter Sjöblom
bild: Therese Karlsson

Yngre än någonsin och full fart framåt

Han är en lika självklar del av svenska folksjälen som nubben till sillen och granen till jul. Inte så konstigt egentligen då han varit i branschen sedan 50-talet, sjungit med de flesta och dykt upp bland både pop, schlager, jazz och överallt däremellan. Få kan undvika att ha ett förhållande till Svante Thuresson.

Ändå kallar han *Nya kickar* för en debut. Det är nämligen första gången som han skrivit (nästan) alla låtar själv. Och det låter piggt och avspänt som Svantes debut från 1968, *Du ser en man*. Idag hör du en man som inte hinner blicka tillbaka och som vid 65 är lika ung som sina medmusiker Pernilla Andersson, Jonas Kullhammar, Bo ”Kasper” Sundström, Lisa Miskovsky och de andra. För tiden är ingenting när man är ung i hjärtat. – Jag har inte märkt av hur det är att åldras i branschen, kommenterar Svante Thuresson uppriktigt. Det är bara andra som påminner mig om att jag inte är 27! Jag har så lätt att samarbeta med andra musiker, jag känner att jag är välkommen. Alla möjliga från den unga jazzmusikerkåren till populärmusik frågar mig om jag vill vara med, så det var inga problem att få tag i folk till den här skivan, tvärtom. Svante låter likadan när han pratar som när han sjunger. Rösten är mjuk som en soluppgång. Han lyssnar lika generöst som han berättar. Det märks att han är en artist som tar sitt arbete på allvar och njuter av det, oavsett om det handlar om att ge intervjuer, låta sig fotograferas, byta några ord med en okänd på gatan eller stå

på scen. Och om det sedan är en liten trave pallar eller en stor estrad spelar ingen roll. – Det är svårt att förklara för folk att man åker till Knäckebrödhult och jobbar med en trio från trakten och kommer därifrån med kunskaper. Men även en kväll när det kanske inte riktigt händer det man vill ska hända är en lärdom. Jag måste fortfarande vara precis lika bra som om jag jobbade med Miles Davis.

Inför kreativiteten är ju alla lika, man har samma vändor och glädjeämnen oavsett vilken nivå man är på.

– Det stämmer. Och man tar med sig nånting därifrån.

Du har ju jobbat med de flesta unga för dagen. Hur tycker du att unga musikers förhållningssätt till sin musik har ändrats genom åren?

– Kvalitén på musiker har höjts fantastiskt mycket! Dom är betydligt mer utbildade musikaliskt idag än för en 15-20 år sen och har ofta redan tidigt skaffat sig ett eget uttryck. Förr försökte man låta som den som stod breve. Då var det inte alla som kunde läsa noter en gång, utan man fick hålla på och traggla i studion. ”När jag sätter upp fingret, då smäller du till!”

Svante skrattar åt minnet och säger att det rent allmänt finns ett betydligt bättre samspel mellan alla inblandade, både mellan musikerna inne i studion och teknikererna på andra sidan studiofönstret. Alla har överlag bättre koll och ett gemensamt språk att kommunicera med, menar han.

Att det dröjt så länge innan Svante Thuresson ”kom ut” som låtskrivare menar han beror på att han aldrig riktigt behövt skriva låtar själv. Han har alltid blivit erbjuden bra material. Och att ingen frågat honom efter låtar beror på att ingen vetat om att han skrivit musik, mer än ett par låtar här och några orkesterarrangemang där.

– Jag har skrivit ganska många texter genom åren faktiskt, och nån låt sådär till andra. En period producerade jag andra ganska mycket. Världen förändrades för mig när jag skaffade mig en dator med musikprogram. Hela den ohyggligt stora och svåra proceduren när man satt vid pianot med notpapper och penna är obegriplig idag när man kan lägga både ackord, basgångar och en melodi på en halvtimma.

Svante lekte lite med idéerna och tekniken, och som det blev ”sajnades” han som

det heter på nysvenska av låtskrivare och jazzsångerskan Pernilla Anderssons förlag. Sedan rullade det på, med demos, finslipning och slutligen utgivning av *Nya kickar*.

Känns det nervöst för ”debutanten”?

– Nej, inte nervöst men det känns annorlunda. Det är första skivan faktiskt sen den första jag gjorde som känns lite speciell.

Förhöll du dig annorlunda till materialet när du skrivit det mesta själv?

– På sätt och vis gör man nog det. Jag har märkt samma effekt när man skrivit ett arrangemang till en orkester. Plötsligt finns det ett extra öra, ”nu kommer det där bra stället”, eller ”nu kommer det nåt jag måste ändra”. I vanliga fall så kör man bara.

Har du fått blodad tand? Kommer du fortsätta göra låtar?

– Jaa. Nu har jag lagt ner det ett tag, det är en massa saker som legat i träda bara för att jag hållit på med det här. Men jag får väl fylla lådorna och se om det kan bli nån fortsättning så småningom. Sen är det ju möjligt att man kan få lite flyt och sälja lite låtar åt andra håll också. Jag måste ju prestera – jag är ju sajnad!

INDEPENDENT MUSIC FOR INDEPENDENT PEOPLE

ÅRETS BÄSTA

SOILWORK

NATURAL BORN CHAOS

Hett fantastisk melodisk och stenhård metal med vissa death inslag. Producerat av Devin Townsend (Strapping Young Lad). Turnéaktuell med In Flames i november.
NB 5812 / NUCLEAR BLAST

MORBID ANGEL

ALTARS OF MADNESS & BLESSED ARE THE SICK

Death metal-variantens två mest betydelsefulla album, nu tillgängliga i limiterade och remastrade nyutgåvor med fantastiskt ljud. Inkluderar liner notes, nytt artwork och exklusiva videos.

MOSHCDX 11 & MOSHCDX 31 / EARACHE

MANOWAR

WARRIORS OF THE WORLD

Manowars senaste album på sex år visar att bandet är tillbaka i toppform. Tung och episk metal av klassiskt Manowar-snitt. Turnéaktuell i november.
NB 7192 / NUCLEAR BLAST

WOLF - BLACK WINGS

Klassisk heavy metal - samma anda som tidigare från Maiden och Mercyful Fate. Producerat av Peter Dinklage (Pain, Hypocrisy).
WPCD 65 / NO FASHION

THE NOMADS SHOWDOWN 2

Fyllmatad dubbel-CD till enkelpris med det bästa av The Nomads från 90-talet. Innehåller bl.a. hela "Sonically Speaking", "Powerstrip" plus massor av svårköligt extramaterial.
JAZZCD 57 / WHITE JAZZ

MILLENCOLIN

HOME FROM HOME

Millencolins senaste kritikerrosade album "Home From Home" innehåller 10 kvalitetsrock'n'roll-punklåtar inkl. nya singlar "Man Or Mouse".
BHR 154 / BURNING HEART

THE DISTILLERS

SING SING DEATH HOUSE

The Distillers håller på att explodera över hela världen just nu. Alla älskar detta charmiga punkband med den luffa sångerskan Brody i spetsen. Innehåller hitsinglarna "Young Crazy Feeling" och "City Of Angels".
HELL 4412 / HELLCAT

IN FLAMES

REROUTE TO REMAIN

In Flames nya album "Reroute To Remain" är bandets mest varierade och nyskapande verk hittills. En milstolpe inom modern metal. Sverigetämné i november.
NB 6242 / NUCLEAR BLAST

HAMMERFALL

CRIMSON THUNDER

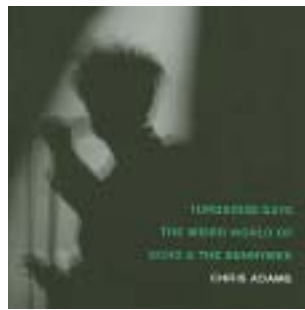
Sveriges överlägsna största metalband är tillbaka med sitt fjärde album - lyngre, snabbare och bättre än någonsin! Innehåller hitsingeln "Hearts On Fire".
NB 10312 / NUCLEAR BLAST

Böcker

Det är onekligen skralt med rocklegender på baksidan i årets näst sista Groove. Men även om det saknas en John Lennon, saknas inget av vad som gjorde honom stor. Precis som Lennon skrader inte kaninmannen Ian McCulloch orden, även om inga hakor slog i golvet när han utsåg Bono till världens sämst klädd man. Och precis som världen har fått dras med *Imagine* i 30 år satte även Woody Guthrie ihop en liten melodi som överlevde mannen bakom den – *This Land is Your Land* har bland annat förärats en skånsk tolkning signerad Peps Persson.

Och countrysångaren Gram Parsons? Tja, han dog uppsvälld med en iskub uppförd i rektum. Det hände i och för sig aldrig John Lennon, men blir det liksom inte mer rock än så.

Dan Andersson/mediareddaktör

"Turquoise Days – The Weird World of Echo & The Bunnymen" CHRIS ADAMS Soft Skull Press

Man kan tycka vad man vill om Ian McCulloch men han tillhör den utrotningshotade arten av sanna rockstjärnor. Fantastiskt snygg, fruktansvärt stor i käftan och självförtroende som får Oasisbröderna att framstå som modestiernas mästare. En biografi om Echo & The Bunnymen kommer därför att mer eller mindre handla om Ian "Mac" McCulloch – vilket förstås är fantastiskt underhållande läsning, späckad med mer eller mindre vansinniga citat. Här talar vi om en som påstår sig vara guds son, kung av rock'n'roll och som självklart redan från första singeln spelar i världens bästa band. Sanslöst rolig är sidan med U2-dissningar – Bono påminner mest om en bergsget, att han är den sämst klädda mannen Mac har sett, och så vidare.

Förutom McCullochs underhållningsvärde finns det faktiskt mer som talar för Echo & The Bunnymen. De var faktiskt ett smått fantastiskt band, åtminstone ibland. Sprunget ur Liverpools postpunkscen förvaltade de arvet efter Television och Bowie. Amerikanske författaren Chris Adams spar inte heller på krutet i sin inledning. Han älskar verkligen The Bunnymen så mycket att det nästan känns fånigt. Men jag har ändå svårt att inte beundra människor som verkligen hyser en sådan seriös kärlek inför något så trivialt som ett popband.

Att bokens formgivning hämtat mycket ifrån fanzine-estetiken spår bara på känslan av att det handlar om äkta kärlek – däri ligger också bokens styrka. Den är skriven av en konstladd entusiast som försiktigt, som om han vårdade det dyrbaraste ting, redigerar historien. För det är inte frågan om att han själv berättar särskilt mycket. Berättelsen styrks hela tiden av citat och bandmedlemmarna säger samma sak 1981 som 1997. Därför tycker sig Adams kunna berätta den objektiva sanningen. Eller i varje fall så nära man kan tänkas kunna utan att faktiskt ha varit med.

Här återfinns förstås också varje lätttext, A- som B-sida, som lämnat McCullochs penna,

samtliga med kommentarer. Recensionsutdrag, bra såsom dåliga, lämnas förstås inte heller hängandes i luften.

Historien är trots allt inte är särskilt speciell (för tidig framgång leder till hybris, droger och döda trumslagare) men Adams skriver den, genom sin anonyma stil, bättre än många andra. Lägg till ett hundratal guldcitat och du har en strålande rockbiografi som man kan läsa med stor behållning – Bunnymen eller inte.

Fredrik Eriksson

"Hela härligheten" WOODY GUTHRIE Ordfront Pocket

"En del människor gillade mig, hatade mig, följde med mig, förföljde mig, spottade åt mig, skratade åt mig, hjälpte mig och stjälpde mig, och inom kort blev jag inbjuden till och utsparkad från varenda offentlig nöjeslokal i landsändan." Det anför Woody Guthrie lite mer än halvvägs in i hans snart 60 år gamla självbiografi, innan han sammanfattar: "Och så har jag hållit på sedan dess." Tyvärr höll han inte på särskilt mycket längre. Endast tio år efter att folksångaren, poeten och stundtals även kommunisten Guthrie 1943 först publicerade den självbiografiska *Bound for Glory* förlorade han sin högra arm till Huntingtons chorea, och 1967 förlorade han även sitt liv till samma nervsjukdom.

Först ett decennium efter författarens död kom den första svenska översättningen – Guthrie var kanske mer känd för sina sånger och sina lärjungar (Bob Dylan) än sin författartalang. Men genom Ordfronts försorg är *Hela härligheten* nu återigen tillgänglig som pocket.

Alltjämt illustrerad av Guthries egna teckningar förblir *Hela härligheten* en klassiker av samma mått som Kerouacs *På drift* – om än inte lika utbredd uppskattad. Inlevelsefullt, stundom poetiskt, berättar han om allt från uppväxten i oljekällornas Oklahoma, till depressionsåren i början av 1930-talet och godstågen, fyllda av arbetssökande nära svältgränsen på jakt efter jobb, på väg mot härligheten. Och varje gång han kommer inom räckhåll för den, på tröskeln till rika släktingar i Kalifornien eller

Woody Guthrie

ett handslag ifrån ett fast jobb som sångare i New York, drar han sig undan. Det ljuva livet är inte för honom. Hans sånger hör hemma i gat hörnen, på fackföreningsmöten och i arbetarbaracker – ställena och människorna som ständigt ger honom inspiration till nya sånger och berättelser. "Och", för att återknyta till Guthries egna ord, "så har jag hållit på sedan dess."

Dan Andersson

"Gram Parsons – God's Own Singer" JASON WALKER Helter Skelter Publishing

I slutet av september 1973, i en hotellbar i Manchester, spänner Keith Richards musklerna i ansiktet så hårt att han slutligen liknar något av stenansiktena i en western av Sam Peckinpah. Countrysångaren Gram Parsons för tidiga bortgång, endast 26 år gammal, på ett hotellrum i Joshua Tree, Kalifornien, lämnar honom till synes oberörd. Men någonstans bakom Keiths ogenomträngliga cool, djupt inne i den dimma

som ständigt följer honom, går det ändå att ana att gitarristen i fråga är mer än en smula uppskakat av nyheterna om dryckes- tillika allsångskamratens död – kanske till och med rädd.

När musikjournalisten Nick Kent några år senare intervjuar ständiga rockstjärneflickvännen Marianne Faithfull om huruvida Parsons korrumpades av The Rolling Stones, säger hon: – Förstår du inte att Gram Parsons var mogen att plockas? Det som hände är precis vad som händer när ett äpple blir för moget för att hänga på trädet. Vem vet hur långt det faller?

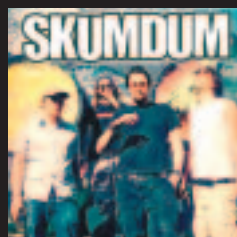
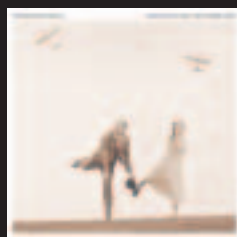
Parsons fall började långt innan han träffade Keith Richards – han hade oddsens emot sig redan när han föddes in i den socialt alkoholiserade miljonärsfamiljen Snively. Det dödsjournalisten Jason Walker ingen tid att klargöra i och med *Gram Parsons – God's Own Singer*, den senaste av sammanlagt tre biografier som publicerats sedan Parsons död. Initierat och medkännande följer han Parsons från Waycross, Georgia, via Harvard University och hans första country/rockhybrid The International Submarine Band, ut till Los Angeles och grupper som The Byrds och The Flying Burrito Brothers. Resan slutar i och med den andra av de två soloplatlor han spelade in i början av 1970-talet och som legenden om honom alltjämt vilar på – Parsons var död, hans kvarlevor kidnappade och kremade, redan innan den släpptes.

Men särskilt mycket nytt bjuder Walker inte på. Varken någon framträdande av hans musikaliska samarbetspartners, exempelvis Emmylou Harris, eller Parsons tidigare hustru Gretchen har ställt upp på nya intervjuer. Istället har han byggt vidare på Ben Fong-Torres och Sid Griffin tidigare biografier och samlar stora delar av dem i *God's Own Singer*, utspädd med anteckningar ur återutgivningar av Parsons skivor och en och annan intervju med studietechniker och andra flyktiga bekanta. Resultatet är, åtminstone för den nyblivne fantasten, inte bara den hittills mest kompletta biografien över Gram Parsons uppgång – det är också den mest insiktsfulla sammanfattningen av hans oundvikliga fall.

Dan Andersson

Morphine Lane Records

Introducerar indie price

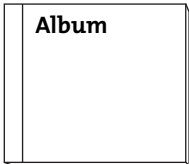

THE DROWNERS "MUTED TO A WHISPER" • THE KOOKS "VERBAL JUJITSU"
THE WILSON HOSPITAL "MEDICATION FOR A LOST GENERATION" • SKUMDUM "DET VI KAN BÄST"

Morphine Lane
Records

www.morphinelane.com

MNW
MUSIC NETWORK

Varje sekund tas ackord eller samplas något som kanske kommer att följa oss för alltid. Musik är viktiga grejer. Var på en fest nyligen där en sko-affärsinnehavare blev av med ett par skor i en vadslagning om en låt på en Bruce Springsteen-platta. Själv skiter jag i Bruce men kanske hittar du något nedan som du kan ta med dig för res-ten av livet?

Björn Magnusson/skivredaktör

SUSAN ALCORN

“Uma”

Ulfone/Border

Susan Alcorn kommer från Texas och anses vara en nydanare inom pedal steel-spelet. Hon rör sig ljusår från country och country and western, de genrer som instrumentet annars nästan bara förknippas med, och presenterar luftiga och skira klanger.

Musiken är svävande försiktig och har en del gemensamt med frijazz och klassiska tongångar åt avantgarde-hållet. Hon gör bland annat en personlig version av *Amazing Grace* och får till ett Theloniuss Monk-medley.

Alcorn vill att albumet ska ge en bild av var hon befann sig psykiskt, emotionellt och andligt vid en viss tidpunkt och plats i augusti 1999. Något flummigt.

Robert Lagerström

AMERIE

“All I Have”

Rise/Sony

När man lyssnar på *All I Have* tänker man på Mary J. Blige. Ameries producent och låtskrivare Rich Harrison har följaktligen också jobbat med Mary, men nu är det Amerie som gäller, det är hon som är USA:s nya r’n’b/hiphop-hopp. Och det förstår man när man lyssnar på *All I Have*.

Förutom att 22-åriga Amerie har en universitetsutbildning bakom sig och är uppseende-väckande vacker besitter hon en varm och tänjbar röst som ibland även kan låta lite raspig. De flesta låtarna är kärleksballader, vilket i längden blir väl tråkigt, där hon tilläts spänna sina stämband. Det som fattas är just en lite mer levande produktion istället för den smetiga standardproduktion hon har att arbeta med.

Soundet är oantastligt men samtidigt alltför stelt, perfektion är i sig inget att sträva efter – inte om musiken blir så här könlös när den istället borde ånga med åtrå och hormoner. Men i stötiga och svepande *Talkin’ to Me, I Just Died* med sin extrema närvaro och coola *Need You Tonight* är Amerie i alla fall på väg mot något intressant.

Gary Andersson

APPLES IN STEREO

“Velocity of Sound”

Cooking Vinyl/VME

I Athens, Georgia är allt sig likt och i Apples in Stereos värld handlar det som vanligt om ett passionerat förhållande till popmusik. *Velocity of Sound* är ännu ett album fyllt av just passionerad popmusik. Man vet ungefär vad man har att vänta sig av ett nytt Apples in Stereo-album. De har sitt revir klart utmärkt och kan förmodligen verka där ett bra tag framöver.

Inom reviret brukar man hitta mer eller mindre skräpiga gitarrer och psykedeliska inslag. Det mest lyckade albumet i mitt tycke är det trippiga och drömska *Her Wallpaper Reverie* som kom för något år sedan. Närmare *Pet Sounds* än så har inte äpplena kommit. Men jag gillar verkligen *Velocity of Sound* där konceptet är powerpop med sneglingar åt både surf, Ramones och med herrarna Ray Davies och Brian Wilson ständigt närvarande. Det kryllar av uptemporefrånger med fartvinden i håret.

Robert Schneider håller i tyglarna och är en popsnickare av klass. Frugan Hillary har tagit över sången på en del spår men jag föredrar ändå Robert med sin alldeles perfekt medryckande och lite distade popröst. Lyssna på *Do You Understand?* så förstår ni vad jag menar. *Velocity of Sound* är en levande och tämligen helgjuten poputflykt.

Jonas Elgemark

AVRIL

“That Horse Must Be Starving”

F Communications/Playground

French Kiss. Lil’ Louis underbara technohit från 1989. Franske Avril gör en cover på den. Helt lysande, dessutom. Svinfeta acid-slingor ställs mot mer eftertänksamma partier, en dynamik som inte går av för hackor. Det hörs att det är en cover, men samtidigt låter det helt eget.

Avril bygger sin musik på kontraster. Han har en fot i singer/songwriter-läget, med en förkärlek för finstämt pianoklink och stora härliga stråkarrangemang. Den andra foten står fast förankrad i cutting edge electronica, feta beats och coolt flippade ljud. Det funkas förvånansvärt bra, hela paketet knyts ihop av hans sångröst, som väver surrealistiska historier om problema-

tiska förhållanden. Det är inte lätt att klämma in Avril i något fack, och det är kanske därför han gjort en så bra skiva.

Henrik Strömberg

BADLY DRAWN BOY

“Have You Fed the Fish”

XL/Playground

Hans musik kan vara pompös eller jordnära, hettande rockig eller souligt sval, mysigt hopkrupen eller ivrigt gestikulerande. Men hela tiden klarar han det med ett handlag som får det att se så självklart och enkelt ut, som om det inte vore något. Men det är ju precis det som det är. Med sin tredje platta (om man räknar soundtracket till *About a Boy* men inte miniplattor) är det ingen tvekan: Den slarvigt tecknade killen har blivit en stor, modig pojke.

Peter Sjöblom

THE BEATNUTS

“The Originators”

Landspeed/Playground

Till alla er som missade Beatnuts på Hultsfred: Var lugna. Visst, det var en kul spelning och det var coolt att få skrika “yeah, you get props over here” till Psycho Les och Junkyard Juju, när de frågade om vi visste vad de ville höra när de är i Sverige. Men hade det inte varit för att Hultsfreds-publiken är så enormt svältfödd på kända amerikanska hiphop-grupper hade nog ingen orkat bry sig ens dagen efter.

Det är i alla fall kul att konstatera att Beatnuts nått en formtopp sent i karriären. Rimmen på *The Originators* är visserligen lika simpla som vanligt, men med såna tunga beats som på bangern *Yae Yo* och på svängiga *Buying Out the Bar* med klockren dragspelssampling spelar det ingen roll. Beatnuts gör ju heller inte musik för att den ska analyseras utan för att den ska dra igång festen eller dansgolvet, och då gör det inget att alla låtar handlar om att knulla och röka gräs. Rangordnar man gruppens album hamnar *The Originators* på en hedersam tredjeplats, efter *Street Level* och *Take it Or Squeeze it*.

Daniel Severinsson

BRAVECAPTAIN

“Advertisements for Myself”

Wichita/Border

Jag gillar artister som kombinerar stilar ingen annan kombinerat tidigare. Någon sa om en sång på *Advertisements for Myself* att den lät som Paul McCartney och Wings gjort den. Nästa låt kunde istället Aphex Twin snickrat ihop. Nu skulle man kunna tro att skivan är splittrad, men jag skulle hellre vilja kalla den varierad. Bakom allt ligger Bravecaptains speciella geni. Egentligen består alla hans låtar av sköna pop-melodier, vare sig han väljer att ackompanjera dem med distade garagerocksgitarrer, brutala technobeats eller som på *I Was a Teenage Death Squad*, traditionell pop-sättning med piano/bas/trummor/blåssektion. Det, och smäktande sjungna texter som “We partied with the locals, and filled them full of holes.” Kan man annat än älska den här grabben? Eller som på *Rod’s Got One*, som börjar som indie-rock och någonstans på mitten övergår till värsta acid-orgien. Det är när jag hör sånt här som jag inser hur tråkiga band som The Strokes är. Varför bara återanvända en liten del av rockhistorien, när man kan ta allt på en gång? Otroligt bra, helt enkelt.

Henrik Strömberg

DICTAPHONE

“M. = Addiction”

City Centre Offices/Morr Music

Så. Ännu en electronicaplatta med svåruttalat namn? Men Dictaphone består av fyra skolade musiker som vet vad de håller på med. Och

additionen av saxofon och andra “riktiga” instrument till de datorproducerade ljuden ger en organisk känsla som känns fräsch.

M. = Addiction är en skön downtempo-platta med drag åt jazzhållet, fast utan att falla i samma snorträkiga “jazziga” fälla Compost-gänget fastnat i. Många gånger när electronica tar hjälp av blåsinstrument får de dominera ljudbilden, och resultatet känns krystat. Så icke här, saxofonen är bara ett instrument bland andra. Helgjutet och intrikat.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER

“80’s Groove Sessions”

Goldhead

Den här samlingen är som ett utslitet konserverat hjärta som skjuts upp i rymden och genom sina oförtrutet taktfasta slag sprider nostalgi, värme och party. I mitt fall är nostalgi ofrånkomligt. Blandband, sena nätter med örat klistrat vid radion och dansande i tonårsrummet framför spegelväggen flimrar förbi. Idag när två decennier gnagt på de flesta av spåren har disco blivit något som spelas på bröllop och kick offs. Flera örhängen har fått sig en rejäl törn i kredigare läger. *80’s Groove Sessions* är ändå mindre uppenbar än bensinmackssamlingarna även om många spår lätt kvalar in som klassiker. Spår av tidig house, hiphop och ett otal genrer med siktet inställt på dansskorna är lätta att urskilja och stora delar låter fortfarande toppen. Gillar du att hitta originallåtar till urvattnade brottarhits är *80’s Groove Sessions* en guldgruva och jag är säker på att både Daft Punk och Kaah har många av basgångarna inprogrammerade i ryggraden.

Björn Magnusson

DIVERSE ARTISTER

“Classic and Rare. La Collection Chapter 3”

F Communications/Playground

F Communications rundar av sex intensiva år med dubbeln *Classic and Rare*. Eric Morand och Laurent Garnier har gjort urvalet. Jori Hulkkonen mixar klassikerna och Garnier rariteterna. Och vilken resa de tar oss med på! Mixarna är svävande och knappt märkbara, inte en skarv och inte ett glapp. Vi talar stor DJ-konst.

Det blir ju inte sämre av att hela skivorna andas nyskapande och stor elektronisk musik. Från första spåret, där franske Avril ger oss *Velvet Blues*, till det sista där japanen DJ Kudo serverar den frenetiska *Tiny loops* är detta en helgjuten samling. När *Velvet Blues* knypplas ihop med Ready Made FC:s *Sugar Fuel* och David Sylvian lyfter mikrofonen och börjar sjunga går det inte att undgå rysningar längs hela ryggraden.

Här finns elektronisk blues och dansanta sachtärtor som A Reminiscent Drives *Ambrosia* i Hulkkonens remixversion. Däremellan en hel rymd av elektroniska klanger. Den här samlingen bör man äga.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

“Let’s Do Rocksteady – The Story of Rocksteady 1966-68”

Trojan/Border

De flesta har väl vid det här laget hört myten. Om hur den otroligt heta sommaren 1966 nästan tvingade musikerna att sänka tempot. I värmen orkade ingen längre spela ska-musik och den lugnare och mer melodiska rocksteady var född! En genre som efter bara två år skulle förvandlas till den tyngre varianten reggae.

Nåväl, när nu etiketten Trojan ger ut ännu ett samlingsalbum med 60-talsinspelningar kan man börja undra. Visserligen var The Paragons gudomliga men att höra några av bandets mest

TORI AMOS
“Scarlet’s Walk”
Epic/Sony

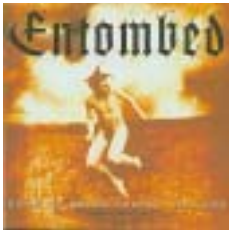
“Can someone help me/I think I’m lost here/lost in a place called America”. Slutraden i vackra *Wednesday* summerar Tori Amos skiva. Efter 11 september-attacken började hon fundera på vad USA stod för i hennes medvetande. Tori och hennes alter ego Scarlet gav sig ut på en resa genom ett land värt att älska och hata. Ju mer hon såg desto mer förstod hon hur upprörda människorna var över det som hänt. Låtarna forslade ur henne och nu kan vi ta del av hennes erfarenheter. De 18 låtarna beskriver de geografiska och känslomässiga lokaliteter hon besökt.

Det är en varierande resa de tar oss med på, Tori och Scarlet. Ibland kan den kännas lite väl patriotisk. Ett drag som mest har inverkat på musiken som nu står djupt i den amerikanska myllan. Och det är då jag har en invändning. Toris egenhet kommer inte riktigt till sin rätt. Det blir lite slätstruket och hon känns som en i raden av begåvade

singer/songwriters som besjunger sitt land.

Men det finns även mycket vackert och oemotståndligt på *Scarlet’s Walk*. Singelspåret *A Sorta Fairytale* är en klassisk Tori-skapelse. Den är svävande lätt samtidigt som den känns hårt hållen och förankrad. Den är klart i klass med gamla favoriter som *Caught a Lite Sneeze* och *Crucify*. Pianot har fått maka på sig lite, men det spelar fortfarande en central roll. Och Tori sjunger minst lika bra som tidigare. Hon har en närvaro i sin röst som ger mig rysningar. Och med minst åtta mycket bra låtar är det här ett nödvändigt album.

Mats Almegård

Album

kända låtar jämte tämligen utslitna spår som *Stop That Train, Lady with a Starlight* och *Israelites* frestar på. Men det värsta är nästan att detta dubbelalbum också innehåller en hel del pärlor, låtskatter som till exempel inte finns med i samlingen *Trojan Rocksteady Box Set*. Man måste nästan äga båda och får stå ut med att programmera sin CD-spelare. Nu är det hög tid att Trojan kommer med en ultimat rocksteady-box på uppåt tio skivor. En samling som täcker in alla grundläggande behov och som därtill innehåller ett digert material att läsa. Jag köper den direkt.

Robert Lagerström

DIVERSE ARTISTER "Trojan X-Rated Box Set" Trojan/Border

Kuk och fitta? Knulla och pöka? Jo, redan den tidiga jamaicanska musiken innehöll låtar med snuskiga texter och på den välkända reggaeön har så kallad slackness fortfarande sin plats i musiken. Och det är många välkända artister som sjungit in skivor med snusk. I den här boxen finns till exempel Lee Perry, Max Romeo, Augustus Pablo och U-Roy som alla spelat in låtar om sex, från det subtila och roliga till det fäniga, grova och plumbä.

Det blir förstas mycket "pussy", "pum pum" och "slip and slide" och man kan tycka vad man vill om texterna. Men säkert är att väldigt många låtar, åtminstone musikaliskt sett, på den här utgåvans tre skivor är hur bra som helst. Materialet är för övrigt inspelat mellan 1966 och 1975. Helhetsintrycket åker dock ned ett snäpp om man erinrar sig den dåliga kvinnosyn som är utbredd på Jamaica. Men tack och lov finns här också tjejer som sjunger om stön, flås och flämt, som Nora Dean, Phyllis Dillon och The Soul Sisters. Dessvärre finns här inte en enda låt med Prince Buster som med albumet *Big Five* slog huvudet på spiken när det gäller att vara både snuskig och humoristisk. Men som vanligt visar etiketten Trojan att man har gömmorna fulla av musikaliska pärlor.

Robert Lagerström

DIVERSE ARTISTER "We Love You – A Tribute to the Rolling Stones" Deaf&Dumb

Idén med att ge ut en skiva med arton Rolling Stones-covers framförda av svenska artister kan jag med lite god vilja förstå (första upplagan innehåller en limiterad bonus-CD med ytterligare åtta låtar), speciellt eftersom urvalet av artister inte är direkt förutsägbart. Låturvalet är också tämligen intressant. Tack och lov slipper vi ännu en cover av *Satisfaction* eller *Honky Tonk Women*. Men det problem som finns med alla samlingsplattor finns även här, nämligen att det spretar. Varför inte koncentrera sig på färre artister istället för denna dubbel-CD? Det skulle lätt kunna bli en alldeles förträfflig tribute om man bara plockade bort hälften av låtarna.

Bland höjdpunkterna finns Caesar's Palace som förvandlar *Get Off of My Cloud* till en skramlig garagepoplåt och Nicolai Dunger som trollar fram något alldeles nytt och personligt ur *Coming Down Again*. Nästan lika bra blir det när Heikki ger sig på *Worried About You* eller när Johan Lindström gör *Play With Fire*. The Concretes visar prov på helt rätt inställning när de tolkar *Miss You*. Alltså, glöm originalet så mycket det går och lägg in dina egna idéer. Den ensamma tramporgeln i Hederos och Hellbergs *Shine a Light* gör att låten bara skriker av saknad, åtrå och förtvivlan. Riktigt bra och bara den ett starkt skäl att investera i *We Love You*.

Jonas Elgemark

ENTOMBED "Sons of Satan Praise the Lord"

Music For Nations/Zomba
Sveriges bästa Entombed samlar sina favoritartisters låtar på dubbla plattor. Visst, att göra en coverplatta kan innebära risker. Antingen har man brist på egna idéer och helt enkelt inte klarar av att skriva en enda rad. En annan variant är att man som grupp vill visa hur jävla cool man är när man plockar fram låtar som ingen dödlig hört talas om.

I Entombeds fall görs det med en stor ömhet, kärlek och respekt. Lee Hazlewood, Roky Erikson, Hüsker Dü, King Crimson och Black Sabbath är bara några som blir ömt omfamnade. Stillborns vackra örhänge *Albino Flogged in Black* och *Kiss God of Thunder* är de enda låtarna som inte borde fått vara med och kramas. Stor respekt och öm kärlek visar 15-års-jubilerade Entombed när man ger Bob Dylans *The Ballad of Hollis Brown*. Dylans text verkar som gjord för Entombed. När L-G Petrov skriker ut hur Hollis barn är så hungriga att de knappt kan le så känns låten som Entombeds egen. Tack för de här 15 åren. Man får hoppas att det blir många många fler.

Per Lundberg G.B.

GODSPEED YOU! BLACK EMPEROR "Yanoqui U.x.o"

Constellation/Border
Jag vet numera vad det är som väntar på en skiva med monumentalandet Godspeed You! Black Emperor. Den första chocken över den episkt storslagna instrumentalkrocken känns inte lika angelägen längre. Det var när de gästade Sverige i våras som det först slog mig hur platt och lätt meningslöst deras annars så säregna värld var. Förutsägbart, spänningslöst och enbart uppblåst simpelhet. För det är ett enkelt språk de använder trots den barocka klädseln. Ett evigt deklamerande av slitna etyder som dekoreras i den tyngsta och mest storslagna av ramar. Ett ständigt fastslående att: så här är det. Kadenser som inte fyller någon annan funktion än att leda tillbaka till sig själva.

JOHNNY CASH "The Man Comes Around" Universal

Det borde inte vara möjligt, men *The Man Comes Around* överträffar till och med förra plattan, *Solitary Man*, som jag håller som hans dittills bästa genom hela karriären.

Inte för att *Solitary Man* var en direkt uppsluppen historia, men *The Man Comes Around* är avsevärt mörkare. Döden flåsar Cash i nacken, och han vet om det. Därför blir låtar som *Give My Love to Rose* och *Sam Hall* inte bara molande berättelser om ånger och ångest, utan kanaler för Cashes eget grubbel. Eller, det är i alla fall så det låter, som om det inte fanns någonting mellan tolkaren och tolkningen, oavsett om Cash sjunger helt ensam eller i duett med till exempel Nick Cave som i *I'm so Lonesome I Could Cry*.

Ännu starkare märks det i *Bridge Over Troubled Water*. En låt som med sitt pompösa patos genom åren inbjudit till allehanda mer eller mindre frilegligast närda tolkningar. Johnny Cash däremot befriar låten från all sin kvävande storvulenhet och ger den samma sparsmakade inramning som det mesta av plattan. En akustisk, en grubblande

Trots all skepticism sitter jag här igen och lyssnar oavbrutet på en Godspeed-skiva. För om skivbolagskollegor som Hangedup och Fly Pan Am både känns mer spännande och fräschare kan jag inte annat än att konstatera att Godspeed är mästare i genren. Att döma ut musiken som innehållslös är nog att leta efter något som inte finns. För det jag lyssnar på och det som golvar mig också denna gång är just deras ambition att klä enkelheten i överdåd. Det är formen, ramen, som är både hantverket och konsten och just på det är de nio kanadensarna djävulskt säkra på att få till spänning. Jag lurar att tro att det finns något under crescendo, delaystudsarna och cymbalgnisslet. Mot slutet av *Yanoqui U.x.o* lyfter de till sådana astrala höjder i stilsäkert dekorerande att jag för en lång stund inte alls tänker på hur urbota meningslöst det de spelar egentligen är. Det spelar ingen roll att de på omslaget avslöjar konspirationen mellan storskiwbolag och militär-industrin eller att de som vanligt slåss för sin suveränitet i musikvärlden. För musikaliskt säger de ingenting.

Fredrik Eriksson

HÅKAN HELLSTRÖM "Det är så jag säger det" Dolores/Virgin

Håkan Hellström är den viktigaste svenska textförfattaren av sin generation. Därför att han är den ende som besitter förmågan att kommunicera med alla, som inte stänger ute någon (utan att för den sakens skull bli ytlig och fördommande), som kan tala även till människor i sin egen ålder. Medan en sådan som Jocke Berg inte har ett dyft att säga till någon som är född före 1985.

Favoritcitrat på albumet: "Nu gör det inget om jag dör/för nu vet jag vad mina läppar är till för".

Någonstans i grund och botten är det här en mer återhållsam skiva, stundtals nästan lite sorgsen. Det var nog tvunget att bli så. Förra gången fanns det liksom ingen tid att stanna upp. Det finns andra saker man inte heller har

tid för på debutskivor. Man åker till exempel inte till Brasilien och experimenterar med sambarytmer. Men det är en högst marginell anmärkning.

Det är så jag säger det är allting vi älskade med *Känn ingen sorg för mig Göteborg* en gång till. Det är samma blinda kärlek till och tro på musiken. Samma förbehållslösa passion och euforiska glädje och varken kvällstidningsjournalister eller sura gamla mods kan ta den ifrån honom.

Thomas Nilson

JAZZYFATNASTEES "The Tortoise and the Hare" Cool Hunter/MNW

Philly-duon Jazzyfatnastees bestående av Tracey Moore och Mercedes Martinez gör helt lysande soul för 2000-talet – den är medmänsklig men har ändå sting. Det låter helt lysande faktiskt. Som när de väver ihop sina röster i inledande *Something in the Way* över ett funkigt jazzkomp. Det är så känsligt utfört att jag ryser.

Deras debutplatta *The Once and Future* släpptes för tre år sedan på Motive Records som ägs av The Roots och tjejerna är på samma våglängd som dessa supermusiker vilket också är en av anledningarna till att även *The Tortoise and the Hare* låter så sagolikt bra. Jag kan njuta oerhört till spår som känsliga *Tumbling*, kaxiga *All Up in My Face* och funkiga *Four Lives*. Ja, till alla tio spår faktiskt.

Textmässigt handlar det om hur vi människor fungerar tillsammans och faktiskt belyser de med enkla grepp vad vi alla kan gå igenom så att man som lyssnare småler.

Efter att ha hört bländande och lekfulla Roots-låten *The Next Movement* där tjejerna deltar och duons egna ryggradskittlande *The Lie* visste jag att Jazzyfatnastees var bra men *The Tortoise and the Hare* överraskade mig med sin totala öppenhet och sin stora värme. Skulle inte vilja vara utan den.

Gary Andersson

JENS "Standing in the Trees I Get Lifted by the Leaves" THE SPACIOUS MIND "Live Volume One: Do Your Thing But Don't Touch Ours"

Goddamn I'm a Countryman Records
Jens Onosson som vanligtvis spelar klaviatur i The Spacious Mind har släppt sin debutskiva. Därmed är den andra utgivningen på bolaget med det underbara namnet ett faktum. Den lilla familjen som häckar i de norrländska ödemarkerna kring Lövånger, Skellefteå och Umeå är hur kreativa som helst och har nu startat sitt eget bolag. Jens gör en slags långsam, drömmande folkcountry. Looner-folk är den egna benämningen och tillsammans med musiker från Spacious Mind-familjen skapas ett harmoniskt ljudlandskap fylld av norrländsk prärie och amerikansk västkust. Grateful Dead tackas på inertexten och visst anar man både en *American Beauty* och en *Anthem of the Sun* här. Jens röst är ofta svagt viskande eller hest raspig. Atmosfären är laddad genom hela plattan med höjdpunkter som *Sad Young Man* eller *Fragments*. Stor musik som lever av egen kraft.

Liknande stämning hörs på Spacious Minds åttonde album. Efter elva år på äventyr i musikrymden är det dags för ett livealbum. Inspelad djupt inne i de ångermanländska skogarna i något som på bilden ser ut som en gigantisk psykedelisk lappkäta. Och musiken hamnar också någonstans där. Långa elektriska och för-föriska instrumentala stycken. Men Spacious Mind har vett att inte vråka på med alla kanaler samtidigt. Här får varje instrument och musiker

orgel. Och en cello lika kärv som en grov fil mot plexiglas. Cash jublar inte, han ber inte om nåd, han försonas men det gör ont. Till sist har Paul Simons slagdänga fått den övertygande innebörd den aldrig tidigare haft.

Som synes blandar sig traditionellt material utan ansträngning med modernare låtar. Mest överraskande är kanske Beatles *In My Life* och Depeche Modes *Personal Jesus*. Allting framfört med samma oförställdhet, samma respektgivande allvar. För det är för sent att låtsas nu. Det finns inte tid för gester när man stirrar slutgiltigheten i vitögat. Det vi ska vara tacksamma för är att Johnny Cash har modet att stirra tillbaka.

Peter Sjöblom

Underjordisk fräschör skriver jag åter igen. För just det handlar det om i denna spalt: att kasta ljus på sådant som säkerligen inte kommer att pumpas ut i massupplagor till en hjärndöd marknad. Jag skulle gärna sluta att kalla skivor-na för demonstrationsexemplar, många gånger handlar det om fullkomligt färdiga skivor som egentligen bara saknar distribution. Samtidigt finns det fortfarande spånhuven som lever i föreställningen att ett skivkontrakt löser alla problem. Uppmaningen blir denna gång att övertyga dessa att så inte är fallet. Kontakta dem och beställ ett exemplar du med!

Först lite bredbent dieselrock med liten hjärna och hjärtat till vänster. **King of Kongo** trampar i väl nötta spår men fyller den inte som brukligt med bourbon och brudrar utan med revolution. Resultatet blir naturligtvis strålände, särskilt som deras lettiska bärplockare till gitarrist har den goda smaken att för jämnan hänga likt en pendel över sin wah-wah-pedal. Helt klart det bästa svenska post-MC5-bandet som vinglat genom mina öron på sistone.

Mer grabbig rock ifrån **Sparks of Seven** som sitter inne med ett gött sväng, orglar, Fender Rhodes, wah-wah och en lagom nonchalant sångare. Mycket tidig Primal Scream men också en hel del Soundtrack of Our Life-skägg i och med ett gäng gedigna synkoper i riffandet och grabbkörerna. Men framför allt svänger det som inte gubben i Soundtrack någonsin, trots viktminskning, fixar. Helt klart i klass med både Stone Roses och Scream. Stuffa på!

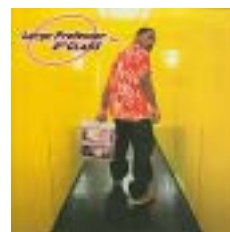
Betydligt mindre sväng men desto mer hjärta finner jag hos **Vijaya** som ofta svidande vackert förmedlar små berättelser i samma anda som Sarah White, Julie Dorion och en hög av ledсна män. Förstås ekar det amerikansk småstad och independentfilm vilket hör genren till. Vijaya är dock miljoner gånger mer originell än andra svenska kollegor. Mycket beroende på en fantastisk röst och en fantastiskt smakfull produktion som värmer upp det annars så unkna klimatet ibland sång och låtskrivare.

Så till omgångens inofficiella vinnare: **Whyre**. Det handlar om Sonic Youth, om No Wave, om gitarrrdissonanser och punkenergi. Likväl skrämmande som vackert och långt bort ifrån allt vad rockmusik ger sken av i Sverige 2002. Vördnadsfullt vårdas förebilderna med en okonstlad kärlek till deras musik. Med en sådan kommer man långt, i varje fall när man så på pricken visar vad det egentligen handlar om – energi. För hos Whyre finns det lika mycket kraft att hålla tillbaks som det finns plats för total distorsion, och allt blir spännande och dynamiskt i all sin kompromisslöshet.

Att **Orakle** inte är ett gigantiskt namn bland collegeradiostationerna i USA är för mig en gåta. Hos Orakle hittar jag allt det bästa ifrån Chappell Hills finaste till Bostons bästa gitarronist via en lätt vinkning till en fanclub i Skottland. Så fruktansvärt bra som denna Orakleskiva jag har i min stereo just nu har då inte dessa referenser varit på minst ett decennium. Så varför måste jag skriva om Orakle här? Det är en stor skam. Om du inte sett till Jonas Hasselgren själv så skriv till honom och sprid detta gitarrepos till alla som har den goda smaken att uppskatta fantastisk popmusik!

Fredrik Eriksson

För kontakt:
King of Kongo: Oscars81@hotmail.com
Sparks of Seven: via joakim@lucy-production.com
Vijaya: vijaya@spray.se
Whyre: listen.to/whyre
Orakle: orakle@telia.com

utrymme, det gör att laddningen blir ännu mer påtaglig. Det här är den första plattan i en kommande serie som ska dokumentera livespelningar med Spacious Mind. God damn vad jag ser fram emot det!

Jonas Elgemark

J'S PLAIN BAND "Colour of Today" Gain/MNW

Popmusik med countrykänsla. J's Plain Band har på tidigare inspelat material och live varit ett av banden som visat att countrypop inte bara behöver vara de gräsligheter som i mängder sköljs över oss via allehanda media. Och den känslan återkommer när man lyssnar till *Colour of Today*. Här finns många riktigt bra låtar, oftast klädda i ett countrykomp som känns relevant utan att bli utstuderat, utan att rida på countryvägen. Däremot känns det som att J's Plain Band blivit lite tyglade på skiva. Det känns som att hela uttrycket är lite dämpat och kväst i förhållande till hur det kan låta live. Men det är väl det som kännetecknar ett riktigt levande band. Att det inte går att fånga den där magiska känslan som kan uppstå live.

Magnus Sjöberg

CHRISTIAN KJELLVANDER "Songs from a Two-Room Chapel" Startracks/V2

Det går inte hålla på sanningen längre. Christian Kjellvander är Sveriges bästa låtskrivare. I och med hans första egentliga soloskiva utkristalliserar inte bara ett tradigt förvaltande av Neil Young-arvet utan ett högst personligt språk, fantastisk röst och självklar melodikänsla. Förstås gräver han djupt i kända amerikanska åkrar fyllda med flaneln men han hittar alltid tillbaka till sig själv utan att ramla ner i hemska håligheter som klyschor och tomhet.

Songs from a Two-Room Chapel siktar högt med stora arrangemang, blås och stråkar, men det är i de små gesterna som jag tycker att det riktigt hettar till. Som i *Alleluja*, en av skivans höjdpunkter, med broden Gustaf på såg. Visst, det är ingen blivande klassiker, men skivan är helt klart det bästa som kommit från Christian Kjellvanders alla projekt. Det säger å andra sidan väldigt, väldigt, mycket.

Fredrik Eriksson

KOCANI ORKESTAR "Alone at My Wedding" Crammed Discs/Border

Wow. Det här kallar jag dansmusik. Kocani Orkestar från Makedonien spelar orientalisk zigenarmusik som får det att spritta i hela kroppen. Jag kan inte ens sitta still medan jag skriver det här utan måste avbryta skivandet för ett par höftrollningar. Ni som har sett någon av Emir Kusturicas filmer vet vilken typ av musik det här är frågan om. Den här skivan innehåller en repertoar av musik som zigenarband brukar spela på bröllop i Makedonien. Och som alla vet betyder bröllop kärlek, dans, drycker och fest! Den här skivan är ett måste.

Moa Eriksson

LARGE PROFESSOR "1st Class" Matador/Playground

Extra P är en av få artister som kan köra en hel vers där han bara droppar namn på klassiska låtar han producerat. Som rappare är Large Professor annars inte så spännande. Han varken sabbar eller lyfter låtarna med sitt metodiska flyt. Skillnaden mellan en ordinär och en extraordinär MC blir extra tydlig när gamla samarbetspartnern Nas går in och gör *Stay Chisel* till skivans överlägset bästa spår. Den har också ett av de lite vemodiga midtempo-beat som Large

Professor behärskar till fullo.

Det finns några bra låtar till som inledande nackgungaren *'Bout That Time* och stökiga *Akinyele*. I övrigt är det jämn fördelning av smasköna parenteser och utfyllnad. Sämst går det för Large Professor när han försöker uppdatera sitt sound på *Brand New*. Är man riktigt snäll kan man jämföra beatet med något som Jay Dilla skulle ratat till senaste Slum Village.

Daniel Severinsson

THE LIBERTINES "Up the Bracket" Rough Trade/Border

De slåss med varandra i studion. Struntar i att ta med sin fantastiska debutsingel *What a Waster* på albumet. Lyckas anlita The Clash-legenden Mick Jones som producent och påstår sedan i NME att de knappt hade hört talas om honom. The Libertines jobbar hårt på att vara tuffa. Men det räcker egentligen med att lyssna på deras debutalbum för att förstå varför de är höstens tuffaste brittiska band.

Up The Bracket är rent ut sagt löjligt bra för att vara ett verk av ett gäng grabbiga London-slynglar som ogenerat gör vad The Jam och andra brittiska punk- och rock'n'roll-band gjorde för tjugofem år sedan och låtsas som om de nyss upfunnit hjulet. Och kommer undan med det.

Överhuvudtaget är The Libertines så sennesjukt anglofila att Morrissey självklart redan tagit dem till sitt "english heart". Så i början på november spelar de förband till Moz på Brixton Academy. Vilket naturligtvis innebär slutet på deras karriär eftersom Morrisseys förband av tradition alltid är genuint usla och villkorslöst dödsdömda. Men de har väl inte hört talas om honom heller.

Thomas Nilson

LITHIUM "Cold"

No Fashion/MNW

Vem kunde tro, när kriget mellan syntare och hårdrockare slogs som allra hårdast i skolkorridorerna, att det faktiskt skulle koras en vinnare. Men det gjordes det. Vinnarnas krutstänka inverkan på Marilyn Manson, Rammstein och göteborgska Death Stars går inte att ta bort ens med acetone. Industrimetall hade inte revolutionerat världen om det inte var för att Depeche Mode gjorde det först. Inte heller hade Lithium blivit till om det inte var för Vince Clarks skapelse, fast Marilyn Manson kan också få ta åt sig lite av äran.

Lithium är alltså rytmbaserad industrimetall med Depeche Modes ljudeffekter och sångröst i stil med Type O Negatives Peter Steele. Även om det är koolt så är det inte särskilt bra. Bortsett från 3/4-dels-svajigt låtmateriel är det framförallt sången som känns tanig. Det hade varit roligare om Lithium hade vågat spränga konventionerna åt helseförr och istället för att sjunga a la Bengt Magnusson, vilket inte håller, köra sång a la nån mer ljusröstad person typ John Pohlman. Det hade varit mer eget, mer originellt och mer ärligt.

De tre bästa låtarna är produktplacerade som spår ett, två och tre. Och de är riktigt bra, om än lite för långa. Men what the fuck, så kan det lätt bli när man älskar det man gör så in i vassen att tanken på att killa en darling bara blir för mycket.

Torbjörn Hallgren

LL COOL J "10"

Def Jam/Universal

I kategorin rappande popstjärnor med halvsaggig filmkarriär kommer alltid James Todd Smith att framstå som hyfsat genuin. Att LL Cool J

alltmer börjar ikläda sig kostymen som rappens farbror Bosse är nog inget han ägnar många tankar åt. LL fortsätter, trots att han passerat en rappares bäst före datum, att ta flickorna i knät och viska kärleksrim i örat. Och varför inte, Kangol-hatten är tillbaka och LL ser ut som om han precis spelat in *Mama Said Knock You Out* från 1990 och inte sitt tionde album.

Och om någon kan unna sig en viss lathet på äldre dagar är det LL som på 10 helgaderat med fem spår från Neptunes. Att inget av de är i närheten av det bästa Neptunes gjort spelar egentligen ingen roll. Flera av de övriga producerarna som Chop & Big Joe eller Tone & Poke gör redan samma grej fast bättre på 10.

Björn Magnusson

LOOPTROOP "The Struggle Continues" David vs. Goliath/Burning Heart

Alltså, om jag jämför *The Struggle Continues* med två år gamla debuten *Modern Day City Symphony* så hittar jag ingen låt med samma tyngd och konkreta upproriskhet som *Long Arm of the Law*, *Reclaim the City*, *Thief* eller *Ambush in the Night*. Och det känns underligt. Looptroop är ju trots allt Sveriges mäktiga underjordiska profeter.

Nu handlar istället flera av låtarna om hur fett truppen kan svänga och att du inte borde messa med dem – klassiska skryttexter alltså. Dessutom berättar ett par spår om personligt sökande och/eller saknad vilket verkar viktigare än att slåss mot polisen eller underminera samhällsbygget. Och självklart är det okej. Alla mognar väl någon gång. Om Embee, Promoe, Supreme och CosM.I.C. har andra prioriteringar nu får man respektera det. Och jag menar, kärlek är faktiskt viktigt för oss människor (Promoe har ju till och med en egen kontaktannons i form av låten *Bandit Queen*).

Vad gäller musiken så förfogar Embee över vassare och hårdare beats än någon annan i Sverige. Det låter oftast krispigt, naturligt och snortight. Rappen är också klanderfri och vävs ihop självklart och smidigt. Tre spår höjer sig rejält över mängden: Bo Kaspers-gungande titelspåret är klockren må-bra-hiphop, Chilly & Leafy-svängande *Musical Stampede* är en lekfull och storväxt klassiker och sist men inte minst – *Looking for Love*. Pianoslingan öppnar snärjande och ackompanjerar av ambivalenta stråkar medan beatsen och basen mullrar skönt. Över detta regerar Promoe med en text som skulle beröra även en stenstod. Dessutom lyfter den vackra refrängen låten till aldrig förr hörda Looptroop-höjder.

En del hardcorefans kommer nog att vrida sig lite obekvämt i CD-soffan till vissa spår, men de flesta inser att Looptroop har gått vidare till nästa nivå. En nivå de förhoppningsvis lämnar bakom sig till nästa platta.

Gary Andersson

JESSE MALIN "The Fine Art of Self Destruction" White Jazz/MNW

Någon som kommer ihåg New York-bandet D Generation där Jesse Malin sjöng? Det kan jag utan att att skämmas erkänna att jag inte gör. En som däremot kommer ihåg är Ryan Adams som producerat en av höstens, och årets, bästa plattor. Ryan har även den goda smaken att ta med sig Jesse Malin på sin turné.

Vad det handlar om är musik som hamnar lite åt samma håll som just Ryan. Det första jag föll för var Jesse Malins röst. Säråd, naken men ändå full av hopp. Påminner ibland lite om Neil Youngs sätt att sjunga. Sen har Jesse Malin riktigt starka låtar. Vackra inledningen *Queen of*

the Underworld, rockiga Wendy och favoriten för tillfället, finstämda Brooklyn. Mexikanska fylletrumpeter, congas och framförallt den akustiska gitarren får plats i Ryan Adams fina produktion. Ni som påstår er gilla americana måste bara höra *The Fine Art of Self Destruction*. För det är en av årets bästa skivor. Värme, melankoli och mycket kärlek – vad mer kan man begära?

Per Lundberg G.B.

MANIC STREET PREACHERS "Forever Delayed"

Sony
Richie må inte ha spelat en ton på någon av Manic Street Preachers skivor men hans spår-lösa försvinnande i mitten på nittioalet var ändå en katastrof för bandet. Utan Richie kunde de tre återstående medlemmarna förverkliga sina våtaste stadiumrockdrömmar och bli ett småtrevligt och harmlöst band för reklamradio-människor i trettioårsåldern. Förmögna och välmående med flyende haklinjer. De blev U2. De svek inte bara Linda Skugge-flickorna som skar sig i armarna och avgudade Richie utan också sig själva.

En bekväm hitsamling är därför ett helt logiskt karriärdrag. Givetvis är det mesta av materialet hämtat från den kommersiellt så framgångsrika stadiumrockeran. Det är hemskt. Med undantag för magnifika *A Design for Life* är hela den perioden näst intill olysningsbar. Det är så motbjudande att man inte ens vill höra deras utmärkta tidiga singlar (*Motorcycle Emptiness! La Tristesse Durer!*). Inte just nu i alla fall.

Den remix-skiva som medföljer den limiterade upplagan av albumet är faktiskt betydligt roligare. Mest för att den innehåller The Avalanches gudomliga rekonstruktion av nonsens-låten *So Why So Sad*. Men även två tuffa remixar från The Chemical Brothers guldålder, då de fortfarande kallade sig för The Dust Brothers.

Thomas Nilson

MIKE IRELAND & HOLLER "Try Again"

Ashmont/Border

Det kanske tar en liten stund. Men när man vant sig vid Mike Irelands ljusa och lite bråkiga stämma är det bara att konstatera att det här är riktigt bra. För på sitt andra album gör den mycket tunnhärgade amerikanen både egensinnig och kompetent singer/songwriter-country med rötterna i 70-talet. Han till och med använder stråkar i några låtar vilket fungerar bättre än vad man kan tro. Ireland har skrivit nästan samtliga låtar på plattan, arrangerat dem efter eget sinne och har gjort skapliga texter därtill. Det är bara att gratulera.

Robert Lagerström

MOSES "Tales for the Better Known..."

Universal

För ett par år sedan rönt Black Moses stor uppmärksamhet i såväl media som hos allmänheten. Och även om det finns starka beröringspunkter, tror jag inte att Moses kommer att nå samma rubriker. För här handlar det mer om rena popmelodier, ibland kryddade med jazz-touch, ibland med lätt sälta av både soul och funk, men allt som oftast med popballaden som utgångspunkt; samt små flirtar med exempelvis Motown och svensktoppschlager.

Det man kan invända mot är att det ibland blir lite sterilt, att allt kanske känns lite väl utstuderat. Men vad gör väl det när låtarna är så bra?

Magnus Sjöberg

MOTORPSYCHO "It's a Love Cult"

Stickman/Border

Världens mest produktiva rockband fortsätter att släppa en fullängdare och en EP per år. De enormt trogna fansen blir aldrig mätta, och på Motorpsychos forum diskuteras livligt om bandet sålt ut eller om de bara gör det de har lust med. Med tanke på att de fortfarande inte säljer så mycket skivor och att de uppådar en sådan enorm entusiasm för allt de tar sig för är jag övertygad om det sistnämnda.

It's a Love Cult är en logisk fortsättning på *Phanerothyme*. Lite rockigare, kanske till och med lite bättre. Motorpsycho verkar ha hittat en formel där de får utlopp för alla sina infall. Det finns finstämda ballader som *Circles*, hårda spår som *Custer's Last Stand (One More Daemon)*, poppiga rökare som *Neverland* och låtar med stråkar respektive blås (*Carousel* och *What If...*). Tråkigt nog har Motorpsycho börjat kännas lite som Bob Hund, och då menar jag inte för att introet till *Überwagner or a Billion Bubbles in My Mind* låter som dem, utan för att varje ny platta är jättebra men aldrig lyckas nå upp till fornstora höjder. Om tio år kommer jag fortfarande att plocka fram *Timothy's Monster* men inte *It's a Love Cult*.

Daniel Severinsson

NAS "The Lost Tapes"

III Will/Sony

Nasir Jones är en av de där hiphopartisterna som man alltid haft stor respekt för. Han gör inte stort väsen av sig jämfört med alla gangstergaphalsar som är redo att sälja sina mormödrar för att fylla på lagret med döda presidenter (även om hans releasefest i New York nyligen handlade om stora sedelbuntar). Han är istället en utpräglad lyricist med både textmässiga och mänskliga målsättningar bortom bilar, brudar och bling-bling.

Hans låtar försöker sällan bli hits, de styrs istället av strukturen i de omfattande historier Nas vill vittna om. Det hela handlar om flyt. Rappen är vägen för historierna att komma ut, beatsen är deras medresenärer. Men inget får överskugga texterna. Hans röst har heller aldrig varit sensationell, men den är tillräckligt inbjudande, kompakt och utmärkande för att man ska vilja höra mer.

Det Nas berättar om är hans upplevelser av livet i USA, hans tankar kring de afroamerikanskas situation och historia i landet där alla kan vara sin egen lyckas smed. Pregnant och tankeväckande framställer han sitt fall och jag sitter (som oftast med en ny Nas-platta i handen) förtrollad.

Redan i första spåret, tillbakablickande *Doo Rags*, briljerar Nas över en vemodig piano-slinga. Han ser framtiden an med tillförsikt trots vad han sett under sin uppväxt. En annan råstark låt är rakryggade *Black Zombie* som konstaterar att det finns mycket kvar att åstadkomma på jämlikhetsområdet. Detta vet de flesta av oss redan, tragedin är att vi ständigt måste påminnas om det. Nas behövs således ett tag till som opinionsbildare och jag är övertygad om att han som textkreatör kommer att ses som nydanare ända in i nästa århundrade.

Gary Andersson

YOUSSOU N'DOUR "Nothing's in Vain (Coono du Réér)"

Warner

Det var länge sedan Youssou N'Dour kändes så naturlig. För inte på tio år har jag hört honom röra sig så ledigt i en musikalitet som det ändå känns att han besuttit hela tiden. Om det beror

I denna månads tävling på
www.groove.st
kan du vinna nya plattor med:

Apples in Stereo

Tori Amos

Avril

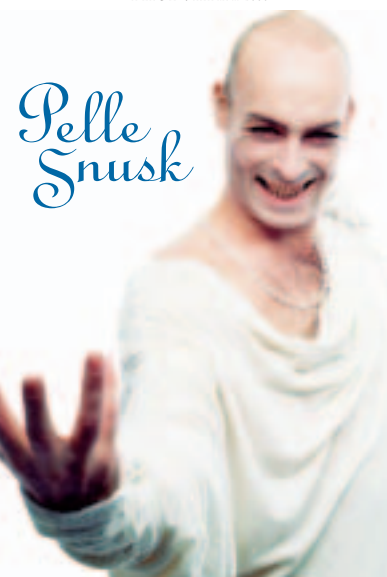
Entombed

Jazzyfatnastees

Svante Thuresson

BARNFÖRBJUDEN MUSIKTEATER FÖR
ORÄDDA VUXNA, LIKA SKRÄMMANDE
SOM ROCKY HORROR SHOW,
FAST VÄRRE...

SVERIGEPREMIÄR 29 NOVEMBER

AV Julian Crouch och Phelim McDermott

ÖVERSÄTTNING Sven Hugo Person

REGI Carolina Frände MUSIK The Tiger Lillies

MUSIKARRANGÖR Bo Stenholm

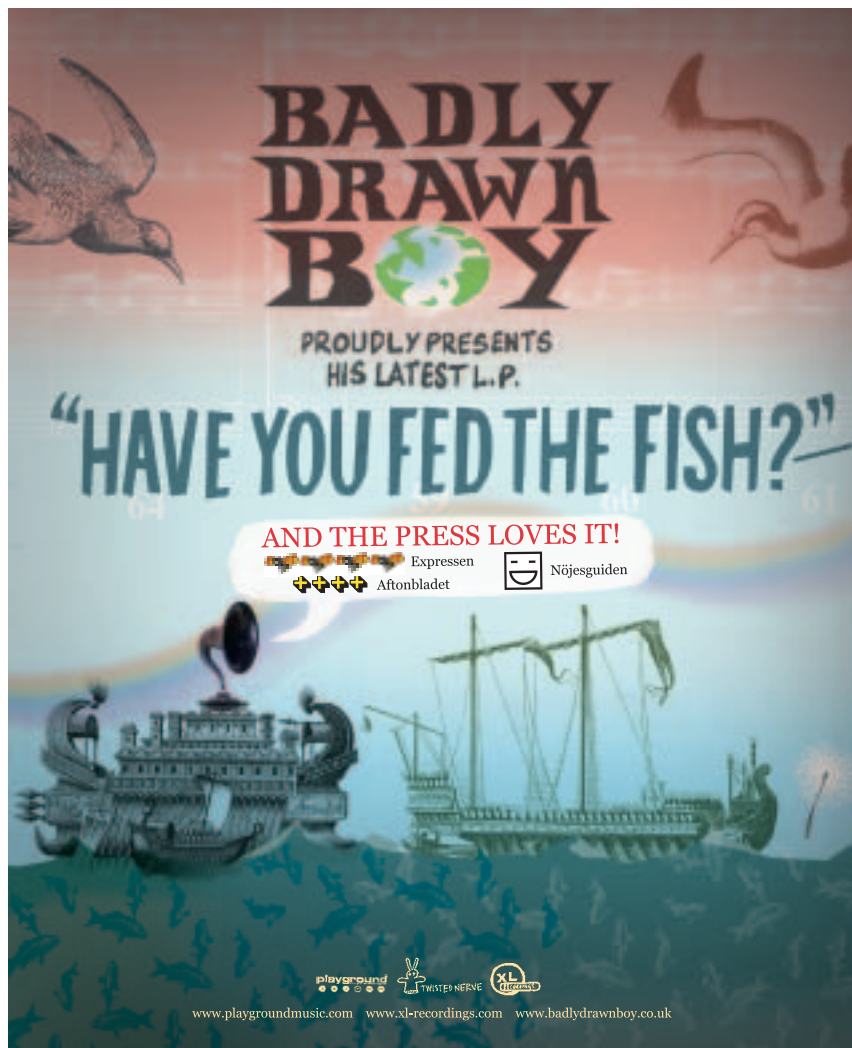
MED Anna Bjelkerud, Johan Gry, Siri Hamari,

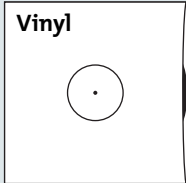
Mia Höglund-Melin, Johan Karlberg,

Peter Melin, Torkel Petersson

GÖTEBORGS
STADSTEATER

Biljetter 031 61 50 50
www.stadsteatern.goteborg.se

Vet inte om det egentligen finns något bättre än att bli totalt överraskad av musik. Jag har spelat den här singeln om och om igen, jag kan inte lyssna mig mätt på **Burek V**. Stockholmstrions tvåspårs-singel på Rythm Ace Records gör att man glömmer all annan musik för en stund. *Carry No Evil* griper tag och man ryser varje gång sångaren uttalar orden. Baksidan *Too Happy Now* är nästan ännu bättre. Det låter hemmainspelat – trummaskinen, den sparsmakat elaka gitarren men framförallt sången som bara tar över. Det är musik som är på gränsen, men man vet inte riktigt till vad. Underbart!

Jonas Elgemark

På nya tiotummaren *Lost Without Light EP* (Underscan) visar sig **Scanner** från en delvis ny sida, det drar åt microhouse korsat med Autechre. Det låter nytt och fräscht. Lustigt nog återvänder han till att scanna av omgivningens telefonsamtal, och lägger dem som en textur bakom de elektroniska ljud som dominerar musiken. Särskilt minimalistiskt hypnotiska *Blackwood* imponerar.

The Underwolves släpper *Under Your Sky Remix EP* (Jazzanova Compost/Border), tre remixar från LP:n med samma namn. **Fauna Flash** bidrar med en habil drum'n'bass-mix, **Intega** med dito house-mix. Det är först med **Divine Stylers** version av titelspåret det blir riktigt intressant. Slött feta breaks, cool spoken word och skön sång i spännande förening. Remixer verkar annars vara populärt hos Compost just nu, både **Joseph Malik** och **Jazzanova** släpper housiga remixtolvor, dock som mest halvvägs så intressanta som **The Underwolves**.

Burnt Friedman & the Nu Dub Players fortsätter utforska kopplingen mellan dub, jazz och elektronisk musik på fyraspårs-EP:n *Fuck Back* (Nonplace). På inledande *Consider a Bigger Wallet* blir det lite för mycket såsig lounge-calypto över det hela, titelspåret känns mest irriterande fragmentariskt, och det är först avslutande på *Fuel Your Anger* Burnt Friedman slutar med navelskådandet och bitarna faller på plats. Men då är det för sent.

Henrik Strömberg

Dubble-D glider på *Tea* (Grand Central/VME) igång med en avslappnad attityd. Tedrickande är definitivt en adekvat sysselsättning i samband med detta loungeung. Baksidans *Curtains* har mer undergroundbeatkänsla kryddad med glättigare percussion och blås. Småmysigt.

På samma bolag huserar **Funky Fresh Few**. Deras *Heavy Hittin'* är mer oldschool hip-hop innehållande släpiga beats, swooschig bas, flyhänta scratchningar och kaxig rap. Man blir nästan lite nostalgisk...

Gary Andersson

på samarbetet med Orchestra Baobab, vars *Specialist in all Styles* han var med och producerade, ska låtas vara osagt, men det är något som indikerar en nytändning. Här finns de vanliga afrikanska grunderna som tidigare, men nu också på ett mer ärligt sätt. Det känns inte längre som att Youssou N'Dour krampaktigt försöker förena det västerländska och det afrikanska, utan mer som att de båda finns fasta i ryggmärgen, och allt kommer naturligt: afrikanska glättigt studsande gitarrer och franska visor hand i hand. Kul att få bekräftat att det inte bara behövs krystade intellektuella försök att göra gränsöverskridande musik, utan att det faktiskt också går att göra det med hjärtat.

Magnus Sjöberg

OSSLER

”Den siste som kom ut”
V2

Pelle Osslers förra album var en trevlig bekant-skap, det fanns en slags hunger och man hörde att han säkert skulle söka sig vidare. På bred skånska tar han oss med till sina grubberier, genom hopp och förtvivlan och kompad av en ofta ganska hård och kantig ljudbild. Det ligger nära till hands att beskriva honom som Skånes svar på Olle Ljungström. Både textmässigt med det ljungrömska uttrycket och sättet att stapla ord på varandra, men också rent musikaliskt. Men det är samtidigt en lite orädd jämförelse eftersom Osslers ironi inte är lika tydlig. Jag gillar äktheten i det här. Ibland lite för introvert men i låtar som *Käre lille Bror* stämmer allt. Jag är glad att Pelle Ossler finns och jag tror han talar sanning.

Jonas Elgemark

PARADISE LOST
”Symbol of Life”

Gun/BMG
Antigen gillar man Paradise Lost eller så gör man det inte. När bandet började experimentera sig ur metallfacket och bli mer elektroniska föll en del gamla fans bort. Men en ny publik väntade. Paradise Lost har alltid haft ett eget sound vare sig det har varit death metal, gothic-influenser eller elektriska impulser.

Symbol of Life luktar som ett doftstarkt potpurri på Rammstein, Depeche Mode och en rejäl nypa hårdrock. Fast det känns som Paradise Lost drar sig mer åt det rockiga hållet och låter det elektroniska soundet som jag personligen gillar, komma i andra hand.

Industrielektroniska *Isolate* och *Erased* lockar till svartsminkning och till att ta på sig skinnrocken. Rockiga *Self-Obsessed* och *Primal* får mig istället att vilja headbanga samtidigt som jag hoppar i soffan. Jag tillhör kategorin som gillar Paradise Lost och även om *Symbol of Life* inte är en kanonplatta går det att hitta guldorn.

Susanne Pettersson

PETER, BJORN AND JOHN
”Peter, Bjorn and John”
Beat That/Border

Det ekar klyscha lång väg. Finns det en minsta gemensamma nämnare i all popkritik är det förhållandet mellan höga betyg och låga försäljningssiffror. På något sätt förkroppsligar Peter, Bjorn and John just det. Supersmart och fantastiskt popmusik som fullkomligt stinker usel kommersiell framgång. Vi talar vit medelklass, skivsamlande, klassisk gitarrpop och glasögon. Elvis Costello? Javisst! Självklart också Big Star och kanske lite Jam och Nick Lowe. Nu råkar jag vara en sådan tont att jag hjärtligt omfamnar allt detta, jag tycker det innehåller mer än en sorts tragisk charm. Trots att det är så trista förutsättningar. Peter, Bjorn and John

klarar sig nog ändå genom att de hakar på andra, lite mer lyckosamma sammanhang såsom The Plan och Caesar’s Palace. Det hindrar inte att det de gör på egen hand ändå är många gånger bättre. Är man det minsta knäsvag för popmusik finns det inga ursäkter att inte söka upp denna röda skimrande pärla och kasta sig runt i sin tränga lägenhet och jubla högt.

Fredrik Eriksson

PHILEMON ARTHUR AND THE DUNG
”Får jag spy i ditt parapy?/The Very Pest of Philemon Arthur and the Dung”
Silence Records

Att The Rolling Stones skulle haka på jubileums-hysterin som fått det ena bandet efter det andra att återförenas över en samlingskiva, det var ju givet. Mick Jagger, för att gardera sig, menar ju till och med att det för deras del är fråga om ett 39-årsjubileum. Kanske mindre väntat är att skånska (?) mysterieduo (?) Philemon Arthur and the Dung ansluter sig till samma trend för att fira de 30 år som förflutit sedan deras självbetitlade, tillika enda riktiga album.

Men givetvis är det inte någon Best of det är fråga om, utan en Pest of – 30 låtar inspelade samtidigt som debuten men som på grund av vinylskivans begränsningar inte fick plats. Inte får det några inbitna fantaster behöva oroa sig. Visst ringer de ostämda gitarrerna, dragspelen och fiolerna, och titlar som *Tändställningsvals*, *Äckelvisan* och *Felrimmad fritid*, lika bekant som någonsin tidigare. Detsamma gäller de som gick i taket när gruppen nominerades till en gramma – de kan fortfarande orera om att de inte kan spela eller sjunga, ens på skånska, och vilket hån de är mot riktiga musiker. Alla blir nöjda – inte minst Philemon Arthur and the Dung.

Dan Andersson

GHISLAIN POIRIER
”Sous le poignier”

Intr_version
Att kalla detta dubbig, ambient musik är bara berätta en liten del av sanningen. Byggt av de mjuka tonerna från xylofoner och liknande klanginstrument kan musiken på *Sous le poignier* stundtals frammana känslan av att sitta på en veranda med ett sådant där hängande trä-instrument som rör sig i vinden. En fridfull ödslighet. Men här finns så mycket mer i dessa bedrägligt enkla kompositioner, stämningar gömda i de djupa tonerna som skulle få new age-människorna att springa och gömma sig. Det är mörkt, men inte deprimerande så, utan det är det som ger musiken liv och gör den till något mer än bakgrundsmusik.

Henrik Strömberg

ROBYN
”Don’t Stop the Music”
BMG

Don’t Stop the Music är en astight skiva, det är lika bra att konstatera det med en gång. Den låter mekanisk utan att vara känslokall, väl producerad utan att tappa gnistan. Robyn låter engagerad och pigg. Låtar som koncentrerade och hypnotiska *Blow My Mind*, klackerna hit-singeln *Keep This Fire Burning*, alldeles utsökt funkiga *Should Have Known* och *Psycho* visar att Robyn står stark på den svenska r’n’b-tronen.

Men jag efterlyser lite mer upptäckarlusta och cojones. Att Robyn inte fortsätter att färdas på motorvägen utan är nyfiken på vad hon kan hitta vid sidan om genomfartsleden. Något nytt och oväntat. Men det storbandsjazziga extra-spåret hon sjunger på svenska skulle passa bättre på en skraddarsydd platta, i detta sammanhanget känns det bara malplacerat.

Gary Andersson

JOHAN ROTHSTEIN
”Sorgliga sånger”

MNW
Snudd på en viskning, knappt ens tonalt – någonstans där tar Johan Rothstein, tidigare sångare och gitarrist i Stockholmsgruppen Toms Tivoli, avstamp i och med solodebuten. Ensam vid sitt köksbord, sent om nätterna, har han med stor hänsyn inför sin slumrande omvärld viskat fram elva visor om längtan, drömmar och annat ofullbordat. Och precis som om han fortfarande satt där, klockan närmare fyra på natten, plockar Johan gitarren så tyst han kan, hyschar sina medmusiker och andas ut sina *Sorgliga sånger* så intimt att lyssnaren snart gör honom sällskap vid köksbordet. Men då måste man sitta still – inte skramla med glasen eller samtala med någon av de andra. ”Visst är det fint”, försöker man men får genast en blick av värden och plötsligt tar hänsynen slut. En kvart senare försöker man hejda en taxi därifrån.

Dan Andersson

SKIN TO SKIN
”Walking on Water”

Chameleon
Egentligen har jag bara två invändningar mot *Walking on Water*. Den ena är att Lena Måndotters sång ibland blir lite klagande, och den andra är att soundet, särskilt i de akustiska gitarrerna, låter lite sterilt. Men sådana protester kommer snabbt på skam när man ser till skivan i övrigt. Låtarna är suveräna nästan allihop, i en anda de delar med Walkabouts och Cowboy Junkies. Måndotters mörka, lätt beslöjade röst har för övrigt sina likheter med Margo Timmins. Gruppens andra låtskrivare och vokalist, irländsfödde Ronnie Hall, ger i sin tur flera av låtarna en förtjänstfull folkmusikalisk touch som leder tankarna till, varför inte Richard Thompson? Och när de tar till med munspele och frikostigt med cello och fiol får de mig slutgiltigt på fall.

Peter Sjöblom

SIGUR RÓS
”)”

Fat Cat/Playground
När Sigur Rós släppte *Ágaetis Byrjun* var det en intressant, omvälvande och oemotståndlig skiva. De lyckades fylla det kreativa tomrum som uppstod när Radioheads alster började domineras av idéer och teknik. De stod för länken mellan det flummigt svävande och det jordnära mytiska. Tyvärr känns det nu som att Sigur Rós närmast sig den svävande, transcendental delen av Radioheads musik. Mycket på det nya albumet är svävande, men mer magiskt än trolskt. Mer av hypnotism än schamanism. Mer attraktion än förförelse. De låtar som tidigare kunde sticka ut och skapa den nödvändiga dynamiken finns inte längre.

Där fanns väl kanske inga direkta hits på *Ágaetis Byrjun* heller, men här finns knappt något man minns efter ett par genomlyssningar mer än ett par passager. Ungefär som ett mer tematiskt Godspeed You! Black Emperor. Fastän att det i mångt och mycket fortfarande är det Sigur Rós man känner igen från förr i stämningar och melodier, så riskerar hela albumet bli en lång transportsträcka mot en högt ställd förväntans upplösning i intet. Det är dock ovan nämnda igenkänningsfaktor som ändå gör detta till en anständig skiva. Har man inte hört något av Sigur Rós tidigare kan man lätt avfärda den som ett soundtrack till en trancefilm.

Magnus Sjöberg

THE LIBERTINES

Up The Bracket

Andres Lokko/Expressen

"Orsaker till extas"

Per Bjurman/Aftonbladet

ROUGH
TRADE

BORDER
MUSIC

BOMBSHELL ROCKS

'From Here And On'

A mighty fine cross between their early style and a more melodic punkrock style. "From Here And On" without doubt offer some of the catchiest punkrock this side of giants as Bad Religion, Stiff Little Fingers and The Clash.

OUT NOW!

THE HIVES

Your New Favourite Band

For the first time available outside the United Kingdom. This platinum-selling album (UK) includes the hits "Main Offender", "Hate To Say I Told You So" alongside older favourites as "a.k.a I-D-I-O-T" and is indeed the perfect introduction to the band known as THE HIVES.

OUT 02.11.11

THE INTERNATIONAL NOISE CONSPIRACY

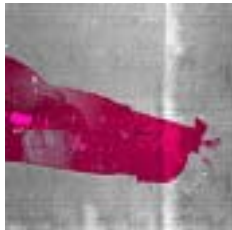
Bigger Cages, Longer Chains MCD

In your wait for the next album T(UN)C presents the groovy, jazzy and funky "Bigger Cages, Longer Chains" from their latest album "A New Morning, Changing Weather" together with 4 unreleased new songs, and a very cool cover of the US hip hop act N.E.R.D's "Baby Doll".

OUT 02.11.25

MNW
MUSIC NETWORK

www.burningheart.com

men Svante Thuresson visar både att det inte är fullt att ha ett nostalgiskt sinnelag och, framför allt, att gammal trots allt är äldst.

Magnus Sjöberg

ANDREAS TILLIANDER "Eliit"

Mille Plateaux/Border

Efter förra årets uppståndelse kring debuten *Ljud* har Andreas Tilliander ägnat sig åt diverse andra projekt som Mokira och Skitus. Nu är han dock tillbaka under eget namn. Och visst känner man igen sig från *Ljud*. Det är samma luddiga och svärgripbara ljudbild. Låtarna glider undan och det känns som man famlar desperat efter något att hålla sig fast vid. Just den känslan är så fantastisk med AT. När annan musik låter sig definieras vid första lyssningen leker Andreas med mig, och jag gillar det.

Förvisso har ljudbilden strukturerats upp något. Främst genom de mer och mer framträdande beatsen. Det är fortfarande clicks & cuts, men med en rejäl dos hiphop och techno. I ett spår gästas han av rapparen Fu Dogg som gör att hiphopkänslan verkligen slår igenom. Det känns fräscht och tufft. Förmodligen något som Timbaland skulle vilja göra. Däremot är Jay-Jay Johansons sånginsats på *Rescue Me* Now mindre lyckad. Jay-Jay kvider sig igenom ett annars vackert stycke och det drar ner betyget något. Men hela skivan är lika bra som *Ljud* och definitivt mer vågad och varierad. Toppbetyg alltså.

Mats Almegård

AMON TOBIN

"Out from Out Where"

Ninja Tune/Playground

När jag recenserade *Supermodified*, Amon Tobins förra album, påpekade jag att det lät bra men alldeles för likt hans tidigare verk. Och nu, med *Out from Out Where*, känns det som han tagit till sig av kritiken. Särskilt singelspåret *Verbal* låter helt annorlunda, mycket beroende på att MC Decimal R gästar. Inte för att man hör vad han säger, Amon har speedat upp och klippt sönder rappen totalt – det är knappt det låter mänskligt längre. Skumt, men riktigt kul.

Kul är kanske inte annars ordet man förknippar med *Out from Out Where*. Det är en mörk skiva. Den är på något vis både skinande högteknologisk och skrämmande mörk på samma gång. Man känner sig lite som på Nostromo, rymdskippet i filmen *Alien*. Fast med några riktigt snabba actionsekvenser, då. Amon sparar inte på de hypersnabba breaksen. Den här gången har han samplat en massa gitarrer. Han tycks ha snöat in på 70-tals psykedelia. Det, och belgian blue-feta breaks. En underbar kombination.

Henrik Strömberg

TOTALT JÄVLA MÖRKER

"Det ofrivilliga lidandets maskineri"

Distortion/Border

Om man redan från början väljer att kalla sig Totalt Jävla Mörker så har ribban satts högt. Då kommer man inte undan med att vara ett medio-kert band. Om man sedan bestämmer att ens skiva ska heta *Det ofrivilliga lidandets maskineri* så kan man inte komma med en platta som låter skit. Inget av dessa två alternativ kan man anklaga västerbottningarna för.

Anders, Thomas, Jerker, Inge, Fredrik, Robert och Christian lotsar lyssnaren i rasande tempo genom det svenska samhället sett genom deras ögon. EU, polisen och kapitalet får sig en känga av de starkt politiskt färgade texterna. Och det Totalt Jävla Mörker berättar om känns varken naivt eller mossigt. Det samhället är här och nu. Så vad man egentligen borde göra är att lyfta blicken från TV-flimret för någon sekund och tänka efter på vad som pågår. Om du inte orkar

engagera dig kan du alltid njuta av en stunds skön kängpunk av ett mycket bra svenskt band.

Per Lundberg G.B.

VACUUM

"Culture of Night"

SSC/Playground

Hos Vacuum får alla de där grejerna som – av naturliga skäl – vanligtvis inte får vara med i poplåtar en chans. Antik grekisk litteratur, Kafka och svarta hål får äntligen sina fifteen minutes i popsammanhang. Stundtals låter resultatet obehagligt likt soundtracket till en bisarr new-agesekt – det är inte svårt att se de healande färgglada stenarna och de ekologiskt odlade jättevegetariska måltiderna framför sig.

Det största problemet med Vacuum är annars sångaren, tillika Runar-lookaliken, Mattias Lindbloms röst, som lägger ett uttryckslost svengelskt lock över hela albumet. Samt den pompösa känslan (sakrala körer! ekon! musikal-känsla!), ett uttryck som inte riktigt korresponderar med innehållet. I sista låten *Ulyseus* blir Mattias Lindblom en korsning av Fantomen på Operan och galen vetenskapsman som med oproportionerligt stort självförtroende och nödrim gör sig redo att ta över världen (en önskan han uttrycker på bandets hemsida). Fast det lär inte ske med det här albumet.

Therese Bohman

WALKABOUTS

"Drunken Soundtracks"

Glitterhouse/Amigo

Denna typ av samlingar brukar mest rikta sig till de inbitna fansen. Det handlar alltså om "Lost songs and rarities 1995-2001" som är undertiteln på *Drunken Soundtracks*. Här finns allt från tributelåtar till annat udda material. Helt enkelt låtar som varit svåra att få tag i

Album

tidigare men som nu finns samlade på två CD-skivor. Det är starkt material rakt igenom, inte heller lika spretigt som liknande samlingar brukar vara. Jag har alltid föredragit Carla Torger-sons röst framför Chris Eckmans. Och här finns några förträffliga Carla-sånger. *Unbreakable* och *Thieves like Us* är bland de finaste jag hört, fyllda av själ. 22 Pistepirkko-låten *Shot Bayou* är en annan favorit som i Walkabouts tolkning är charmigt svängig och växer för varje gång man hör den.

Genomgående för cover- och tributelåtarna är att det inte handlar om några standardtolkningar. Walkabouts gör egna och kärleksfulla versioner, till exempel av Serge Gainsburgs *Sorry Angel*, här i en intagande version. Flera låtar har något ödsligt amerikanskt över sig, lite släpigt melankoliskt. *The Getaway* har allt det där och likaså *Rage On* som kryper intill lyssnaren. *Drunken Soundtracks* är bara ytterligare ett bevis på vilket unikt band Walkabouts är.

Jonas Elgemark

THE WILSON HOSPITAL

"Medication for a Lost Generation"

Morphine Lane/MNW

Albumdebuterande svensk duo som på ett ogererat men respektfullt sätt gör bekymmersfri 60-talspop. Med stor känsla för melodier och arrangemang lyckas de dessutom kringgå alla de fallgropar som finns för dylika projekt. Framförallt låter det inte så där typiskt svenskt som det kan göra, bortsett från att just glad 60-talspop väl har varit rätt populär att producera i Sverige de senaste fem-tio åren. Här finns också många referenser att hålla örönen öppna för, både i text och i musik. En riktigt intressant och rolig bekantskap.

Magnus Sjöberg

PETER, BJORN AND JOHN Debutalbum

Soundtrack of Our Lives, Nicolai Dunger, International Noise Conspiracy, Marit Bergman, The Plan, Caesars Palace och Peaux. Referenserna på Peter Bjorn and Johns meritlista är lång. Nu släpper de äntligen sin egen platta.

Lim.Ed. 1000 ex med Digipack samt vanlig CD.

VINYL RULES

Mando Diao

Bring é in

Nu på vinyl. Lim.Ed. 500 ex med utvikbart omslag. Kolla: <http://www.hotstuff.se/mandodiao>

Nicolai Dunger

Transquil Isolation

Nu på vinyl. Lim.Ed. 500 ex med utvikbart omslag.

The Ark

In Lust We Trust

Nu på vinyl. Lim.Ed. 500 ex med utvikbart omslag. Kolla: <http://www.hotstuff.se/theark>

Håkan Hellström

Det är så jag säger det

Nu på vinyl. Lim.Ed. 500 ex med utvikbart omslag. Kolla: <http://www.hotstuff.se/hakanhellstrom>

Ovanstående skivor och mycket mer finns på Hot Stuff till distributionspriser. Återförsäljare är välkomna att höra av sig för komplett information.

Sveriges bästa utbud av nya vinyler, Import-CD's, Limited editions, T-shirts mm.

Box 147, 343 22 Älmhult. Tel. 0476-10449
mailorder@hotstuff.se

jeans & clothes & caffeine

22 PISTEPIRKKO "The Nature of 22 Pistepirkko, 1985-2002"

Playground

Det dröjde ett bra tag innan de bångstyriga finländarna destillerade sin karriär till en samlingsplatta, men till sist kom den. Och välkommen är den, för Pistepirkkos tvåra rock gör sig bäst i koncentrat. Självklart finns härligt skräpiga *Frankenstein* med, liksom ett par mer ovanliga spår, bland dem deras första singel på engelska, *Ou Wee*. Att de mot slutet av 90-talet vimsigt trodde de var electronica må vara hänt; bottenappen är trots allt få och pärlorna många.

Peter Sjöblom

ADD N TO (X) "Loud like Nature" Mute/Playground

Om man närmar sig *Loud like Nature* med öppet sinne är belöningen omfattande, låtarna är nämligen oftast små skruvade mästerverk med stor syntnärvaro. Plattan inleds med *Total All Out Water* som är en svängig retropärla där berg-och-dalbanseskriken har hög charmfaktor. Bäst av alla är annars bankande *Take Me to Your Leader* och dess sci-fi-groove. Känslan som går igenom allt material är av ett galet band som verkar ploja sig igenom sin musikkarriär – men inte mig emot, jag spelar *Loud like Nature* så ofta jag hinner.

Gary Andersson

CHRISTINA AGUILERA "Stripped" RCA/BMG

Teori: Orsaken till Christina Aguileras omdebatterade val av hårdporrsimage är Shakira. I samma ögonblick som den blonderade colombianskan rörde på höfterna i den där videon och samtidigt attackerade Britneys förmodade silikonbröst var inte längre Christina den sistnämndas huvudkonkurrent. Vilket i ärlighetens namn hennes karriär till stor del byggd på. Nervositet. Sömnlösa nätter. Ängest. Panik. Hårdporr.

Skivan väcker ännu fler frågetecken kring fröken Aguilera. Vad vill hon göra egentligen? R'n'b? Hårdrock? Latinoballer? Allt på en gång? Hur ser hennes publik ut? Teori: De laddar ner jättemycket bilder från nätet men köper väldigt lite skivor.

Thomas Nilson

ALL SYSTEMS GO "Mon Chi Chi" Bad Taste Records

Mon Chi Chi inleds på ett lysande sätt med Union Carbide-stötiga *Taking Up Space*, på resten av plattan blandas lite rakare och riffglammigare spår som *Fascination Unknow* med tonårsvingliga *Motorbikes* och poplåtar som *Roll Your Eyes*. Jag väntade mig mer punk från All Systems Go men får lyssna på stora lass med alternativpop vilket inte känns tradigt alls. *Tell Vicki* är exempelvis en riktig powerpopprökare som är värd stor publik och även *Record of Hate* svänger skönt.

Gary Andersson

JOHAN BERGQVIST "Boy Extracting Thorn" Pristine Music

Boy Extracting Thorn är inte som man först kan tro en Smithsreferens, utan namnet på en skulptur som finns avbildad i konvolutet. Man kan undra vad Johan Bergqvist ska göra när han dragit ut den där taggen. För vad skulle han göra utan den, om han inte var en pojke med gitarr och a thorn in his side? Det är ju det hela skivan är uppbyggd kring.

Trots förmildrande omständigheter som att vara söt, komma från Norrköping och för all del ha hyfsade melodier är det en harmlös och ganska sömnig debut. Och

världen är så jättefull av unga män med gitarrer som har ont någonstans.

Therese Bohman

BIRDIE "Reverb Deluxe" Apricot/Border

Äkta paret Paul Kelly och Deborah "Debsy" Wykes har på två förtjusande och sorgligt ignorerade album skrivit melankoliska poplåtar i samma anda som deras vänner i Saint Etienne. *Reverb Deluxe* är inte det tredje utan en samling bestående av outgivna låtar och B-sidor. Och det är faktiskt inte alls den överkurs i engelskt vemod man kan tro utan en skiva som står sig ganska bra i konkurrensen med de riktiga albumen. Vi tjugotvå skivköpare de har i Sverige (väldigt ovetenskaplig gissning) är i alla fall hemskt nöjda just nu.

Thomas Nilson

BLACKMORE'S NIGHT "Past Times with Good Company" SPV/Playground

Blackmore's Nights parodier på renässans- och folkmusik blir inte mindre parodiska för att de framförs inför publik. Tvärtom blir musikens klatschiga turistbroschurfärger än grällare och än mer vämjelige i en situation med jublande människor som får duons självbelåtenhet att svälla blott mer. Att det sedan sprids över hela två CD:n får det hela att tangeraränsa rentor.

Peter Sjöblom

BLACK NASA "Black Nasa" Tee Pee/Border

Det verkar som det har börjat hända lite inom den stela stonerrock-genren. Queens of the Stone Age bröt delvis med sitt förflutna nyligen och hittade nya vägar. När nu amerikanerna i Black Nasa debuterar har de rötterna i 90-talets våg av tunga fuzzade band. En genre som säklart i sin tur har sitt ursprung i det tidiga 70-talets hårda bluesbaserade och ibland psykedeliska rock. Black Nasa lånar en hel del av formen från Nebula, koncentrerade låtar laddade av dynamik. De får till ett ohyggligt sväng med lätta fasförskjutningar i ljudbilden och en alldeles förträfflig slidegitarr som återkommer i varje låt. Frontmannen Chris Kosnik som tidigare var med i Atomic Bitchwax visar här sitt rätta ansikte och får till både melodier, charm och energi. Som jag sagt för, den ultimata rocksättningen, nämligen trion, har slagit till igen och bevisat för rockvärlden att det inte behövs fler för att skapa stor musik.

Jonas Elgemark

BOBBY HUGHES COMBINATION "Nhu Golden Era" Stereo Deluxe

Att Norge inte enbart har Röyksopp att erbjuda en danssugen publik är klart vid det här laget. Björn Torske och Jaga Jazzist har visat att det finns en bredd och en lekfullhet i landet i väster. Nu är det dags för Espen Horne att visa vad han kan. Under namnet BHC gör han jazzig lounge-musik med dansant bossarytm.

Nhu Golden Era är hans andra skiva och precis som på debuten utgörs grunden av samlingar från skandinaviska jazzplatåer från sjuttio-talet. Men det handlar inte enbart om samplingsmusik. Listan på gästmusiker är lång och namnen på dessa ger en hänvisning till hur det kan låta. Här finns folk från nyss nämnda Jaga Jazzist eller musiker som normalt kompar Bugge Wesseltöft. Kompetent folk alltså. Men tyvärr imponerar inte skivan särskilt mycket på mig. Det är lite för smart och alldeles för genreängsligt för att det ska finnas utrymme för ett personligt tilltal. Ytterligare en i raden av ljudkulissjazz-skivor.

Mats Almegård

BOMBSHELL ROCKS "From Here and On" Burning Heart

Miss tänker att Bombshell Rocks vill kategorisera sin musik som punk. Men när influenserna börjar närma sig Green Day eller Bad Religion så finns det ett problem. På Västeråsbornas tredje album handlar det lite för ofta om ganska standardiserad muskelrock. Men när melodikänslan träder fram i låtar som *On My Way* eller den rasande energin i *Almost Free* så är det svårt att helt bortse från ett band som är rejält stora runt om i världen.

Jonas Elgemark

BONE THUGS-N-HARMONY "Thug World Order" Ruthless/Sony

Cleveland-kvartetten har mest gjort sig kända för att låta som epileptiker med skorpioner på tungorna. Deras ofta punchiga beats står i kontrast till det rasslande ordflödet och det funkade sådär. Som vanligt har de bra idéer men låtsnickrandet blir enformigt trots att grym stämsång kryddar. På *Thug World Order* blandas förhållandevis fräscha chilloutlåten *Home*, där de samplar Phil Collins med flippade spår som *Bad Weed Blues* om vändan att köpa dålig röka. Att de säljer trucklaster med skivor är inte svårt att förstå även om jag inte köper hela paketet.

Björn Magnusson

BOOM BIP "Seed to Sun" Lex/Border

När man hör amerikanen Bryan Hollons musik går tankarna inte sällan till artister som Prefuse-73, Plaid och Boards of Canada. Så är också Lex Records en underetikett till välrenommerade Warp.

Hollon samplar material från massor av olika håll och gör mestadels instrumentalmusik som får driv av slöa hiphop-takter eller breakbeats. Resultatet är inte alls oävet men kanske ingenting som håller för koncentrerad lyssning. Som soundtrack till vardagen fungerar det dock alldeles utmärkt.

Robert Lagerström

BOARDS OF CANADA "Twoism" Warp/Border

Det är nog många Boards of Canada-fans som jublar nu. Sju år gamla *Twoism* återutges äntligen! Originalutgåvan, på bandets eget skivbolag Music70, var i en upplaga på 100 exemplar, så man kan förstå att skivan fått en närmast legendarisk status bland de hängivna. Och det är utan tvekan en trevlig liten skiva, även om den känns lite primitivare och inte så genomarbetad som de senare plattorna. Två av plattans bästa låtar finns också med på *Hi Scores* respektive *Music Has the Right to Children*, och det känns som grabbarna i Boards of Canada ansåg sig ha plockat det bästa ur skivan, och det var därför de inte återutgav den på så länge. Men *Sixtyniner* är en väldigt trevlig låt, och det hade varit synd om den fallit glömska.

Henrik Strömberg

CEPHALIC CARNAGE "Lucid Inerval" TODAY IS THE DAY "Sadness Will Prevail" Relapse/MNW

Blir aldrig riktigt vän med *Lucid Inerval*. Galna, gutterala skrik i ena stunden. Vackra akustiska nästan ambienta toner i andra. I mitten får man en dos dålig hardcore. En mastig dubbelplatta med samma problem som med Cephalic Carnage. Kasten blir för stora och tvåra. När det är ambient så är det fantastiskt vackert. När det är fult så är det fullare än ett riktigt kok stryk.

Per Lundberg G.B.

NICK CARTER "Now Or Never"

Jive/Zomba

När man läser vad Backstreet Boys-blondinen Nick själv säger om sin solodebut får man intrycket av att han ser på sig själv lite som på Stevie Wonder i början på sjuttio-talet – efter att under flera år tvingats av skivbolaget att göra hitsinglar får han nu äntligen full frihet att släppa loss hela sin kreativitet och göra skivan han alltid velat göra. Det visar sig att Nick helst av allt alltid velat göra jätteanonym radiorock och i viss mån också såsiga Bryan Adams-baller. Det låter jättejättehemskt. Förstås. Nick var ju inte den begåvade i Backstreet Boys utan den söta.

Thomas Nilson

TRACY CHAPMAN "Let It Rain"

Elektra/Warner

Tracy Chapman följer upp sin comebackplatta *Telling Stories* lågmält. *Let It Rain* har en stilla och något mörk aura, långt från den porlande entusiasm som hon slog igenom med på 80-talet. Detta behöver visserligen inte vara något problem, men flera av låtarna ropar efter att bryta ut, att stegas. Tracy Chapman kan fortfarande skriva bra låtar, men både de och skivan i stort skulle vinna en del på mer varierade framföranden.

Peter Sjöblom

CINÉREX

"Cx"

Life Enhancing Audio

Belgiska Antwerpen har väl inte bidragit med så värst många band till musikhistorien. På åttiotalet försvarades stadens färger av hårdsyntbandet The Klinik. De beskrev alltid sin stad som hård, industriell och kall. Musiken var en spegling av detta klimat.

Jag vet inte om Antwerpen bytt atmosfär, eller om Cinérex helt enkelt inte bryr sig om att spegla sina omgivningar. För Cinérex gör filmisk avantgardepop som är drömsk, svävande och vacker. Musiken är fortfarande elektronisk, men där slutar likheterna med The Klinik. Här gäller ljuv kvinnlig sång över snälla breakbeats och skruvade poplåtar. Det är bra, något anonymt kanske. Det påminner stundtals om Lamb eller Björk. Och det är ju inget dåligt betyg.

Mats Almegård

SHEMEKIA COPELAND

"Talking to Strangers"

Alligator/Amigo

Dr. John har ett gott öga till Shemekia Copeland, då han producerat och sjunger duett på både *Talking to Strangers* och föregångaren *Wicked*. Hans inblandning säger en del om hur det låter, välväxt blues-rock med tydliga övertoner av soul. Visst är det kompetent men inte särskilt originellt. Det mest anmärkningsvärda är väl att Copeland är en av få tjejer som är verk-samma i genren.

Peter Sjöblom

CULTURE

"Live in Africa"

Ras/Playground

Den 15 december 2000 gav Culture spelning i Sydafrika tillsammans med The Wailers och Burning Spear där den 10 000-hövdade publiken enligt uppgift kom samman oavsett hudfärg eller klasstillhörighet. 20 ljudmässigt utmärkta spår dokumenterar spelningen som gungar på riktigt bra. För mig är *Live in Africa* en positiv upplevelse, musiken är inte så plastig som mycket samtida (turist)reggae tenderar att bli.

Gary Andersson

DEMONS

"Stockholm Slump"

Gearhead

Behöver vi verkligen ännu mer svensk garage/sleazeroock? Nja, inte då allting låter mer eller mindre likadant. Riffen är de samma, poserna är de samma, texterna är de samma. Det enda som skiftar är namnet på omslaget. Den här gången råkar det stå Demons på det. Nästa gång står det något annat. Men tro mig, det kommer låta likadant, för det har det gjort hittills.

Peter Sjöblom

DENZEL + HUHN

"Time Is a Good Thing"

City Centre Offices/Morr Music

Ibland gillar jag verkligen vad Denzel + Huhn presterar på *Time Is a Good Thing*. Andra gånger tråkar det ut mig rejält. Duon hoppar mellan skira gitarrstycken och brutalt elektroniska minimalismer, och vad för hybrider de hittar på vägen däremellan. Tid är bra. Vi får hoppas grabbarna får mer tid till att sätta ihop en helguten skiva nästa gång.

Henrik Strömberg

ANI DiFRANCO

"So Much Shouting So Much Laughter"

Righteous Babe/Playground

Ärligt talat, finns det någon som orkar köpa allt som Ani DiFranco ger ut? Och i så fall, hur har de råd? Jag vet inte exakt hur många skivor hon hunnit ge ut vid det här laget, men det känns som hundratals. Och har hon inte någon ny studioskiva färdig gör hon som nu, släpper en live. En dubbel live dessutom. Det låter som det brukar fast kanske med ett mer jazzbetonat komp. Men än sen? Det här är inte den första DiFranco-plattan som är en för mycket.

Peter Sjöblom

DIVERSE ARTISTER

"8 Mile"

Shady/Universal

Eminem har styrt upp ett soundtrack till sin film *8 Mile*. Kändisartister som Jay-Z, Gangstarr, Xzibit, Macy Gray, Rakim och Nas gör städiga insatser, men klart bäst av alla är Young Zee som med sin avslappnade och direkta *That's My N**** Fo' Real* med lätthet visar hur man gör riktigt tuff skit. Coolare än så här blir det inte.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER

"Earth"

Good Looking/Goldhead

När drum'n'bass var hetast i början av nittio-talet var Good Looking ett säkert kort. De gav ut material av hög klass. LTJ Bukems tidiga släp andades inte trötthet som blivit hans melodi på senare skivor. Nu känns drum'n'bass fräscht igen och jag hoppades att även Good Looking piggnat till. Men tyvärr är det bara att inse att de kört ner i muzakdiket och sitter hårt fast i gytjan. *Earth* är harmlös bakgrundsmusik som känns långt ifrån inspirerande.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

"Ease Division. Downbeat Grooves from the Scandinavian Shores"

Spiraltrax

Har du redan börjat sakna sommarens varma och skönt lata dagar? Hösten känns outhärdlig och tanken på snö ger dig spasmer? *Ease Division* kan bli din räddning. Dra för gardinerna, sätt på en stark lampa och en tv med lite snorkel- eller surfscener. Mixa en fruktdrink med exotiska saker. Sätt på CD:n.

På *Ease Division* samsas ett gäng svenska elektroniska dansmusik-makare som denna gång bestämt sig för att du ska få en skön tripp till varmt semesterland. Dock tvingas du mellanlanda i Berlin, för det är gravt elektronisk dub vi pratar om här, inte klassisk jamaicansk. Fast det blir

en kort mellanlandning. Det är aldrig mörkt, farligt och dovt som Berlinduben är. Nej, det här är dub för charterturister. Det är bra och vad man kanske vill ha av en chilloutsamling. Men som charter känns det alldeles för säkert och utstakat i längden.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

"Flashing Echo – Trojan in Dub 1970-80"

Trojan/Border

Dubmusik på skiva kan spåras till 60-talets slut. Då började producenter som Joe Gibbs och Lee Perry att ge ut singlar med en instrumental B-sida. En vana som snabbt spred sig. Men det var inte förrän 1972 som dub slog igenom ordentligt tack vare King Tubby och hans sound system.

På det här dubbelalbumet samsas kända artister som The Upsetters, Augustus Pablo och The Aggrovators, Prince Jammy och Scientist. Kort och gott en bra inblick i den instrumentala, experimenterande och lekfulla reggaemusiken under ett helt decennium.

Robert Lagerström

DIVERSE ARTISTER

"Klubbjazz 4"

Slip'n'slide/Goldhead

Min första tanke är nej. Inte en samling urvattnad houselounge-musik med jazzinflenser till. Men jag får helt enkelt inse att jag har fel. Den här samlingen känns nämligen långt ifrån urvattnad. I stället är det fräscht, piggt och skönt dansant musik som möter mig. Visst, de vanliga elementen finns där. Lite skön lyssnarvänlig house, saxofon-solon och lite samba/bossa-rytmer. Men det finns en nerv i de flesta av låtarna som gör att det ändå svänger fint. Trots att konceptet känns uttjat.

Till och med gamla *Good Life* med Kaori känns spännande i Good vocal mix. Blaze är alltid bra, här med *Sweeter than the Day Before* från deras skiva *Spiritually Speaking*. Allra bäst är Afrofiesta med *Venga Chica* och Linda Clifford i *Going Back to My Roots 2002*. Fröken Clifford har en soulröst som får mina öron att peka rakt ut. Hon sjunger djupt, tonsäkert och alldeles fantastiskt.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

"Morvern Callar"

Warp/Border

I Alan Warners roman *Morvern Callar* lyssnar Morvern på musik mest hela tiden. Bland annat ravemusik, Miles Davies, krautrock, R.E.M. ... Den här plattan med musik ur filmen fokuserar lite ensidigt på avantgarde-musik, och ignorerar övriga sidor av hennes lyssnande. Utan tvekan lyssnar hon på Can, Ween, The Velvet Underground och Holger Czukay, men det är inte hela historien. Visst hade det blivit en väldigt splittrad skiva om alla facetter av Morverns ljudspår tagits med, men betydligt mer rättvisande. Sen tycker jag personligen att mycket av musiken på skivan är tämligen påfrestande, med undantag för favoritspåret *Nannou* (av Aphex Twin) och *Everything You Do Is a Balloon* (av Boards of Canada), vilka båda lustigt nog inte var utgivna när boken kom. Men det är klart, det här är musik till filmatiseringen, och den har jag inte kunnat se än.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER

"Stars On 33, Aim"

Fat City/VME

Stars On 33 är en ny serie där utvalda artister och producenter får mixa ihop sin egen favorit-blandad-CD, och ja – konceptet är inte direkt nytt. Först ut är i alla fall Aim som använt spår från sina funkiga DJ-set (samt två egna spår). Lyssningen är hela tiden njutbar, beatsen flyter ihop utan krusiduller. I längden känns plattan bara

lite trädig eftersom det mest bara puttrar på. Söker man action letar man med fördel inte här.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER "Stereo Deluxe 2002" Stereo Deluxe

Det visar sig att det faktiskt går att göra lounge-musik med personlighet. De flesta skivor i lounge/nujazz/bossa-genren jag hört har haft snygga omslag och totalt intressant musik. Den här samlingen har ett snyggt omslag och flera låtar med både integritet och stil. Det flirtas med dub, och genast känns det lite roligare. Ska man bara köpa en lounge-samling i år, då ligger den här bra till. Å andra sidan, ska man verkligen köpa en lounge-samling?

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER "Soul Jazz Sessions" Union Square Music/Goldhead

Kommer du ihåg acid jazz? Hetast av det heta i början av nittioalet. Jamiroquai var störst och funken var plötsligt smaklig igen. Den här dubbel-CD:n består till allra största delen av musik gjord runt 1993. En del utflykter till sjuttioalet och till dagens datum hinns dock med.

Vissa av sakerna känns riktigt fräscha och svängiga fortfarande. Gang Starrs pedagogiska *Jazz Thing* är fortfarande kul och skön. Guru rappar oss igenom jazzens historia. Bird och John Coltrane och alla andra man bör känna till passerar revy till ett laiddack hiphopkomp.

Annat har bleknat rejält. Mycket låter talkshow-soul, något att fylla ut med mellan inslagen och intervjuerna. Förut så hypade Brand New Heavies och Galliano låter bara trist. De 31 låtarna lider framför allt av ett allt för friskt solande på orgel, saxofon och flöjt.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER "The Unabombers, Saturday Night Sunday Morning" Electric Chair/Goldhead

Mixskivor är rätt så kul, men ibland får man nog av dem. I detta fallet är musiken så funkig att man istället inser att dansgolvs självantänder när dessa DJ:s tar plats på klubben The Electric Chair. Här finns remixer med grymma babes Shola Ama, Lisa Lisa & Cult Jam och sval funk med Grace Jones, djupt sväng med DJ Rasoul samt stygg jazz med Kaori. Gillar man fett basgång är detta en platta att dyrka.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER "X Marks the Spot vol. 2" Tangent Beats

Förra *X Marks*-samlingen fick med rätta ganska stor uppmärksamhet. Och det är bara att hoppas att volym två får det också. För den som vill skaffa sig en god överblick av vad Sveriges houseproducenter har att erbjuda är beslutet enkelt: köp den här skivan. På den samsas det mest intressanta du kan tänka dig i houseväg. Stonebridge, Microman, YMC, Spänka, Håkan Lidbo och Laid är bara ett par av de artister som levererar het house här.

Djup sensuell house trängs med funkig soulhouse som i sin tur samsas med elektronisk techhouse som glittrar vid sidan av jazzigt revande loungehouse. Housens många förgreningar är representerade och det är storslaget bra. Jag säger det bara en gång till: köp!

Mats Almegård

DJ DSL "#1" G-stone//

Österrikisk diskjockey sätter ihop ett album med ommixningar och en del outgivet material. Det är slöunkande hiphop-beats som

gäller, mycket samplingar och en hel del instrumentala stämningar. Dessvärre går mycket på rutin men sticker ut gör fräscha *Happy Bear*, *Liebeslied Version #3* och *Lovesick*. Den sistnämnda med vokala insatser av bland andra Kool Keith.

Robert Lagerström

DOWNTHE SUN "downthesun" Roadrunner/Universal

Downthesun pekar med hela handen, och pekar utan att tveka. Det här är nu metal i samma anda som American Head Charge, Mushroom Head och Slipknot, fullastad med dist i hela färgskalan. Musiken har bäddats in i hundratals ljudeffekter som lika gärna skulle kunna passa in i filmer som *Seven* och *Signs*. Det sjuder av harmonier och ilska, vatten börjar med största sannolikhet att koka om man ställer en kastrull full framför högtalaren.

Att säga vilken låt som kommer att bli klassikern alla fans ropar efter om tio år är omöjligt. Många låtar är kallade och lika många kan bli valda. *Pitiful* ligger bra till, liksom *Medicated*, liksom *We all die* med sin surriga myggdist, liksom *Enslaved*, *Pure American Filth*, *Eye confide*, ja, ni fattar.

Sämst är i alla fall *Revelations*, som låter som ett improviserat hopkok av repokalstristess. En instrumental resa genom ångesten skulle säkert nå rockpoet kalla den. Onödig säger alla andra. Trots det, och enligt rockskolans alla regler, blir det *Revelations* som downthesun börjar sina konserter med, innan bandet kommer in på scenen, innan ljuset tänds, innan publiken går bårsärkagång och slår sönder stället.

Torbjörn Hallgren

FATSO JETSON "Cruel & Delicious" Southern/Border

Denna grabbigt skeva rockmusik passar väldigt bra till förfesten när luftgitarerna plockas fram. Det låter amerikansk ödemark som bilderna i bookletten också avspeglar, och det låter bra. Inga överdrivet taggiga gitarrer och de sköna harmonierna lättar upp ljudbilden som även förstärks med piano och blås. Countryrocken ligger och puttrar under ytan, speciellt *Devocovern* *Ton o Luv* och *Died in California* gungar stadigt, men även sydstatsboogie-spår som *Pig Hat Smokin* och kärnfulla *Drinkin Mode* blir snabbt Fatso Jetson-favoriter. Allt som allt innehåller *Cruel & Delicious* skaplig bonnarock.

Gary Andersson

JORDAN FIELDS "Moments in Dub" Mo'wax/Playground

Moments in Dub är ingen långsam rökig dubfärd längs baktaktens vägar. Visst, det inslaget finns också men Jordan Fields verkar ha velat göra en heltäckande klubbplatta. Här trängs en mängd stilar med varandra. Vissa låtar drar iväg åt househållet, andra åt techno. *London 88* är en acidhouse-epastisch och *Chicago 84* låter som namnet antyder mer tidig house i trakterna av techhouse. *Wheels of Steel* är en electronicagoding och *What You Want* soulig house. En väldig blandning helt enkelt. Och det känns lite disparat och konceptuellt. Stilarna harmonierar inte med varandra utan existerar snarare vid sidan av varandra. Det känns som om Fields suttit och funderat ut vilka olika stilar han ville ha med, innan han började skapa musiken. Därför känns det lite för teoretiskt. Det är ingen själ och nerv i det här, även om det fungerar rent tekniskt.

Mats Almegård

FLÄSKKVARTETTEN "Pärlor från svin 2" MNW

Fläskkvartetten har spelat in skivor i 15 år och har länge haft problem med att förnya

konceptet. Gruppens tionde album är en uppföljare till en samlingsplatta med diverse film- och teatermusik som sattes ihop 1995. Det är instrumentalt material som gäller och spåren kommer från till exempel filmen *Syndare i sommarsol*, dansföreställningen *Fluke* och den kommande teveserien *Stora teatern*. Av naturliga skäl spretar låtarna åt olika håll men bär samtidigt kvartettens typiska signum. Man känner med andra ord igen harmonierna och det hela är lagom, välputsat och lite småträktigt.

Robert Lagerström

FOSCA "Diary of an Antibody" Shinkansen/Border

Foscas har sin självklara (och, får man anta, självutnämnda) stjärna i sångaren Dickon Edwards. Med tre glämyga tjejer i bakgrunden går han med själ och hjärta in för sin roll som sexuellt ambivalent ärke-engelsk gentleman och posör.

Stilmässigt såväl som musikaliskt kan man hitta referenser till det mesta som är snyggt och brittiskt (Bowie, Cure, Morrissey, Pulp, och mest av allt New Order) och även om det kan låta som väldigt lovande förutsättningar blir resultatet bara urvattnat, använt och inte intressant ens som postmodernistiskt fenomen. Lätttitlar som *Oh Well*, *There's Always Reincarnation* är inte charmigt utan bara sökt och alldeles för genomtänkt, texterna innehåller för många stora ord och Dickons dyrkan av avlidna brittiska poeter är knappast särskilt nyskapande.

Band som Fosca bör antingen göra det de gör med ironisk självdistans eller oförställd jävla kärlek och glöd. Nu hamnar *Diary of an Antibody* någonstans mitt emellan, i ett musikaliskt och stilmässigt vacuum, och det är just så det låter: Tomt.

Therese Bohman

GBH "Ha Ha" Go Kart Records

Pang-på-rödbetan-punk av den här sorten är så adrenalinstinn att det inte går att lyssna på en hel skiva i ett sträck. Och *Ha Ha* är 17 låtar lång. När det begav sig för 25 år sedan lät punken dessutom bättre än så här.

Gary Andersson

NANCI GRIFFITH "Winter Marquee" Rounder/Playground

Nanci Griffith och hennes Blue Moon Orchestra i en liveinspelning som låter betydligt fräschare och livfullare än vad de låtit i studio på många år. Riktiga örhängen som hennes egen *I Wish it Would Rain* varvas med covers på John Prine, Bob Dylan och Townes Van Zandt. Emmylou Harris hoppar in och körar på *Goodnight New York*.

Peter Sjöblom

GROOVERIDER "Fabriclive.06" Fabric12P

Grooverider är DJ:n som funnits med sen jungle och drum'n'bass tog sina första stappande steg. Han har jobbat som producent åt bland andra Björk, Goldie och Everything But the Girl. Grooverider är ingen nykomling och det märks. Hans mixar sitter som fastnidade titanbultar i ett fartygsskrov. För här är det hans hårdare sida som kommer fram. Han har ju inte för inte kallats "the hardcore provider". Det är svettigt muskulös d'n'b på gränsen till jungle som serveras på denna livemixskiva. Men Grooverider får även med de vackra melodierna i sina mixar. Artister som Ed Rush, Peshay, Digital, Dillinja och Krust flyger förbi.

Den här skivan visar att drum'n'bass lever och frodas. I Grooveriders händer blir

musiken en svettig greyhound på målrakan.
Mats Almegård

GUITAR

"Sunkissed"

Morr Music

Guitar ingår i nya rörelsen "shoegazer electronica". Det är svävande sång, svävande melodier, elektroniska beats och (givetvis) gitarrer. Allt dränkt i massor av eko. Folk som The Notwist, Lali Puna och Ms John Soda har gjort intressanta saker i den här genren, bandet Guitar har det inte. Sätt på den här CD:n och känn tristessen flyta in och omge dig som ogripbar, oformlig tjock dimma.

Henrik Strömberg

HALLUCINOGEN

"In Dub"

Twisted/Goldhead

Goatranceakten Hallucinogen väljer att släppa en dubversion på tidigare spår. Och resultatet är riktigt lyckat. De bubblande undervattensljuden och svepande syntsjoken från trancen harmonierar väl med de mörka basgångarna från dubben. Någon gång emellanåt kan det kännas lite stillastående och då hade jag föredragit en rak 4/4-takt och ett uppspeedat tempo. Men för det mesta fungerar det bra. De flummiga rytmerna spår bara på den hallucinogena effekten. Ett album att djuphavsdyka till. Eller sväva i rymden.

Mats Almegård

TRÉ HARDSON

"Liberation"

iMusic/Playground

Tré Hardson, eller Slim Kid 3 som han hette när han var bra i början på nittiotalet, solodebuterar med *Liberation*. Tré verkar otroligt sympatisk och berättar i pressmaterialet att han brukar ägna sig åt att måla, att sitta tyst, att meditera och att konfrontera sina rädslor. Större delen av *Liberation* är inspelad med riktiga musiker vilket ger ett behagligt sound som passar Trés sköna rap. För de flesta skulle det vara en välsignelse att ha gjort ett klassiskt album som *Bizarre Ride II the Pharcyde*. För Tré är det snarare en förbannelse, för det är omöjligt att lyssna på sega *Liberation* utan att längta efter *Return of the B-Boy*.

Daniel Severinsson

JORI HULKONEN

"Different"

F Communications/Playground

På sitt fjärde album fortsätter Jori Hulkkonen att blanda techno och house. Resultatet är ibland lika skimrande vackert som solens blänk i en av Finlands många sjöar. Det sparsamma balanserar med det funkiga och dansanta. De varma houseljuden blandas med de kallare, mer technoida. Ljudbilden är luftig, elegant och enkel. Lekfullheten är det inget fel på heller. Jori kan konsten att blanda upp Pet Shop Boys-influenser med senare tiders hårdare dansmusik.

Resultatet kunde ha varit en makalös skiva. Nu är det tyvärr inte det. Det beror dock inte på musiken, utan på de gästsångare Jori tagit hjälp av. Electroclasharen Tiga är med och rappar i *Blue & White*. Och det är den sortens rap som kanske fungerade i låtar med SNAP tidigt nittiotal. Men idag har ju rappen kommit en bit till. De övriga gästsångarna imponerar knappast heller. Endast Nick Triani får godkänt i *All I See is Shadows*. Som tur är finns det gott om instrumentala låtar. För Jori Hulkkonen är värd att lyssna på. Hoppas han slopar sången nästa gång.

Mats Almegård

INDOCHINE

"Paradize"

SCPP/Sony

För oss som kommer ihåg Indochine var väl plattan *Le Peril Jaune* med jättehiten Kao-

bang det man minns allra bäst. Men det var i mitten av åttiotalet, sen blev det knäpptyst. Tills nu. *Paradize* är Indochines väg tillbaka till rampljuset. Den vägen är lång. För inte mycket har hänt, kanske till stor glädje för de gamla fansen. Nicola Sikris kör omkring i samla gamla Renault fast nu med katalysator. Det puttrar på i makligt åttiotialstempo med stundom hårda gitarrer och ibland tydliga Depeche Mode-influenser. Vet inte vem *Paradize* är ämnad att glädja, för i längden blir det mörkdande tråkigt.

Per Lundberg G.B.

JAN JELINEK/COMPUTER SOUP

"Improvisations and Edits, Tokyo

26.09.2001"

Audiosphere

Femtio minuter improviserad clicks+cuts och blåsinstrument, förpackat i ett skrymmande DVD-omslag (trots att det är en vanlig CD). Tyska soloartisten Jan Jelinek (även känd som Farben och Gramm) samarbetar med japanska jazz/electronicatruon Computer Soup. Det kunde ha blivit jätteintressant, men istället låter det bara planlöst och otroligt oengagerande. Paradoxalt nog är bara det sista "hemliga" spåret värt att lägga tid på, ett skönt transframkallande minimalistiskt pianostycke.

Henrik Strömberg

JACKPOT

"Shiny Things"

Surfdog/Playground

Ojojoi, vad smörig FM-rock är – hade nästan glömt det! Jackpot är fyra kända kaliforniska killar som gör harmlös och lite gråtmild poprock på det där typiskt medelklassamerikanska sättet som jag verkligen försöker undvika att komma i kontakt med. Det är ju så menlöst. Jag har bättre saker för mig än att lyssna på *Shiny Things*.

Gary Andersson

JJ72

"I to Sky"

Lakota/Sony

Det börjar rätt lovande. En liten pianobagatell som gör att förväntningarna stegras. Och när de ändå rätt ordinarie gitartrångarna kör igång, kompletteras dessa av sång som är tillräckligt svårkategoriserad för att väcka intresse. Men sedan händer inget mer. Det bara går på. Efter ett tag börjar ett mönster skymtas. Man har hört mycket av det här förut, men det var ett tag sedan. Det är irländsk/brittisk pop som den gjordes i slutet av 80-talet och början av 90-talet. Det låter mycket som An Emotional Fish, Horse och Cactus World News. Mycket av det sparsamt bombastiska – arenapop i låtta arrangemang. Jag vill minnas att jag tyckte av ovan nämnda band var rätt OK när det begav sig. Men idag, i JJ72:s tappning känns det inte längre speciellt fräscht. Och inte heller speciellt bra.

Magnus Sjöberg

MARK KNOPFLER

"The Raggicker's Dream"

Mercury/Universal

Det ska sägas direkt att *Why Ayo Man* som öppnar plattan är riktigt bra. Nästan så att den skulle platsat på en av Richard Thompsons senare skivor. Redan inledningen antyder alltså att Knopfler leker med folk, blues och country på *Raggicker's Dream*. Men i övrigt är allt sig likt. Det är oförargligt och oklanderligt framfört, och som sångare låter Knopfler fortfarande lika uppspelt och inlevelsefull som en pårökt koalabjörn.

Peter Sjöblom

DANNY KRIVIT

"Expansions"

NRK/Goldhead

Att klubbkulturen är stor märker man på mängden DJ-mix-skivor som ges ut. Denna

dubbel-CD rymmer housemusik från 1991 och fram till dagens datum. Krivit är en kompetent DJ som mixar och vänder skivor utan att man kan ha några invändningar. Däremot har jag invändningar mot musikvalet. Trots några guldskivor som Blazes *Klubtrance* och 808 States gamla *Pacific State* är musiken rejält intetsägande. Det handlar mest om bossa-, salsa- och jazzkryddad house. Båda skivorna känns som bakgrundsmusik, fast de är ändå för påträngande för att fungera som en ljudkulis.

Mats Almegård

LAGUNA STARDUST

"Facing Forward – Looking Back"

Dead Frog/BonnierAmigo

Göteborgska Laguna Stardust spelar vuxen, lite fyrkantig, kompisbandsrock. *Facing Forward – Looking Back* känns som en platta utan riktigt hjärta, låtarna är trevliga men får mig att tänka på band som spelar på lokala coverbands-och-ölhävarpuben. Ljudbilden och framförallt sången är också alldeles för ABF-klonkig. Tyvärr hittar nog *Facing Forward – Looking Back* bara en publik hos de närmast sörjande.

Gary Andersson

L.A. GUNS

"Waking the Dead"

Spitfire/Playground

1987 vinner Blåvitt UEFA-cupen. Och hårdrocken får sitt största genombrott någonsin. Två glammiga sleazeband från Los Angeles släpper sina debutverk: Guns 'n Roses och Faster Pussycat. Resten kan ni. Axl Rose med knarkpolare slog stooooort. Faster Pussycat fick nöja sig med smulor. Liksom bandet som året efter debuterade i samma sleazegenre: L.A. Guns. Ett coolt namn och en gitarrist som en gång hade spelat i Guns 'n Roses lovade gott, men var ändå inte tillräckligt för att locka vinylköparna. L.A. Guns finns kvar ännu, medan -87:orna har fallit av som kronbladen på en vissens höstros.

Men bandet blir återigen utan skivköpare. Det här känns nämligen hopplöst på ett kommersiellt plan. Och lite tragiskt. L.A. Guns får fortsätta spela i b-ligan även efter *Waking the Dead*. Visst, det finns en riktigt bra låt i *Don't Look at Me that Way*. Intro-riffet i *Revolution* är som en spruta endorfin och *Lost in the City of Angels* refräng biter till som kulan i Forrest Gumps ändalykt. Men det räcker ju inte hela vägen fram till skivdisken. När huvudspåret *Waking the Dead* låter som en parodi på rock'n'roll så har b-harvandet fått hålla på för länge.

Samtidigt är det en ärlig platta. Tiden har stått still i L.A. Guns musik och det är inget de hymlar med. De bär rockregressionisternas flagga med stolthet.

Torbjörn Hallgren

DANIEL LEMMA

"Meeting at the Building"

Telegram/Warner

Daniel Lemmas debut var varm som Motown och The Band och hade mer att erbjuda än bara hiten *If I Used to Love You*. *Meeting at the Building* vill också att lyssnaren ska ha det bra, men... Oavsett hur bra Lemma sjunger (för det gör han) och hur gedigna låtarna är (för det är de), har jag svårt att komma förbi att jag redan hört detta - hos Van Morrison. Hör till exempel *Higher Ground* som är som *Beautiful Vision* hoptryckt till några minuter.

Daniel Lemma representerar en uppriktighet och mänsklighet som musikbranschen skulle kunna lära mycket av. Men det är synd om han väljer att presentera dem i en lånad form.

Peter Sjöblom

LOVE LIFE

"Love is Night, Brothers, Here the Birds Burn"

Jagjaguwar/Border

Det här är inte dåligt. Det är bara det att den amerikanska kvartettens depressiva och mörka musik låter alldeles för lik förebilderna. I det här fallet The Birthday Party, Diamanda Galas, Bauhaus och tidiga Siouxsie and the Banshees. Då räcker det inte att bandet levererar en hel del attityd, energi och känsla. Å andra sidan har Love Life fått mig att för första gången på många år lyssna på The Birthday Partys gamla sjutummare.

Robert Lagerström

MADRUGADA

"Grit"

Virgin

Skivtiteln klargör redan från början att Madrugada har lagt sig till med ett skrovligt sound. Inte för att de någonsin varit slätstrukna, men på denna deras tredje platta är de låtvis rent punkiga. Och det är ett bra steg de har tagit. Låtar som *Bloodshot* och *I'm Ready* balanserar fördelaktigt mot det mer välbekanta Madruga-soundet i *I Don't Fit* och downergung-
et i *Proxy*. *Grit* är normännens mest varierade platta hittills och i den bemärkelsen, om inte rentav i de flesta avseenden, deras bästa.

Peter Sjöblom

MALTE X

"Jag minns inte, men det va säkert jag..."
Voices of Wonder/VME

Första spåret heter *Pang på*. Den representerar plattan på ett utmärkt sätt. Malte X fläskar nämligen på med rockriff, intensiva trummor och sång som påminner en hel del om Thåström och lite grand om Magnus Uggla. Det som räddar *Jag minns inte, men det va säkert jag...* är just den fräscha punkkänslan som ursinnigt kastar sig ur högtalarna. Ska man göra något är det lika bra att löpa linan ut och det gör Malte X definitivt här. Många rockband skulle må bra av att satsa så här hårt.

Gary Andersson

METRO AREA

"Metro Area"

Source

Jag tror Metro Area har hittat på en ännu en ny undergenre: Perky house. Olidligt käck och glad house, lika djup som en vattenpöl. Har ett väldigt nära släktskap med hemska funk. Efter några låtar känner jag mig kräkfärdig. Det måste vara någon allergisk reaktion.

Henrik Strömberg

THE MIGHTY QUARK

"Silverdale"

Play

Mark O'Sullivan flydde Irland för Stockholm och gör den mest egensinnigt vackra dubelectronican man kan tänka sig. I öppningsspåret *Late* driver reverb-effekterna runt med jazztrumpeterna i ett hav av elektroniska vågor. Jag ger mig fan på att Miles Davis hade blivit eld och lågor om han hade levat och hört detta idag.

Det är dansant och rytmiskt, svårtillgängligt och smärtsamt vackert på samma gång. *Keep That Money for Us* och *Inspiration Soul* sätter vilket dansgolv som helst i reagegegungning. *Pablo* är din bästa vän när solen gått ner och du vill varva ner efter en vild natt. Men det är onödigt att peka på enstaka låtar. Det är ett helgjutet album.

Mats Almegård

MILITANTA JAZZMUSIKER

"Bunker"

Sittel

Namnet Militanta Jazzmusiker ger associationer till jazz av friaste slag, men tvärtom har musiken en hårt arrangerad grund.

Arren och låtarna står Magnus Aronsson för, en visionär som gärna blandar smittsamt funkiga och/eller rockiga riff, storband, spräck och ja, allt möjligt härligt han plockat upp ur jazzhistorien. Det är både tokigt och konsekvent på samma gång och helt klart originellt i sin blandning. Vål värt att höra för fler än bara de nyfiknaste jazzfreaksen.

Peter Sjöblom

NAD NAVILLUS

"Iron Night"

Jagjaguwar/Border

Tredje fullängdsskivan från tidigare gitar-
risten i Songs:Ohia Dan Sullivan (Nad Navillus... Kul!) landar precis som föregångarna någonstans mittemellan – mittemellan ett överraskande samlat Gastr Del Sol och en uttorkad Will Oldham. Mittemellan det smakfullt minimalistiska och det utsävande. Möjligen tippar *Iron Night* över åt det svängiga oftare än väntat, i synnerhet i fråga om högvattenmärket *Too Tight*, men det blir alltför sällan mer än stelbent rockmusik. Sullivan kan inte bestämma sig för vilket ben han ska vila på – och det blir någonstans mittemellan.

Dan Andersson

NEUROTICA

"Neurotica"

Koch/Playground

Ett decilitermått Alice in Chains, en matsked Stone Temple Pilots och en nypa Ian Astbury. In med grejerna i studion, 220 volt och 40 minuter senare är det klart. Där har du Neurotica i en bakform. Inte särskilt nytt, inte särskilt sexigt. Inte heller särskilt oförutsägbart. Men lika svängigt som grungen var för ett decennium sedan – *Living in Dog Years* och *Touch the Sound* är riktigt okej.

Lite slarvigt kan man sammanfatta

Neurotica med deras grungiga verser:

Antal låtar med basverser: tre

Antal låtar med trumverser: två

Antal låtar med plink-plonkverser: tre

Antal låtar där hela bandet spelar på versen: tre

Grungen är inte död, den har bara lite neuroser.

Torbjörn Hallgren

NIRVANA

"Nirvana"

Geffen/Universal

Efter att Kurt Cobains kära fru till slut fixat sitt skivbolagsstrul släpps nu låten *You Know You're Right*. Och ett gäng andra mer eller mindre mäktiga Nirvana-klassiker inklusive en ommixad version av *Pennyroyal Tea*.

You Know You're Right sattes i en enda livetagning (plus lite extra sång- och gitarrpålägg av Kurt) i studion den 30 januari 1994. Krist Novoselic och Dave Grohl hade väntat på Kurt i två dagar men när han väl anlände körde de på hårt och utan knussel. Detta var lite drygt två månader innan Kurt blåste huvudet av sig.

Låten är en dynamisk pärla som startar som ett funktigt brus för att byggas upp till ett kaotiskt crescendo som sedan utmynnar i att Kurt utdraget skriker ordet pain. Och sen är det slut. På alla nivåer. Den 8 april 1994 känns fortfarande som en extremt svart dag.

Denna låt understryker också, lika tydligt som Queens of the Stoneage-arbetet, att Dave ska sitta bakom trummorna där han alltid varit suverän.

Gary Andersson

TOTTA NÄSLUND

"Totta 6. Bortom månen och mars"

Capitol

På Thorsten Näslunds sjätte album tolkar han låtar av Mauro Scocco, Peter Le Marc, Nisse Hellberg, Plura Jonsson, Gunnar Danielsson och John Prine – alla har det

karaktäristiska att de handlar om ensamhet, sorg och död. Sanger som bejakar livet som det verkligen är. Det är alltså mycket moll vi talar om. Vet inte om Totta har en ålderskris eller något. Det låter så, men det låter också som om han känner igen sig själv i låtarna och därför fungerar det. Många av låtarna lyckas han få liv i, framförallt Mauro Scoccos som känns tomma i original.

Jonas Elgemark

ONE BARTOWN

"Poer of Principles"

Twah!/Border

Några tyskar och danskar slår sina sadelväskor ihop och spelar amerikansk countryrock. Trots att kvintetten lirar förband till både Caexico och Neal Casal har den inte mycket att komma med. Visst låter det ganska kompetent men det finns massor av band som låter ungefär så här och som dessutom knäpar ihop bättre texter.

Robert Lagerström

LEE "SCRATCH" PERRY

"Wonderman Years"

Trojan/Border

Denna dubbel-CD-samling med material från Perrys tidiga 1970-tal innefattar produktioner med artister som Bob Marley & the Wailers, ljuvligt sjungande Junior Byles, magiska Augustus Pablo, Lloyd Parks och innehåller tung roots reggae, poppigare gung och dub med skärpa. Många riddims finns i ett flertal versioner gjorda med olika artister vilket ger plattorna en extra nivå. Pärlorna är många men så har Scratch också producerat en hel del i sina dar, bäst är kanske galna *Jungle Lion* eller *Freak Out Skank* med egna bandet The Upsetters.

Gary Andersson

PHYSICS

"First Flight"

Deepplaymusic

Physics är barndomskamraterna Mikael Surdl och Toby Olsson. De kommer från Malmö och gör musik som värmer din själ och sveper in dig i ljuvt skira harmonier. Avslappningsmusik som balanserar mellan house, deephouse och lounge med en touch av jazz. Ingredienser som ibland kan bli för såsiga ihop, för muzakaktiga och intetsägande. Men så är inte fallet här. Det känns coolt men aldrig för avslappnat. Det här är musik att ligga hemma och lyssna på. Eller för den delen, musik att dansa till när du inte vill gå på den hårdaste av klubbar. Framförallt är det musik att lyssna på. Det här är ingen bakgrund till ditt senaste café-samtal med vännen, ingen drink- och mingelskiva som ingen bryr sig om. Physics musik berör och förför.

Mats Almegård

PLAY

"Us Against the World"

Columbia/Sony

Albumtitelns blinkning till 2-Pacs *Me Against the World* och den smakfullt valda covern på Supremes och Temptations *I'm Gonna Make You Love Me* visar att... nej, jag orkar inte. De är barn och de har föräldrar och skivbolagsdirektörer som vill tjäna jättemycket pengar. Det finns egentligen inga andra aspekter på det här.

Thomas Nilson

QUEER FOR GIRLS

"Android Sex and Cartoon Drugs"

Feedback Boogie

Detta försök att riffa ihop en fräck serietidningsplatta känns snarare gaggigt. Attityden är plastig och påklistrad, rockposerna inövade och musiken fattig. Det varken svänger eller rockar. *Android Sex and Cartoon Drugs* blev en dålig kopia av vilken rockplatta som helst, så det finns ingen anledning att utsätta dina sinnen för den.

Gary Andersson

RADAR**"Nothing Is Real"
BarDeLune**

Världsmusik betyder alltför ofta några västerlänningar som kombinerar västerländska beats och elektronik med allsköns influenser från resten av världen. Så låter det även denna gången. Det är inte alltför illa hela tiden, inledande *Arabiant* är till exempel helt okej suggestiv ambient musik. Sedan blir det bara värre ju längre in i skivan man kommer. Efter ett tag står jag bara inte ut med dessa ostiga beats och halvbakade "orientaliska" ljudlandskap. Jag tar ut CD:n och försöker glömma att den finns.

Henrik Strömberg

RAISED FIST**"Dedication"****Burning Heart**

Luleåpojarna i Raised Fist har tagit över efter Refused. Hardcore med så mycket energi att man i fel sinnesstämning inte orkar ta till sig hälften. Intresset i Sverige är fortfarande ganska svagt medan de utomlands på många håll är kungar. *Dedication* är deras tredje album och trots den ibland rent häpnadsväckande energin så blir det lite för endimensionellt. Raised Fist för trots allt den norrländska hardcore-traditionen vidare håller stenhårt på genrens musikaliska form. Starkt.

Jonas Elgemark

THE REUNION SHOW**"Kill Your Television"****Victory Records**

The Reunion Show spelar lyssningsvänlig och fartig rock med syntnärvaro, ganska schysst faktiskt. Lite alternativ känsla samtidigt som låtarna är skapligt poppiga. Påminner om Weezer. Speciellt en låt som *Stuck On You* med sina oooh-körer, slöa gitarrieff och stora refräng. *Kill Your Television* känns som en frisk fläkt innehållande en hel del attityd och energi, precis vad som behövs.

Gary Andersson

SANTANA**"Shaman"****BMG**

Det börjar bli ett allt vanligare fenomen. Musiker som hållit på alltför länge och plötsligt måste bekräfta sig själva och det de håller på med genom att plocka in en massa gäster. Bara för att Santana helt plötsligt blivit folkfär och sålt en massa skivor så har han gjort just detta. Vad sägs om P.O.D., Macy Gray, Dido och Seal. Vet inte om folk direkt står i kö för att få vara med på ett nytt Santana-album, men han behöver förmodligen inte anstränga sig speciellt mycket. Och det låter ungefär som man kan vänta sig med karaktäristiska låtar för just den artisten som gästar och på varje låt mer eller mindre snabbt kommer ett Santana-solo. Efter ett tag blir det en stor gäspning. Lite latino easy-listening-gungigt och väldigt MTV-vänligt.

Jonas Elgemark

SEPULTURA**"Under a Pale Grey Sky"****Roadrunner/Universal**

Vad är grejen med liveplattor? Varför skulle sämre ljud och lite wöhääää från publiken vara att föredra framför svinbra studioplattor? Är det ännu ett sätt för skivbolagen att tjäna pengar på, för att sedan släppa best of-plattan med nästan samma låtar och häva in än mer dollars? Oavsett vilket så har Sepultura gjort som Overkill och Paradise Lost – släppt en liveplatta till sina stamfränder. Albumet med den U2-allusionerande titeln är inspelad i London 1996 med Sepulturas klassiska line-up bakom strängar, stockar och stativ.

Hela 27 låtar finns på den här dubbel-CD:n. *Roots*, *Territory*, *Refuse*, *Arise* och *Beneath*, alla är de där, paketerad i frisk

publikhavskänsla och snabbt tempo. Rent forskarmässigt är det väldigt spännande att höra Sepulturas *Inner Self* spelas så frenetiskt fort att killarna i bandet själva knappt hänger med.

Som bonus till alla Sepulturalåtar framförs Cro-mags *We Gotta Know* och Motörheads *Orgasmatron*. Även de paketerade i sämre ljud och wöhääää från publikhavet. Även de att föredra i sina original-versioner från respektive grupp.

Torbjörn Hallgren

SHAGGY**"Lucky Day"****MCA/Universal**

Mista Lova Lova fortsätter på *Lucky Day* leverera harmlös turistpoppreggae för den slölyssnande radiopubliken. Och han lyckas bra. Det går att spela upp låtarna utan att störas märkbart, produktionen är lika fis-ljumen som tempot och Shaggy's lena röst lägger sig som en hinna runt högtalarna. Fast det finns nog nackdelar med att göra gråtrist musik också...

Gary Andersson

MICHAEL J SHEEHY**"No Longer My Concern"****Beggars Banquet/Playground**

Michael J. Sheehy's bör kunna tilltala de som fastnat för både Midnight Choir och Michael Weston King. Alla tre vet hur mörkret ser ut och skriver låtar om det. Fast skillnaden är att Sheehy har ett lite mer distanserat uttryck, vilket också är hans nackdel. Hans låtar kommer aldrig riktigt lika nära, berör aldrig riktigt lika starkt som hans ovan nämnda genrevänner. Men *No Longer My Concern* har trots allt sina fördelar som en fin stämning och bra låtar.

Peter Sjöblom

SHIFTED PHASES**"The Cosmic Memoirs of the Late Great
Rupert J. Rosinthrope"****Tresor/Border**

Nytt projekt av personerna bakom Drexiciya. Ett album som redan var inspelat när James "Drexiciya" Stinson avled i början av september. Soundet är mörkt och stundtals lite hotfullt, en syntig och luftig hybrid mellan techno, electronica och electro. Inte så dumt och ganska typisk musik för att komma från etiketten Tresor.

Robert Lagerström

SIMIAN**"We Are Your Friends"****Source**

Efter ett par lyssningar har man hunnit bli rätt besviken, och det är synd på ett album som ändå innehåller bra låtar. Simians förra album, *Chemistry is What We Are*, innehöll en kombination av utmärkta låtar och arrangemang som gav en ytterligare dimension åt dem – ett popalbum präglad av mystiskt obehag. Som ett psykopens *Twin Peaks*-soundtrack. Men när Simian nu verkar koncentrera sig mer på låtar än instrumentering och utvecklande av körer och känslor, så slår man som lyssnare inte följe på samma snariga stigar som förr. Det är något av det magiska som saknas. Kanske är det de mer följsamma melodier-na, kanske är det de mer avskalade arrangemangen. Eller kanske mycket kan förklaras av det enkla faktum att det mesta verkat gjort och exekverat på en gammal Casio-synt, vilket i sig skulle kunna förklara det valhanta intryck man får av *We Are Your Friends*. Bra låtar är förvisso alltid bra låtar, men de kunde ju också vara så mycket mer.

Magnus Sjöberg

RONI SIZE**"Touching Down"****Full Cycle/Goldhead**

Kanske det är orättvist att jämföra *Touching Down* med Roni Sizes tidigare mate-

rial tillsammans med Reprazent eller Breakbeat Era. Solo har ju Roni Size alltid varit betydligt rakare och dansgolvsinriktad snarare än innovativ. Å andra sidan, varför skall jag nöja mig med sämre? *New Forms* och *Ultra-obscene* var ju bra och nyskapan-de skivor. *Touching Down* är en timmes ihopmixad hård drum'n'bass, varken mer eller mindre. Visst, jag gungar med huvudet, med det är också allt.

Henrik Strömberg

SNAPCASE**"End Transmissions"****Victory/Border**

Snapcase är inga färskningar direkt, men efter drygt tio år har allt fallit på plats – *End Transmissions* är i sanning en skiva med punsch i högerkroken. Dess hårda rock, dess obändiga vilja att skaka om lyssnaren samt sångaren Daryl Taberskis attack när han ger sin syn på världen och dess problem får mig att spruta av adrenalinen. Det jag närmast kan jämföra med är At the Drive-Ins strålände platta *Relationship of Command* från 2000.

End Transmissions inleds med korta men intensiva *Coagulate*, en perfekt låt att sparka igång med. De rycker omgäende ombord mig på en 46 minuter lång resa som aldrig blir långtråkig. Revolutionära *Believe*, *Revolt* är nästa höjdpunkt, en hänsynslös (blivande) hardcore-klassiker långt över hastighetsgränsen. Men lugna spår som *Ten A.M.* ger en annan effekt, de blir till maniska mantran att förlora sig i. Ibland kan musik faktiskt vara något fantastiskt...

Gary Andersson

THE SPACE COWBOYS**"High Energy Race"****Twenty Stone Blatt Records**

Denna typ av garagerockig punk tar inga omvägar till lyssnaren. Gitarerna vräker på och trummorna skippar finkänsligheten till förmån för action. The Space Cowboys har lärt sig sin smutsiga rockläxa väl, *High Energy Race* är en dieseldoftande platta att öva luftgitarrspelandet till. Låtarna är tuffa, det som saknas är en hit som anför de andra. Men jag hör ingen sän på *High Energy Race*. Det betyder att The Space Cowboys förmodligen kommer att behöva harva fram tills nästa platta och hoppas att genombrottet kommer då.

Gary Andersson

ROD STEWART**"It Had to Be You... The Great American Songbook"****J/BMG**

Okej, där gick 50 minuter av mitt liv som jag aldrig får tillbaka... Roddan croonar sig igenom gamla Cole Porter- och Hoagy Carmichael- och George Gershwin-klassiker. Skapligt segt faktiskt. Fast *It Had to Be You...* passar bra på nattduksbordet bredvid löständerna.

Gary Andersson

SUICIDE**"American Supreme"****Blast First/Playground**

Suicides debut från 1977 är en klassiker och låtar som *Ghostrider* och *Frankie Teardrop* är lika obehagligt påträngande idag som då. *American Supreme* är också obehaglig, fast på ett helt annat sätt. Den är pinsam. Så pinsam att den är olyssningsbar.

Martin Rev och Alan Vega låtsas vara Primal Scream och lite hiphop sådär, men låter som ett Soft Cell på avgiftningskur när metadonet är slut. Och utan ens minsta försök till melodier. Vega stänkar stavelser i takt med Revs maskiner och jag tar mig för pannan och hoppas att fanskapet ska ta slut så fort som möjligt. Vill man se föredetningar praktfullt göra bort sig offentligt ska man kasta sig över *American Supreme*.

Peter Sjöblom

SUNDAY BRUNCH
"No Resistance"
SVEK/Goldhead

Jesper Dahlbäck och Sebastian Ahrenberg visar med kraft att SVEK-gänget fortfarande är något att räkna med. Denna stillsamt svängiga platta som blandar techno och house känns väldigt stor i sin litenhet. Det är nämligen ganska minimalt, men det är ändå storstilat dansant och lyssningsvänlig musik. Som gjort för en sen frukost och en tidigt lunch nu när hösten är här. Skivan kommer att passa utmärkt till gott te, scones, marmelad och ost. Det är trivsamt och aldrig långtråkigt. Det är en loungeskiva i ordets rätta bemärkelse. En perfekt fond att föra samtal emot, men som för den skull aldrig blir anonym och tråkig. Som gör att söndagsbrunchen drar ut på tiden. För du kommer inte att kunna sluta lyssna, inte ens för att tugga din knaperstekta bacon.

Mats Almegård

JOEY TEMPEST
"Joey Tempest"
Sonet/Universal

Vi är många som har undrat varför Joey Tempest tråget fortsätter att prängla ut sin musik till allmänheten. Men när man hör det här börjar man förstå lite grann. Det har nog inte handlat lika mycket om dåligt omdöme som det handlat om ett omedvetet sökande. Och nu verkar det som att Joey hittat något. OK, det självbetitlade albumet är inget mästerverk, men nu börjar det likna något. Att Europé-ären påverkat honom är naturligt, men jag trodde aldrig att det skulle innebära att han tappat så många år i sin musikaliska utveckling. För det här skulle vara en rätt schysst platta för en åtta år sedan. Den indieprägel som dominerar plattan känns idag lite förlegad och ligger där som en dimridå framför låtarna, som ändå är rätt bra emellanåt. Den dominerande känslan som kvarstår är dock hur en tidigare så trendkänslig artist nu släpper ett sånt här album. Eller har han fattat något som inte vi andra anar ännu?

Magnus Sjöberg

THERESE
"Acapulco"
Universal

Sångerskan från Drömhushus/skådespelerskan från *Hjärta av sten* har fått vänta länge på att få ge ut sin första skiva under eget namn. Den sista Drömhushus-singeln *Du kan ge kärlek* gavs ut för två och ett halvt år sedan. Om jag minns rätt.

På sin comeback gör Tessan kommersiell house men faktiskt betydligt mindre kommersiell än vad hon gjorde med Drömhushus. Och hon har inte behövt spela in en enda Christer Sandelin-låt. Hon måste vara jättenöjd. Det låter i och för sig inte särskilt upphetsande men det är heller inte särskilt dåligt. Om hon vill sälja skivor får hon dock göra något annat. Jag skulle nog rekommendera *It's a Secret* från Styles sista album *Question of Time*.

Thomas Nilson

ULVER
"Lyckantropen Themes"
Jester Records

Det är intressant att lyssna på filmmusik om man inte sett filmen. Det är enklare att ta till sig själva musiken om man inte har en massa bilder och stämningar från filmen i huvudet när man lyssnar. Ofta är filmmusik musik som inte klarar sig på egen hand, utan som kräver filmens stämningar för att vara intressant. Ett penseldrag på helhetskonstverket, men på egen hand ointressant. Det kan även vara en samling hits som säljer en dussinfilm. Då handlar det om musik som ofta är känd och har slagit, innan den blir filmsoundtrack. Eller så kan det vara

trist popmusik som följer med på ett soundtrack. Där det finns en godbit eller två. Sen fyller skiv- och filmbolag ut med billiga och ointressanta låtar.

Filmmusik kan även vara fascinerande och storslagen ambient, som klarar sig lika bra på egen hand. Så är Ulvers musik till *Lyckantropen*. Här behövs inga förproducerade känslor. Musiken framkallar bilder och stämningar på alldeles egen hand. Det är försiktiga, disparata harmonier det handlar om här. En trevande och sökande ambient som mot slutet övergår i vilda electronicaexperiment som närmar sig drill'n'bass. Mycket bra. Nu är jag sugen på att se filmen!

Mats Almegård

UNCLE KRACKER
"No Stranger to Shame"
Lava/Warner

Kid Rocks polare Uncle Kracker försöker kränga på oss sin gråtmilda white trash-bluesrock ännu en gång, och förra plattan genererade ju faktiskt en hit. Musiken är fortfarande bisarrt bredbent och polerad med tanke på hans bad boy-klicks rykte. Riktigt ointressant är det i alla fall. Kid Rock rockar ju åtminstone...

Gary Andersson

ANDY VOTEL
"All Ten Fingers"
XL/Playground

Jag föreställer mig hur en nerkladdad Andy Votel sitter och leker med modeller. Han knådar lekfullt ihop den blå jazzleran med den gråsvarta post-rockleran med den illro-sa electronicaleran. Alla hans tio fingrar trycker och pusslar med de olika sorterna. Vips har han skapat en färgglad lerklump som är rund som en boll och som går att studsas med. Hit och dit studsar bollen. Snurrar och ser ut som ett prisma med sina olika färger och nya nyanser som uppstår när färgerna blandats.

En blandning som rymmer elektronik, jazzsamplingar och akustiska och elektriska instrument. Som om Miles Davis, Tortoise och Squarepusher blivit hopknådade till en färgsprakande deg. Kul!

Mats Almegård

WRECKS
"Wrecks"
Muse Entity/Playground

Wrecks går en väl upptrampad stig. Att spela rock efter den amerikanska skolan har många redan gjort. Thomas Skogsberg har tillsammans med Entombeds Alex Helid producerat en hyfsad rockplatta med hyfsade låtar med hyfsat bra driv och tempo. Inget man faller pladask för men å andra sidan så gör den här typen av rock sig allra bäst live.

Per Lundberg G.B.